ஆண் - பெண்

1952

இது அகிலனின் இருக்கட்டும்.

ஆண் - பெண்

[கதைகள்]

அகிலன்

பழனி பிரசுரம்

மணிக்கூண்டு :: புதுக்கோட்டை

அவள் கதையில் வரும் ஆணாகிய கோவிந்தன் நெகிழ்ச்சியுள்ளம் படைத்தவன்; ஆனாலும் கோழை.

'இரவு பகல்' என்பதில் வரும் ஆண் சாமான்யமானவன்; மனத்தின் வசப்பட்டு நடப்பவன்; சபல சித்தமுடையவன். அதில் வரும் சாந்தா நல்லவள்தான்; ஆனாலும் சந்தர்ப்ப பேதங்களால் சலனம் அடையும் உள்ளம் படைத்தவள்.

வாசஸ்பதியும் பாமதியும் காவிய நாயகர்களாகத் தக்கவர்கள். மணம் புரிந்துகொண்டும் அவர்கள் உறவு உடலை ஒட்டியதாக இருக்கவில்லை. இலக்கியச் சிருஷ்டியில் ஈருடலும் ஓரறிவுமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்கள் எழுதிய உரை முடிந்தது. அவர்களுடைய அழகு உடலளவில் போய்விட்டது. 'காற்றுக் கேட்டது:—உங்கள் அழகு எங்கே?'—ஆம், புறக் கண்ணுக்கு அவர்கள் அழகு இல்லை. ஆனாலும், அவர்கள் அமரர்கள்; அழகு செறிந்தவர்கள். அவர்கள் சிறிய அழகைப் பலிகொடுத்துப் பெரிய அழகைப் பெற்றனர். அவர்கள் கதையை 'அகில்'னுக்கு முன்பே பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். இன்னும் பலர் எழுதப் போகிறார்கள். இந்த ஆண் - பெண் உறவு எவ்வளவு உன்னதமானது! இத்தகைய உறவைத்தான் நித்தியப் பொருள்களோடு வைத்து எண்ணிப் பார்க்கிறது, கவிஞன் உள்ளம்.

'தீபாவளி வந்தது' என்ற கதையில் வரும் ஆண் - சிவசங்கரன். அவருக்கு அன்பை உணரும் சக்தி இருந்தது. ஆனால் எல்லா அன்பையும் உணரும் கண் இல்லை. அவர் சென்றுபோன சீதாவின் உறவை உள்ளத்திற் பூசித்தார். முன்நிற்கும் சரஸ்வதியின் உறவைப் பார்க்கவே இல்லை; உணர்வது பிறகல்லவா? ஆனால் பெண்மை வென்றது; அன்பு வென்றது. '...சாதாரணமான பெண் அல்ல.....மூடியிருந்த என் கண்களைத் திறந்துவிட்டாய்' என்று சிவசங்கரன் சொல்லி உறவு பூண்கிறார்.

ரங்கசாமியும் அழகம்மாளும் இன்பத்தீயில் பலியாகிறார்கள். வீரம் செறிந்த ஆண் பெண்களாகிய அவர்களுடைய உறவை

நெருப்புச் சுடாது; உலகியல்பு ஒறுக்காது. ஏனெனில் அது உடம்புக்கு அப்பாற்பட்டது.

இப்படியே பின்வரும் மூன்று கதைகளிலும் வெவ்வேறு ஆண் பெண் வருகின்றனர். சமுதாய விலங்குகளைத் தறித்துக் கொண்டு வர ஆண் மனம் முந்துகிறது; பெண் மனம் அஞ்சுகிறது. இருவர் உள்ளத்திலும் உள்ள உறவு, அன்பு மங்காமல் மடியாமல் இருக்கிறது; மலராமல் மணக்காமல் நிற்கிறது.

இவ்வாறு ஆண் - பெண் பாத்திரங்களை வைத்துச் சுவையான கதைகளை எழுதியிருக்கிறார் 'அகிலன்'. தெள்ளிய அருவி போன்ற நடை, அங்கங்கே சுகமான கவித்துவப் பண்போடு சுழிக்கும் வருணனைகள், உபமானங்கள்; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மனத் தத்துவத்தின் உண்மைகளை நன்கு எடுத்துக் காட்டும் கட்டங்கள் — இவை 'அகிலன்' எழுத்தில் உள்ள அழகுகள்.

தமிழ் நாட்டினருக்கு இப்படி ஓர் எழுத்தாளர் கிடைத்திருப்பது பெரிய லாபம். 'அகிலன்' எழுத்தில் முதிர்ந்த உரன் இருக்கிறது; ஆனால் அவர் இளைஞர். இன்னும் பல கதைகளை எழுதும் நிலையில் இருக்கிறார் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி. இன்னும் பல பல கதைகள் அவரிடமிருந்து வர வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்.

மயிலாப்பூர்
1—9—50

கி. வா. ஜகந்நாதன்.

குறத்தி

குறத்தி என்ற பெயரில்தான் எனக்கு அவளை அழைக்கத் தெரியும். தென்னாட்டுக் குறவர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள் அல்ல அவள். வடக்கு இமயப் பிரதேசத்தின் சொந்தக்காரி. உசிலாம் படையைச் சேர்ந்தவள் என்றோ லம்பாடியார் வகுப்புக்காரி என்றோ அவளைச் சொல்வார்கள். கால நிலையின் கோளாறால் இப்படி நாடு நகரமெல்லாம் சுற்றி வந்திருக்கிறாள்.

தன்னுடைய மணிப்பிரவாள நடையில் அவள் தான் கொண்டுவந்திருந்த சாமான்களுக்குக் கடை வீதியில் நின்று விலைகூறிக்கொண்டிருந்தாள்: இமிடேஷன் வைரங்கள், பலநிறக் கண்ணாடிக் கற்கள், பாட்டரி லைட்டுகள், கத்திகள், பேனாக்கள் இன்னும் என்னென்னவோ பொருள்கள்.

அவளுக்குப் பக்கத்தில் பத்து வயசுச் சிறுவன் ஒருவன் நின்று உதவி செய்துகொண்டிருந்தான்.

“டைமன் ஸார்....கத்திஸார்....பாட்டரி ஸார்!—ஒரு ரூபாய், தோ ருபியா, த்ரீ ருபீஸ்!” என்று விலை கூறினாள்.

அவளைச் சுற்றிச் சிறிய கூட்டம் ஒன்று கூடிவிட்டது. கண்ணாடிக் கற்கள் சூரிய வெளிச்சத்தில் டால் வீசும் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர் சிலர்; பட்டுப்பைகளில் வர்ண நூலால் பின்னப்பட்ட வண்ண வண்ணப் பூக்களின் எழிலை ரஸித்த வண்ணம் இருந்தனர் சிலர்; ஆனால் அதிகம் பேர் இவற்றில் ஒன்றையும் கவனிக்கவில்லை. அவளையே கண் இமைக்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவளுடைய வாய் அசைவுகளையும், சுழலும் கண் களையுமே நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அழகி என்றால் இப்படியும் ஓர் அபூர்வ அழகி இந்த உலகத்தில் இருக்கிறாளா!

இருபதுக்குமேல் நாலைந்து வயசு அதிகமாக இருக்கலாம் அவளுக்கு. பதினெட்டு வருஷங்கூட மதிக்க முடியாத கன்னிப்பெண் போல அவள் காணப்பட்டாள். தலையிலே ஒரு கைக்குட்டையை மடித்துக் கட்டியிருந்தாள். கண்களில் குளுமைக் காக ஒரு கண்ணாடி; உடம்பில் மெல்லிய பழுப்பு நிற ஸில்க் சட்டை; இடுப்பில் சுருக்கம் நிறைந்த கறுப்புப் பாவாடை. பாவாடையின் ஓரத்தில் வெள் ளைக் கரை ஓடியிருந்தது.

தோட்டத்துக் கொடி ஒன்று தளிரும் இலை யும், பூவும் பிஞ்சுமாய்க் காற்றில் குலுங்கி நின்றால் எப்படி இருக்கும்? அத்தகைய பூங்கொம்பின் சுந்தர வடிவம் ஒன்று அவளுடைய மேல்சட்டையில் பின் னப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பூங்கொடியில்தான் எத் தனை நிறங்களில் பூக்கள்! அந்தப் பூக்களை மொய்த் துக்கொண்டுதான் எத்தனை எத்தனை வண்ணாத்திப் பூச்சிகள்!—பீங்கான் தட்டுகளில் மின்னிக்கொண் டிருந்த கண்ணாடிக் கற்களைப் போலவே, அவளு டைய உடம்பில் தவழ்ந்துகொண்டிருந்த அந்தத் துணிப்பூக்களும் வண்ணாத்திப்பூச்சிகளும் மின்னின.

அழகுடன் அழகு சேரும்போது, அந்த அழகை இளமை அணைத்துக்கொள்ளும்போது, அந்த அழ குக்கும் இளமைக்கும் செயற்கை கலை மெருகேற் றும் தாதிப் பெண்ணாக அமையும்போது, அங்கு உருவாகும் கந்தர்வலோக சிருஷ்டியை என்ன வென்று வர்ணிப்பது! அவளை, அந்தக் குறத்தியை எங்ஙனம் நான் என்னுடைய சாதாரண வார்த்தை களால் உங்கள் கண்முன்னே கொண்டுவந்துநிறுத்த முடியும்?—அவள் தெருப் புழுதியிலே நிற்கப் பிறந்

தவளல்ல; கவிஞர்களின் மௌனக் கனவுகளிலே மட்டும் உலவ வேண்டியவள். ஆனால் அத்தகைய பெண்பிள்ளை இங்கே தூசியும் தும்பும் நிறைந்த கடைத் தெருவிலே நின்று தன்னுடைய பொருள்களை ஒரு ரூபாய்க்கும் அரை ரூபாய்க்கும் விலை கூறிக்கொண்டிருந்தாள். கயமைத்தனம் நிறைந்த கண்கள் அவளை அணு அணுவாய்த் தின்பதைக் கூடக் கவனியாமல் அவள் தன் தொழிலில் ஈடு பட்டிருந்தாள்.

அவள் சத்தமிட்டாள்:

“தோ ரூபியா ஸார்! ரண்டு ரூபி ஸார்! ரூ ரூபீஸ் ஸார்!...ஜோரான கத்தி ஸார்! கூரான கத்தி ஸார்! குத்துனு சத்துபோவான் ஸார்!”

விளையாட்டாகப் பக்கத்திலே நின்று தன்னை விழுங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு கல்லூரி மாணவனை நோக்கி ஓங்கினாள். அவன் அலறி அடித்துக் கொண்டு பின்னால் பதுங்கினான்.

“பின்னே என்ன ஸார்? சும்மா சும்மா என்னையே பாக்கறே!...என்னையா விலைக்கு வாங்கப்போறே!—நான் வேணுமா ஸார் ஒனக்கு? தௌசெண் ரூபீஸ்; ஆயிரம் ரூபியா!” என்று சொல்லிக் கலகலவென்று சிரித்தாள். கூட்டமும் கொல்லென்று நகைத்தது. அந்த இளம் மாணவனிடம் ஆயிரமல்ல, லக்ஷ ரூபாய் இருந்தால் கூட அவளை வாங்கி விடுவான். அவனிடமும் பணம் இல்லை; அவளும் தன்னை விற்பதாக இல்லை.

கூட்டத்துக்குள் புதுமனிதர் ஒருவர் வந்துசேர்ந்தார். போலீஸ் உடை; சப்இன்ஸ்பெக்டர்போலிருந்தது. கூட்டத்தினர் அவரைச் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. வந்தவர் கூட்டத்தின் முன் வரிசைக்குச் சுலபமாக வந்துவிட்டார். அப்போது அவள் குனிந்து தன் சாமான்களை வரிசையாக அடுக்கிக்

கொண்டிருந்தாள். எதிரே நிற்பவரை அவள் ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை.

சப்இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு பீங்கான் தட்டில் கையை வைத்து அந்தக் கற்களை அழகு பார்க்கத் தொடங்கினார். ஒரு நீலக்கல்லை மட்டும் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். குனிந்துகொண்டிருந்த குறத்தியின் கண்கள் அவருடைய கையை உற்று நோக்கின. அந்தக் கையில் புரியாத பாஷையில் என்னவோ பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தது. அந்த எழுத்துக்களை நன்றாய்க் கவனித்தாள். அவளுடைய உதடுகள் துடித்தன.

பட்டென்று தலையை மேலே தூக்கி, சப்இன்ஸ்பெக்டரை வெறித்துப்பார்த்தாள். அதைப் பார்வை என்று சொல்வது? 'வீல்' என்று உடனே கத்தினாள். மின்வெட்டுப்போல அருகே இருந்த கூரான கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவர்மேல் பாய்ந்தாள். 'கோவிந்த்!' என்ற அவள் குரலும் அவளுடைய கத்திக் கையின் வீச்சும் ஒன்றாக இருந்தன.

நல்ல வேளை; கத்தி அவர் நெஞ்சில் பாயும் முன்பு அவளுக்குப் பக்கத்தில்நின்ற சிறுவன் அவள் கையை இறுகப்பற்றிக் கத்தியைப்பிடுங்கிவிட்டான். கத்தி போனதற்காக அவள் காத்திருக்கவில்லை. பளீரென்று ஓங்கி அவர் கன்னத்தில் ஓர் அறை விட்டாள். ஐந்து விரல்களும் பதியும்படியான அறை அது. கூட்டம் அதற்குள் விவகாரத்தில் தலையிடத் தொடங்கியது. அடுத்த அறையோ அல்லது கத்திக் குத்தோ சப்இன்ஸ்பெக்டருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

போலீஸ்காரர்கள் வந்தார்கள். அவளைக் கைது செய்து அழைத்துப் போனார்கள். அவளருகே இருந்த பையன் சாமான்களை மூட்டை கட்டிக்கொண்டு, புரியாதபடி சத்தமிட்டுக்கொண்டே தங்களுடைய கூடாரத்தை நோக்கி ஓடினான். கூட்டத்தி

எதற்கு என்றுமே புரியவில்லை. எல்லோருடைய பரபரப்பும் அவளுடைய கோலத்தில் அடங்கி மறைந்தன. ஏன் அப்படி அழைக்கிறாள்? ஏன் அவரைக் கொல்லப் போனாள்? சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கோவிந்தனின் பெயர் எப்படி அந்த மாதுக்குத் தெரிந்தது?—கூட்டத்தினர் முகங்களைக் குழப்பிக் கொண்டனர்.

'கொலை செய்ய யத்தனித்த குற்றத்திற்காக, அதுவும் உத்தியோகத்தின் பேரில் இருந்த ஒரு ஊழியரைக் கொலைசெய்ய முயன்றதற்காக அவளுக்கு மூன்று வருஷங்கள் ஜெயில் வாசம் கிடைக்கும்' என்றார் சட்டம் தெரிந்த ஒருவர்.

2

அவள் ஏன் அவரை அப்படி அழைக்கிறாள்!—

'லாக் அப்'பில் அவள் இருந்தாள். பயம் அறியாதவள் மாதிரித் தன் பாவாடையைத் தரையில் பரப்பிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளுடைய கரங்களில் ஊசியும் பின்னல் நூலும் இருந்தன. அவள்பாட்டிற்கு ஒரு லேஸோ கைக்குட்டையோ பின்னிக்கொண்டிருந்தாள்.

வேறு யாரும் அங்கு இல்லை. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கோவிந்தன் மட்டும் இரும்புக் கதவுக்கு வெளியே நின்று அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் வந்து பத்து நிமிஷங்கள் ஆகிவிட்டன. அது அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவள் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. கொஞ்சமும் அவரை லட்சியம் செய்யவில்லை.

“ரோஜா!”

அவளுடைய மௌனம் அப்படியே இருந்தது.

"ரோஜா!" என்று சற்றுப் பலமாக அவளை அழைத்தார். அவள் மெதுவாகத் திரும்பித் தன் திசையைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் திரும்பிக் கொண்டாள்.

"ரோஜா, உனக்கு நடந்தது ஒன்றும் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் என்னை நீ புரிந்துகொள்வாய்" என்றார்.

அதற்குள் ஒரு பையன் அவரிடம் ஓடிவந்தான். "அப்பா, அம்மா பணம் கொடுத்துவிட்டிருக்காங்கப்பா! சீக்கிரம் டிக்கெட் வாங்கச் சொல்லிச்சு. சினிமாவுக்குப் போகவேண்டுமாம்!" என்றான்.

ரோஜா அந்தப் பையனை நன்றாகப் பார்த்தாள். அவனுடைய வார்த்தைகளையும் கேட்டாள். மறுபடியும் தன் வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

"ரோஜா!" என்றார் கோவிந்தன். அத்துடன் தனக்காக வந்திருந்த பலகாரத்தையும் கம்பிகளின் வழியாக உள்ளே வைத்தார்.

பலகாரத்தை வெறுப்போடு இருந்த அவள் பக்கம் நகர்த்தினான். படேரென்று தன் கையிலிருந்த இரும்பு ஊசியை இரண்டாக முறித்தாள். "இதோ பார்; இந்த ஊசியை உன்னால் மறுபடியும் ஒட்டவைக்க முடியுமா? நீ போ! என்னைப் பார்க்காதே! கொல் போட்டு என் கழுத்தை வெட்டு! இங்கே சிரமப்படாதே, போ!" என்று கணக்குத்தெரிந்த கொச்சை மொழியில் கத்தினாள்.

கோவிந்தன் காரியாலயத்தில் உட்கார்ந்த மேஜையில் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டார். "இன்னைக்கு சினிமாவுக்கு என்னால் வரமுடியாது; வேலை நிறைய இருக்கிறது. போய்ச் சொல்" என்று பையனை அனுப்பினார். அவருடைய பையனுக்கோ மனைவிக்கோ ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்பு அவருக்கு நேர இருந்த ஆபத்தான சம்பவம் தெரியாது.

இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்தது:

கோவிந்தன் கம்பெனி மானேஜராக இருந்தார். திடகாத்திரமான தேகம். ஓட்டம், ஆட்டம், உடற்பயிற்சி முதலியவற்றில் பள்ளிக்கூடத்தில் இவருக்குத்தான் முதல்பரிசு. அதே காரணத்தால்தான் இவர் இந்த வேலையில் சேரவும் நேர்ந்தது.

மானேஜர்கள் கோஷ்டி ஒன்று இமயமலைச் சாரலுக்கு உல்லாசமாகத் தெற்கேயிருந்து புறப்பட்டது. பதினாறு பேர்கள் ஒருமாதகாலம் வடக்கே சுற்றிவருவதற்காகக் கிளம்பினார்கள். பல ஊர்களுக்குப் போய்விட்டு வடமேற்கு எல்லைப்பக்கம் கிளம்பினார்கள். மலைச்சாரலிலிருந்த சிறுநகரம் ஒன்றிலிருந்து டாக்ஸியை அமர்த்திக்கொண்டு மலைப்பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். பத்துப் பதினைந்து மைல்கள் கடந்துவிட்டன. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சில சிறு குடிசைகள் வழியில் எப்போதாவது தென்பட்டன. மனித சஞ்சாரமே முற்றும் குறைந்துவிட்டது. கடைசியாக ஓர் எல்லை வந்தது. அதற்கு அப்பால் செல்லமுடியாதென டிரைவர் மறுத்துவிட்டார். அந்த எல்லையிலும், "தடுக்கப்பட்ட பிரதேசம். பிரயாணிகள் இதற்கு வடக்கே செல்லக்கூடாது. அபாயத்திற்கு உள்ளாவார்கள்" என்று போர்டு ஒன்று நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

கட்டுக்கு அடங்காத காளைப்பருவம் பயமுறுத்தலுக்கு எங்கே செவியில் பணியப் போகிறது? இன்னும் கொஞ்சதூரம் போகத்தான் வேண்டும் என்றனர் எல்லோரும். டிரைவருக்கு அதிகப் பணம் தருவதாக ஆசை காட்டினர். "பனிமலை பெயர்ந்து வந்து உங்கள் மேல் விழப்போனால் நாங்கள் அத்தனை பேரும் அதைத் தாங்கிக்கொண்டு உங்களைக் காப்பாற்றுகிறோம், டிரைவர். நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்; ஓட்டுங்கள்!" என்று உற்சாகப்படுத்தினர்

கொண்டிருந்தன. பரிசுத்த மகிமையின் பரைத்தால் பசுக்கொத்த விருந்தேடு. சுமார் லேசாக ஓட்டினர்.

அபாயப் பிரதேசத்திற்கு முக்கியமாகச் சென்று நின்று கவிதொரும் காவல்படைத் தேவர் நின்றார்கள். இவர்களுக்கு அபாயத்தைப் பற்றிய செய்தி கிடைத்திருந்தது. அபாயத்தைத் தடுக்க அவர்கள் சுற்றிலும் பல இடங்களில் அழைக்கிறார்கள். மத்தியான நேரத்தைக் கடந்து பறந்து வரும் கூட்டம் ஒன்று நேராகத் தோன்றியது. இரும்பலகைக் கதவு அடைக்கிறார்கள்.

அதற்குள் ஒரு புலி மின் பிரிக்கவா. வாசல் காவலர்கள் கண் சிமிட்டிப் படம் பிடித்தன.

'அருகிலுள்ள தேவ தேவனும் இடத்தை அடைய முடியாது ஆகவே இருக்கிறோமே பயன்' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டார் சொன்னார்கள்.

அதன் அருகில் மறைந்திருந்த அபாயம் வாய் திறந்து சொன்னது: "ஓ! இரி....இ!"

இதைக் கேட்ட சத்தம் மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. காவலர்கள் முக்கியமாகப் பிடித்துக்கொண்டு காவல் தேவன் முடிவெடுத்தார். அதிகமாகக் கவலைப்படத்தக்க அமைப்பாக மறைந்திருந்தாள். சொட்டியுடன் பார்த்தார்.

"காவலர்! காவலர்! சொல்லத்தக்க சரியாக விழித்திருங்கள்" என்று உரக்கக் கூவினார் தேவதூதர்.

"அவர்கள் இங்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் உயிரோடு விட்டுப் போகிறார்கள்! கொடுத்துவிட்டோம்! உங்கள் சக்தியை உபயோகித்துப் பாருங்கள்" என்று பதிலுக்குக் கத்திக்கொண்டே காவல் வீரர்கள்.

கேட்கவும் அது பாதுகாப்பு எழுந்தது பின்னர் முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். அவர்

[illegible] குகையின் ஒரு பக்கமாகப் [illegible]டன் ஆட்டிக்கொண்டு வந்தான். காற்றில் [illegible] குன்றுகள் சீறிக்கொண்டு பறந்தன. ஆ! கொள்ளைக்காரன் [illegible]. அவர் சடாலென்று குகையின் ஓரமாக விழுந்தார். ரத்தம் [illegible].

3

கோவிந்தனுக்கு மயக்கம் தெளிந்தபோது அவர் ஒரு புது உலகத்தில் இருந்தார். புரிந்து கொள்ள முடியாத கனவும் நினைவும் கலந்தனவாகக் காணப்பட்டது அது. அவருக்கு நாலு பக்கங்களிலும் உயர்ந்த மலைகளின் செங்குத்தான சரிவுகள். அவைகளுக்கு மத்தியில் காணப்பட்ட சிறிய சமவெளியில் ஒரு கூடாரத்தில் அவர் படுத்திருந்தார். பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள் அவரைச் சுற்றிலும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். கூடாரத்தின் மறுபக்கத்தில் பெரிய கணப்புச் சட்டியில் நெருப்பு எரிந்தது. கையில் நீண்ட துப்பாக்கியை பிடித்துக் கொண்டு ஒருவன் தயாராக அவரைக் காவல் புரிவதுபோல் நின்றான்.

அவரது சட்டைப் பைகள், கால் சராய்கள் எல்லாம் பரிசோதனைக்கு உள்ளாயின. கைக் காமிரா, டைரி, சிறிய கைப்புத்தகம், கொஞ்சம் சில்லறையுடன் 'மணிபர்ஸ்'— இவற்றைத் தவிர அவரிடம் வேறு ஒன்றும் இல்லை.

காலில் ஒரு கட்டுப் போட்டிருந்தது. வலி அதிகமாகத் தெரியவில்லை. குளிரின் கொடுமை பொறுக்க முடியாமல் இருந்தது. ரத்த ஓட்டமே உறைந்துபோய்விடுமோ என்பதுபோல் அவ்வளவு அதிகமான குளிர். மெதுவாக உடம்பை நகர்த்திக் கணப்பு நெருப்பின் பக்கத்தில் புரண்டு படுத்தார்.

சுற்றியிருந்தவர்களில் வயசான ஒரு கிழவர் கோவிந்தனைப் பார்த்து என்னவோ கேள்வி கேட்டார். என்ன கேட்டார் என்பது கோவிந்தனுக்கு விளங்கவில்லை. அவர் மேலும் மேலும் அதிக கேள்வியைத் திருப்பிக் கேட்டார். கோபத்துடன் கேட்டார். கோவிந்தனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. பயத்தின் குறுகுறுப்பு அடங்கிப்போய், கோவிந்தனுக்கு இப்போது சாவு தனக்கு வெகு அருகில் இருப்பதாக ஒரு பிரமை ஏற்பட்டிருந்தது. அதனால் அவர் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. கலகலவென்று அந்த மனிதரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரித்தார்.

கிழவரின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. அவருக்குப் பின்லே துப்பாக்கியுடன் நின்ற மனிதன் அவனுடைய நெஞ்சில் அதைக் கொண்டு வந்து அழுத்தி, அவனுடைய பங்குக்கு ஏதோ உளறிக் கொட்டினான்.

"சுடுங்கள்! சீக்கிரம் சுட்டுத் தொலையுங்கள்! ஏன் இப்படிப் போட்டு உயிருடன் வதைக்கிறீர்கள்?" என்று கோபமாகக் கத்தியபடியே கோவிந்தன் தம் மார்பைத் திறந்து காட்டினான். காக்கிச்சட்டை இரண்டாகக் கிழிந்து அவருடைய இளம் நெஞ்சைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

சுற்றி நின்றவர்கள் அசையாத சித்திரமானார்கள். எல்லாக் கண்களும் கோவிந்தனையே பார்த்தன. ஒருவருடைய வாயும் அசையவில்லை. திடீரென்று அங்கே மௌனம் நிலவியது. அந்த மௌனத்தின் வாடை திரையை விலக்கிக்கொண்டு கூடாரத்தினுள்ளிருந்து ஒரு கட்டழகி வெளிப்பட்டாள். கோவிந்தனின் முகத்தையும் அவரது திறந்த மார்பையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

"ஏன்? சுடுங்களேன்! புரியவில்லையா? Fire! Shoot!" என்று தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாகச் சேர்ந்து கத்தினார்.

பட்டாளிக் கிழவர் பக்கத்தில்வந்து உட்கார்ந்தார். மெதுவாகக் கோவிந்தனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவருடைய தோளைப் பிடித்துத் தட்டிக் கொடுத்தார். ஏதோ அன்புடன் ஒரு வார்த்தை கூறினர். அதையே அங்கிருந்த எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டு எதிரொலித்தனர். அந்தப் பெண் பிள்ளையும் அவரைப் பார்த்த கண் வாங்காமல் அந்தச் சொல்லையே இரண்டு மூன்று முறை திருப்பிச் சொன்னாள்.

விருந்தாளி!....

கோவிந்தனுக்குப் பெயரே இப்போது விருந்தாளிதான். அந்த வார்த்தைக்குள் அந்த மலை நாட்டார் பொதிந்து வைத்திருந்த அன்பின் அருமை தான் எத்தகையது! மலையைப் போன்ற மனம் படைத்த அவர்களை பஞ்சுபோன்ற லேசான தன்மைக்குக்கொண்டு வந்த அந்த மந்திரச் சொல்லின் வேகத்தைக் கோவிந்தன் அங்கேதான் தம் அனுபவத்தில் முதல் முறையாகக் கண்டார். எமலோகத்தில் இறங்கிவிட்ட அந்த இளைஞரை அந்த ஒரு சொல் இந்திரலோகத்திற்கு ஏற்றிவிட்டது. இந்திரலோகம் என்பதையும் அதில் கந்தர்வ வாழ்க்கை என்பதையும் கோவிந்தன் அங்கேதான் அனுபவித்தார்.

அந்தக் கிழவர், அவருடைய மனைவி, குமாரர்கள், மருமக்கள் எல்லோரும் கோவிந்தன் மேல் உயிராக இருந்தார்கள். பெரியவரின் குடும்பத்திற்கே கோவிந்தன் விருந்தினராகிவிட்டபோது மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? எங்கே சென்றாலும் புன்னகை, எங்கே சென்றாலும் தேநீர், எங்குமே ஆடலும் பாடலும் நிறைந்த வரவேற்பு.

கோவிந்தன் அந்த மலைப் பிரதேசத்தின் மேடு பள்ளங்களில் சர்வசுதந்தரத்துடன் சுற்றித்திரிந்தார்.

மானால் புதுமைக்கு மனம் அவருடன் அந்த வெளியெல்லாம் நிறைந்துப் பறந்தது. ஆனால் அவருடைய சுதந்திரத்திற்குக் காவலாகவே அவருடன் எப்போதும் ஒரு தங்க விலங்கும் இறுகிறுத் துக்கொண்டிருந்தது. அந்த விலங்கு காதலாகவந்து அவரைச் சுற்றிக்கொண்டது. எங்கே போனாலும் அவருடனே வளர்ந்துக்கொண்டு புறப்பட்டது. அந்த இன்ப விலங்குதான் சோமசுந்தரம்! பெரியவரின் கடைசிப் புதல்வி. மகிமைப் பிரசித்தியும் பெண் ணினமே பொறாமை கொள்ளத்தக்க பேரழகி; கன்னிப் பெண். முதல் முறை கடாக்ஷத் திலேயே சிறைக்கொண்டு சாகஸமாக இருந்த கோவிந்தனின் உள்ளத்தில் நாளுக்கு நாள் கொண் டாளே, அவள்.

கோவிந்தனுக்கு வெளி உலகத்து நினைவே ஏற்படாத வண்ணம் செய்துவிட்டாள் அவள். தமிழ்நாட்டின் கவிசொரிக் கதகப்பை மறக்கும் படியான கீர்த்தனைகளைக் கோவிந்தன் வகுத்துக்கொண் டிருந்தான். விடாப்பிடியாகச் சுற்றிப் படரும் மாதவிக்கொடியாக அவள் அவனைச் சுற்றிக்கொண் டாள். அவனுடைய பள்ளி நண்பர்களும், உடன் பிறந்தவர்களும், சுற்றத்தார் யாரும் எப்போதாவதுதான் அவனுடைய அமைதியைக் கிளறுவார்கள்.

4

இரு முகங்களும் ஒன்றை ஒன்று பார்த்துக் கொண்டே இருந்தன. கண்கள் இமைப்பதை மறந் தன, இருதயம் துடிப்பதை மறந்தது. சுற்றுப் புற வெளி சகலத்தையும் மறந்தும் அந்தக் காட்சிக்கு நிலைக்களமாக விளங்கின. காற்றுக்கூட அசைய வில்லை. உட்கார்ந்திருந்த சோபாவின் அருகில் கோவிந்தன் படுத்துக்கிடந்தார். எத்தனை நேரம்

இப்படி மெய்மறந்து இருந்தார்களோ தெரியாது. இன்பத்தின் எல்லையை எட்டிவிட்ட போதுதான் துன்ப நினைவு வருகிறது. கோவிந்தனின் தாய் தங்கம்மாள் தன்னுடைய செல்லப் பிள்ளையை நினைத்து எந்த மாதிரி துடிக்கிறாளோ? உயிருடன் இருப்பது தெரிந்தாலாவது அவளுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கும். அப்புறம் சுற்றிச் சுற்றி வந்து 'அண்ணா அண்ணா' என்று காலைக் கட்டிக் கொண்டு திரியும் அவருடைய கடைசித் தங்கை சாந்தியின் பச்சைமுகம்; அதன் பரபரப்பு. பள்ளிக்கூடம்...விளையாட்டு...மைதானம்...சினிமாக் கொட்டகைகள்...பத்திரிகைகள்...நாவல்கள்.

கோவிந்தன் அப்படியும் இப்படியுமாக அவர்களுடைய மொழியைப் பேசக் கற்றுக்கொண்டார். அதற்காக ரோஷனுவும் அவரும் பட்டபாடு தனிமையில் ஒதுக்குப்புறமாக இருக்கும் சிறு மலைப் பிளவுக்குத்தான் தெரியும்.

"ரோஷனு!"

அவள் உற்றுக் கேட்டாள்.

"நீ என்னுடன் வந்துவிடுகிறாயா? நாம் தெற்கே போய்ச் சந்தோஷமாக இருப்போம். அங்கே எனக்கு எல்லா வசதிகளும் இருக்கின்றன."

அவள் சற்று நிதானித்தாள்; கவலைக்குறி லேசாக அவள் புருவத்தில் தெரிந்தது.

"பனியில் மலரும் பூவைப் பறித்துப் பாலைவனத்திற்குக் கொண்டுபோக விரும்புகிறீர்களா? அங்கே அது வாடிக் கருகிவிடுமே!" என்றாள்.

"அப்படியானால் நான்? — இந்தக் குளிரில் நானே இருக்கிறேன்? எனக்குப் பழக்கப்படாத குளிரல்லவா இது?"

"பொய்! பொய் சொல்லுகிறீர்கள்! உங்களுக்கு குளிரே இங்கு இல்லை. நான் தான் உங்களை

எப்போதும் தவறிலிருந்து பாதுகாத்துவருகிறேனே! இன்னும் கொஞ்சநாள் பொறுங்கள். அப்புறம் உங்கள் நாட்டு இன்ப வெப்பத்தை இந்த முற்றம் காணுவீர்கள்'' என்று சொல்லி அவர் கரத்தை இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

முதல் முறையாக நாணத்தால் குப்பென்று ரோஜா நிறத்தில் மாறிய அவள் வதனத்தைக் கோவிந்தன் இப்போதுதான் கண்டார்.

“சரி; எங்கே, கையைச் சரியாக நீட்டுங்கள்; பச்சை குத்திவிடுகிறேன்.”— இப்படிச் சொல்லி விட்டு அவருடைய கரத்தில் ‘ரோஜா—கோவிந்தன்’ என்று தன்னுடைய சொந்த மொழியில் குத்திவிட்டாள்.

அன்பின் உருவங்களாக நடமாடிய அந்தப் பக்கத்து ஜனங்களில் கோவிந்தனின் கண்களுக்கு, ஒரே ஓர் இளைஞன் மட்டும் அப்படித் தோன்ற வில்லை. அவனுடைய பார்வை எப்போதும் ஒரு மாதிரியாகவே கோவிந்தன்மேல் விழுந்துகொண் டிருந்தது. ‘விருந்தாளி’ என அவன் கோவிந்தனை அழைக்கும்போது அந்த வார்த்தைக்குரிய அன்பு அவன் குரலில் ஒலிப்பதில்லை. மறைமுகமான வெறுப்பையும் பொறாமையையுமே கோவிந்தன் அவனிடம் உணர்ந்தார்.

தனியாக ஒருநாள் மாலை கோவிந்தன் உலா விக்கொண்டிருந்தார். நினைவுகள் முழுவதும் சொந்த ஊர்ப்பக்கம் புறப்பட்டுவிட்டன. திடீரென்று எதிரேயிருந்து ஒரு குரல் வந்தது.

“விருந்தாளி! உன் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள். நீ இங்கு வந்து அதிகநாள் ஆகிவிட்டன. இனியும் இங்கு இருப்பது அழகல்ல; புறப்பட்டுவிடு!”

எதிரே அந்த வெறுப்புநிறைந்த இளைஞன் ரிவால்வருடன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

"ஏன்?" என்றார் கோவிந்தன்.

"விருந்தாளி என்பவன் எப்போதும் இங்கேயே இருப்பவனல்ல; வந்தவுடன் திரும்புகிறவனுக்குத்தான் அந்தப் பெயர்; அவனுக்குத்தான் அதற்குரிய மரியாதைகள் கிடைக்கும்."

"திரும்பாவிட்டால்?"

"இதோ இந்தத் துப்பாக்கியின் குண்டுகள்" என்று ரிவால்வரை நீட்டினான்.

"நான் விருந்தாளி அல்ல; உன் இஷ்டப்படி செய்துகொள். தாராளமாய்ச் சுட்டுத் தள்ளேன். விருந்தினன் என்றால்தானே நீ தயங்க வேண்டும்?" என்றார் சிரித்துக்கொண்டு.

"இல்லை; நீ போ!— நீ இங்கிருந்து கிளம்பாவிட்டால் உன் கண்ணெதிரே ரோஜா செத்துக் கிடப்பதைக் காண்பாய்! ஒன்று ரோஜா எனக்குச் சேர வேண்டும், இல்லாவிட்டால் இந்தத் துப்பாக்கிக்குச் சொந்தமாக வேண்டும்!" என்றான் இளைஞன்.

கோவிந்தனின் மனம் ஒரு முறை குலுங்கி விழுந்தது. இளைஞன் தொடர்ந்து பேசினான்:

"நீ நேற்று வந்தவன். மூன்று வருஷங்களாக நான் அவளைத் தொடர்ந்து அலைகிறேன். நான் அவளிடம் கொண்டிருக்கும் உரிமையைப்பற்றி நீ ஏதாவது உணர முடியுமா?"

முகத்தைச் சுளித்து யோசனை செய்தவண்ணம் சற்று அங்கே நின்றார் கோவிந்தன். பிறகு இருவரும் ஒன்றும் பேசிக்கொள்ளாமல் அவரவர்கள் வந்த வழியே திரும்பினர்.

5

இளவேனிற் காலத்து முழுநிலா; அன்றைக்கு ஹோலிப் பண்டிகை கொண்டாடுவதற்கான ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாக நடந்துகொண்டிருந்தன. பல நிறத் துணிகளில் கோவிந்தனுக்குக் கவர்ச்சிகரமான உடைகள் தைத்து வைத்திருந்தான் ராஜூ. இரண்டு மூன்று நாட்களாகத்தான் முன் இரவுதோறும் கோவிந்தனுக்கு ராஜுவின் தெருவில் நடன ஒத்திகை நடந்துகொண்டிருந்தது.

விழா ஆரம்பமாகிறது. நாகரிகம் நிறைந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்பவர்களுடைய பட்டணத்து மாடிகளிலும் சிறு அறைகளிலும் வசிப்பவர்களாலும் அந்த விழாவைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவே முடியாது. காட்டுக் கொடியின் ஆடு அடிப்பையும், அதன் மரிக்கன் தென்றலுடன் கொஞ்சம் அழகையும் பருக முடிந்தவர்கள் தாம் மகிழ்ச்சியாயின் கிராம நடனத்தைக் கண்டு மனம் பொங்க முடியும்.

பலவிதமான வாத்தியங்களுடன் ஆண்பிள்ளைகள் அந்தப் பெரிய மைதானத்தின் மத்தியில் கூடினார்கள். தம்பட்டம், தாளம், மேளம் முதலிய இசைக் கருவிகள் எத்தனை அவர்களிடம் உண்டோ அத்தனையும் வந்துவிட்டன. கோவிந்தனுக்குக் குழல் வாசிக்கத் தெரியும். அவன் அதற்கு ஏற்றதாக ராஜூ செய்து வைத்த உடை அலங்காரங்களுடன் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தான்.

பெண்களின் நடனம் தொடங்கியது. ஒவ்வொருவராகவும், இரண்டு மூன்று பேர் சேர்ந்தும் ஆடினார்கள். கூட்டம் கூட்டமாக நடக்கும் பெரு நடனமும் நடந்தது. அப்புறம் ஆண்களும் பெண்களும் தனித் தனியாகவும் கூட்டமாகவும் ஆடினார்கள்.

கோவிந்தனும் ரோஜாவும் படகையடைந்தபோது கோவிந்தன் ரோஜாவின் கைப் பாவையாகவே மாறிவிட்டார். அவர் உணர்வு முழுதும் மயங்கி விட்டது. வாழ்வில் இப்பொழுதும் ஒரு சந்தர்ப்பம் தம்மைப்போல ஒரு தலைவனுக்குக் கிடைக்கக் கூடாத ஒன்றாய் விளங்கும், அதற்குக் காரணமாக இருந்த இன்ப நினைவும் அவரை நிலைகுலையச் செய்துவிட்டன. —ரோஜா சொக்கலிக் கொடுத்த உரைப் பாடமெல்லாம் அவருக்கு அறவே மறந்து விட்டது. பணம் போனபடி ஆடுவார். சமயங்களில் ரோஜாவை தம்மையும் பற்றிக்கொண்டு அடிப் பேசையாக அவரைக் கொண்டுவந்துவிட்டார்.—

ரோஜா!

அவள் இப்போது கந்தர்வ குமாரி; அவளுக்கு மதுத் தேனைப் பருகிய இளம் பூஞ்சிட்டு; இன்ப லாகிரி கொண்ட வண்ண மணிப்புறா.— அவள் ஆடவில்லை; ஆட்டுவிக்கப்பட்டாள். அவளுடைய கால்களுக்கு வெறி பிடித்துவிட்டது; இன்ப வெறி; இளமை வெறி; நிலவின் போதையால் ஏற்பட்ட அழகு வெறி; கோவிந்தனின் ஸ்பரிசத்தால் ஏற்பட்ட அன்பு வெறி.

உச்சி வானத்தைவிட்டு நிலா மேற்கே இறங்கியிருந்தது. இருவரும் ஆடி அயர்ந்துவிட்டனர். அருகிலிருந்த பாறையில் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்து கொஞ்ச நாழிகை இளைப்பாறினர். "சரி, தூக்கம் வருகிறது. நீங்களும் களைத்துவிட்டீர்கள். போய்த் தூங்குங்கள். நாட்கள் இன்னும் அதிகம் இல்லை. இந்த இளவேனில் நம்மை ஒன்று சேர்க்காமலா தப்பித்துக்கொள்ளப் போகிறது?" என்று சொல்லி எழுந்தாள்.

அவருக்கு உறக்கம் வரவில்லை. மிதமிஞ்சிய துக்கமானாலும் சரி, ஆனந்தமானாலும் சரி, மனிதனை

உறங்கவிடாதல்லவா? இந்த இரண்டில் எந்தக் காரணமோ தெரியவில்லை. முழுக்கவும் ஆனந்தம் என்றும் சொல்லமுடியாது. கடைசியாக ரோஜா கூறிய சொற்களைக் கேட்டபோது கோவிந்தனுக்கு அன்றொருநாள் நீட்டிய துப்பாக்கியுடன் தோன்றிய இளைஞனின் ஞாபகம் வந்தது. தூக்கம் வரவில்லை.

ரோஜா உறங்கும் அறைப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்த வண்ணம் கோவிந்தன் படுத்திருந்தார். அந்த அறைக் கதவில் நிதானமாக விழுந்த நிழலுருவம் அவர் இருதய ஓட்டத்தை உடனே நிறுத்தியது. நீட்டிய துப்பாக்கியுடன் ஒரு கை நீண்டிருந்தது. கோவிந்தன் சத்தம் செய்யாமல் எழுந்தார். குபீரென்று பாய்ந்து துப்பாக்கியை ஒரு கையால் பிடுங்கி, மறு கரத்தால் அவன் கழுத்தை அழுத்தி வாயைப் பொத்தினார். பரபரவென்று அவனை இழுத்துக்கொண்டு எங்கோ போனார். போய்க் கீழே தள்ளிவிட்டு அருகில் தாமும் உட்கார்ந்தார்.

"விருந்தாளி, நீ எனக்கு ஓர் உதவி செய்வாயா?" என்றான் அந்த இளைஞன்.

"என்ன?"

"இந்தா, என்னைக் கொன்றுவிடு!"

துப்பாக்கியை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு அவனை உற்றுப் பார்த்தார். அந்த இளைஞன் முகத்தில் சவத்தின் களைதான் இருந்தது.

"அந்தக் கழுதை என் கண்களால் நியம் அவனும் நடனமாடுவதைப் பார்க்கக்கூடாது! நீ வந்து கினான். ஆகையால் அவளைக் கொல்லவந்தேன். முடியவில்லை. நீ என்னைக் கொன்றுவிடு."

கோவிந்தன் மௌனியானார்.

"என்ன நிற்கிறாய்? உங்கள் கஷ்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும் கோழையாக இன்னும் என்னால் இருக்க முடியாது."

"சேகரா, வா! நாங்கள் இனி கடைபோடவில்லை; நாங்கள் இனிமேல் பேசக்கூடமாட்டோம்; ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பதையும் நிறுத்திவிட்டேன்.—வா, உங்கள் விருப்பப்படியே என்னைச் சீக்கிரமாக எங்கள் ஊருக்கு அழைத்துப்போய்விடு.—என்ன, செய்வாயா?" என்று அவன் தோளைப் பற்றினார்.

அவனது உடலின் நரம்புகளில் பரவிய பேரானந்தத்தின் மின்சாரப் பாய்ச்சலைப் பார்க்க வேண்டுமே!

"இப்போதே புறப்படுகிறாயா?"

"இப்போதே" என்றார் கோவிந்தன்.

அவரை அழைத்துக்கொண்டு மலைச் சரிவுகளையும் சிறு குகைகளையும் தாண்டி வந்தான். வழியில் பாறை ஒன்றை நகர்த்தி அதன் அடியில் இருந்த சிறு முடிச்சை எடுத்துக்கொண்டான். நேரான ரோட்டுப் பாதைக்கு வந்து இரண்டு மைல்களுக்குமேல் அவருக்குத் துணையாக நடந்தான். கடைசியாக அன்போடு அவரை அணைத்துக்கொண்டு, "சகோதரா, உன் உதவியை நான் மறக்கவேமாட்டேன்.—இந்தா, உன் வழிச் செலவுக்கு இதில் பணம் இருக்கிறது. இந்தத் துப்பாக்கியை என் நினைவாக வைத்துக்கொள். இதில் என் பெயர் வெட்டியிருக்கிறேன். உன்னுடைய நினைவாகவே, நீ எனக்கு அளித்த அருஞ் செல்வமாகவே நான் ரோஜாவை வைத்துக்கொள்வேன்." அவன் கண்களில் இரு நீர்மணிகள் மின்னின.

6

சப் இன்ஸ்பெக்டர் கோவிந்தன் [illegible] [illegible] வெளியே நின்றுகொண்டிருந்தார். பல [illegible] [illegible] அந்த மனிதன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இருக்க [illegible] [illegible] [illegible].

“இதை [illegible] பார்! நான் [illegible] [illegible] [illegible] விடவில்லை. இந்தக் [illegible] உன் [illegible] காப்பாற்றவே, என் நெஞ்சில் உதிரம் சொட்டச் சொட்ட [illegible] பிடித்துக்கொண்டு வந்தேன். இதை நீ [illegible] போதும்; எனக்கு [illegible] [illegible]”, என்றார்.

[illegible] [illegible] [illegible] அவளை [illegible] தெரியவில்லை.

“சாவைக் கண்டு அஞ்சுபவர் வாழ முடியாது. [illegible] [illegible] [illegible] வாழ [illegible] எனக்கு கவலை இல்லை—போ! என் முகத்தில் இனி விழிக்காதே!” என்று ஆத்திரத்துடன் கத்தினான்.

[illegible] ஆவேசச் சொற்களின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. சப் இன்ஸ்பெக்டர் கோவிந்தன் வெளியே வரவில்லை. [illegible] [illegible] கவனித்தார். அங்கே அவர் கண்டகாட்சி, [illegible] [illegible] [illegible] இருந்தான்; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]—காலத்தின் கோலம், பசியின் [illegible], [illegible] [illegible] போக்கு அவர்களை [illegible] தெருவில் விட்டுவிட்டது.

"விட்டு விடுங்கள்! அவர்களைப் பற்றிப் பயமாக இருந்தாலும் கொலை செய்த அமைச்சர்கள் தப்பமாட்டார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கோவிந்தன் மேடையிலிருந்து கீழே இறங்கினார்.

அன்று மாலை அந்தி மயங்கும் வேளையில் சாதாரண உடையுடன் கோவிந்தன் நாட்டுமக்களின் கூடாரங்கள் இருந்த தோட்டம் வெளிக்குப் புறப்பட்டார். கூடாரங்கள் போட்டிருந்த இடம் அங்கே தெரியவில்லை. நாளுக்கு நாள் தேசத்தின் கோரமான சோர்ந்த பாதையில் மூட்டை முடிச்சுகளுடனும் குழந்தைகளுடனும் கூடிப் பரிவாரங்களுடனும் சிலர் கூட்டம் கூட்டமாகப் போவதைப் பார்த்தவாறு அப்பால் சென்றார்.

வெறிபிடித்தவர்போல் கோவிந்தன் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, கண்ணின் கருவிழிகள் அசையப் பார்க்கும் சக்தியை இழந்தவுடன் தம் மனதைத் திருப்பிப் பக்கம் இருந்திருக்க அந்த நோட்டில் என்னும் எழுத்துக்களை முத்தமிட்டார்.

இரவு-பகல்

வழக்கமாக விளக்கு வைக்கு முன்பே வீடு திரும்பும் ராமலிங்கம் அன்று இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேலாகியும் வீட்டுக்கு வரக் காணோம். கண்ணம்மா ஊருக்குச் சென்றதிலிருந்து அவன் தன்னுடைய பழக்கவழக்கங்களில் சிற்சில மாறுதல்கள் செய்துகொண்டிருந்தான். அத்தகைய மாறுதல்களில் ஒன்றுதான் காலத்தில் வீடுவந்து சேருவது என்ற புதுப் பழக்கம். கண்ணம்மா இருக்கும்போது அநேகமாகத் தினந்தோறும் அவன் வீட்டில் இதுபற்றிப் பேச்சு வார்த்தை நடக்காமல் இருக்காது. சிரித்துக்கொண்டும், சிணுங்கிக்கொண்டும், கோபத்துடனும் கண்ணீருடனும் அவனுடன் வாதாடுவாள்.

“ஒரு ஜன்மம் தனியாக வீட்டில் காத்துக் கிடக்கிறதே என்ற அக்கறை கொஞ்சமாவது இருக்கிறதோ?” என்று முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்வாள்.

ஒரு நாள் சும்மாவாவது படுத்துக்கொண்டு இருந்து சிறிது நேரம் கதவைத் தட்டி ரகளை பண்ணும்படி ராமலிங்கத்தை விட்டுவிடுவாள். பிறகு தூங்கிப் போய்விட்டவள்போல் பாசாங்குடன் எழுந்துவந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே கதவைத் திறந்துவிடுவாள். அப்படியும் அவன் திருந்துவதாக இல்லை. பத்து மணிக்குக் காரியமெல்லாம் முடிந்தால், பிறகு நண்பர்களுடன் கண்ட இடமெல்லாம் சுற்றிவிட்டு அவர்கள் அலுத்த போதுதான் வருவான்.

கண்ணம்மா ஊருக்குப் புறப்படுகையில் அவ னிடம் இரகசியமாகச் சொன்னாள்: "என்னைப்போலவே எங்களையும் விட்டுக் கொண்டுபோய் விடாதீர்கள். நான் நான் உங்களுக்காக அந்தக் கட்டிடத்தை ஒப்படைக்கிறேன். அவன் பாவம் ஒன்றுமே தெரியாதவன்; அப்பாவி. அவனைத் தனிக்க வைத்திருப்பது நல்லதல்ல. இனிமேல் பல விஷயங்களில் நான் வரும் வரையில் நீங்கள் கவனமாயிருக்கவேண்டும்."

கண்ணம்மா சொல்லிச் சென்றது ஒரு புறம் இருக்க, ராமலிங்கத்துக்கேகூடத் தன்னைக் கொஞ்சம் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்து உதயமாகி இருந்தது. தன்னுடைய உடுப்புகளை முன்போலக் கண்ட கண்ட இடங்களில் அவன் போட்டுவிடுவதில்லை. தன்னுடைய காரியங்களில் பெரும் பகுதியைத் தானே செய்துகொண்டான். தனது புத்தகங்களை அடுக்காக வைப்பது, செய்திப் பத்திரிகைகளை ஒரு மூலையில் ஒழுங்காக மடித்துப் போடுவது, அடிக்கடி மேஜையில் பரப்பிக் கிடக்கும் சாமான்களை அந்த அந்த நிலைக்குக் கொண்டு வருவது முதலிய காரியங்களுக்கு அவன் வேற்று உதவியை எதிர்பார்க்கவில்லை.

நண்பர்கள் இந்த ஒரு நாள் மட்டும் அவனை விடுவதற்கு மறுத்துவிட்டார்கள். நல்ல இங்கிலீஷ் படம் ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பார்த்துவிட்டுத்தான் போக வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தி இழுத்துச் சென்றனர்.

படம் முடிந்து வீட்டிற்கு வருவதற்குள் மணி பத்து அடித்துவிட்டது. வாசல் கதவருகில் வந்து நின்று மெதுவாகத் தட்டினான் ராமலிங்கம். தட்டி விட்டுச் சற்று நேரம் காத்திருந்தான். பிறகு மீண்டும் முன்போலவே மெதுவாகத் தட்டினான். உள்ளே சத்தம் கேட்டது. முனகலும் பெருமூச்சும்

[illegible] அப்பால் [illegible] சொருகச் [illegible] [illegible]கொண்டிருந்தன. [illegible] ஒலிக்கவில்லை. நாதாங்கி கழன்று விழுந்தது.

கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே அவசரத்து ராமலிங்கம், தொடர்ந்து செல்லாமல் அப்படியே நின்றான். தன் எதிரே நடுங்கிக்கொண்டு நின்ற சாந்தாவை உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அவன் பார்க்கும் நேரங்கூட அவளால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு விரித்துக் கிடந்த பாயில் போய்த் தொப்பென்று விழுந்தாள். பக்கத்தில் கிடந்த கம்பளிப் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டாள். அப்படி இருந்தும் அவள் உடம்பு குளிரால் நடுங்கியது நிற்கவில்லை.

ராமலிங்கம் சட்டையைக்கூட கழற்ற மறந்து அருகில் போய்த் தரையில் உட்கார்ந்தான். சாந்தாவின் நிலையை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை. குளிரால் அவள் தேகம் ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன சாந்தா? என்ன உனக்கு? மத்தியான்னம் நல்லா இருந்தாயே” என்றான்.

அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. கண்களால் பரிதாபமாக ராமலிங்கத்தைப் பார்த்தாள். முனகலும் பெருமூச்சும் பெருகிக் கொண்டுதான் இருந்தன. முனகலை நிறுத்திப் பதில் சொல்லக் கூடிய நிதானம் அவளிடம் இல்லை.

மத்தியான்னம் நன்றாகத்தான் இருந்தாள். மாலை ஆறு மணி வரையிலும் நன்றாகத்தான் இருந்திருக்கிறாள். இரவுக்காக அவள் செய்துவைத்திருந்த சமையல் ஏற்பாடுகள் இதை ராமலிங்கத்துக்குத் தெரிவித்தன.

ராமலிங்கம் [illegible]போல் அவள் நாடியைக் கவனித்தான். நெற்றி நெருப்பாகச் சுட்டது.

ராமலிங்கத்தின் கை வெந்து போனதுபோல அவ்வளவு அதிகமாய்க் கொதித்தது, ஜுரத்தின் அனல். அவசரமாக அறைக்குள் நுழைந்து தன்னுடைய போர்வையையும் கண்ணம்மாவின் போர்வையையும் எடுத்து அவளை மூடினான். கதவைச் சும்மா சாத்தி வைத்துவிட்டுத் தனக்குத் தெரிந்த டாக்டரின் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

டாக்டர் வந்து மருந்து கொடுத்தார். ஊசி போட்டார். உணவுப் பக்குவம், சிகிச்சை முறை பற்றிச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார். ராமலிங்கத்துக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. சாந்தாவின் படுக்கை பக்கலேயே தரையில் சாய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்து விட்டான். ஹாலில் மாட்டியிருந்த பெரிய கடிகாரம் பன்னிரண்டு அடித்து ஓய்ந்தது.

சாந்தாவின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான் ராமலிங்கம். வாடிப்போன அழகிய இளம் ரோஜாவின்மீது பனி பெய்திருப்பதுபோல அவளுடைய புருவங்களிலும், இதழ்களின் அருகிலும் வேர்வை மணிகள் துளித்திருந்தன. கண்களை அவள் மூடியிருந்தாள். சிவப்பும் நீலமும் கலந்த அவளுடைய பரந்த கண்களும், அவற்றின் மத்தியில் அலையும் கருவிழிகளும் இப்போது, பசுமையான வெளி இதழ்களால் மூடப்பட்ட மலர் மொக்குகள் போல் இமைகளால் மூடப்பட்டுக் கிடந்தன. நீண்டு அடர்ந்த புருவங்கள் வழியாக வேர்வை வழிந்தது.

சாந்தா புரண்டு படுத்தாள். அவள் கண்கள் ராமலிங்கத்தைப் பார்த்தன. போர்வைகளை ஒவ்வொன்றாகக் களைந்துவிட்டு, "நீங்கள் இன்னும் சாப்பிடவில்லையா?" என்றாள்.

இப்போது அவளுடைய ஜுரம் தணிந்திருந்தது. போர்த்திருந்த எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு, சேலைத்தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"சாப்பாட்டுக்கென்ன? ஜோராய்ச் சாப்பிடு கிறேன். உனக்குக் காய்ச்சல் எப்படி இருக்கிறது?" என்றான் ராமலிங்கம்.

"தேவலை; நீங்கள் போய்ச் சாப்பிடுங்கள். எல்லாம் சமைத்து வைத்திருக்கிறேன்" என்றாள் சாந்தா.

"நீ சாப்பிட வேண்டாமா? கஞ்சி, காபி சாப் பிடலாமென்றார் டாக்டர். கஞ்சி வைத்துக்கொண்டு வரட்டுமா?"

"ஒன்றுமே வேண்டாம். எனக்குப் பசிக்கவே இல்லை. நீங்கள் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுங்கள்; நாழிகையாகிறது."

அப்புறமும் அவன் அங்கு உட்கார்ந்திருந்தான். சாந்தாவின் வற்புறுத்தல் அதிகமாகிவிட்டதால், அங்கிருந்து எழுந்து, பெயருக்கு ஏதோ சாப்பிட்டு விட்டு அவன் படுக்க வேண்டியதாயிற்று. மீதி இருந்த சில நாழிகைப் பொழுதும் அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. சாந்தாவின் முனகலையும், லேசான புலம்பலையும் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டே விழித்திருந்தான்.

பகல்

சுமார் இரண்டு வருஷங்கள் இருக்கும். மத்தி யான்னச் சாப்பாட்டிற்கு வீட்டிற்குவந்த ராமலிங்கம், உள்ளே நுழையும்போது, வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்துகொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைச் சந்தித்தான். அவளுக்காக வழிவிட்டுக் கதவருகில் சற்று ஒதுங் கினான். சாதாரணமான அவனுடைய பார்வை அந்தப் பெண்ணின்மேல் விழுந்தது. ஆனால் அது அவ்வளவு சீக்கிரமாக அவளைவிட்டு அகலவில்லை. அவள் பின்னால் ஒரு விநாடி சென்று பிறகுதான்

திரும்பியது. ராமலிங்கத்துக்கே இது ஆச்சரியமாக இருந்தது: யாரையும், இதர பெண்களை ஏறிட்டும் பார்க்காதவன், இன்று சில விநாடிகள் அவளுடைய தோற்றத்திலேயே நிலைத்து நிற்கவேண்டி வந்ததே!

குனிந்த தலை நிமிராமல்தான் அவள் சென்றாள். அவளுடைய நடையில் நாணத்தின் பரபரப்பும் கூச்சமும் கலந்திருந்தன. வெகுவேகமாக அவள் சென்று மறைந்தாள். அவளுடனேயே அவளுடைய ஒப்பற்ற சௌந்தரியமும் ராமலிங்கத்தின் பார்வையிலிருந்து மறைந்தது. ஆனால் அவள் நினைவு மட்டும் மறையவில்லை. அழகென்றாலும் சாதாரண அழகா? ஆயிரத்தில், இல்லை, லக்ஷத்தில் ஒருத்திக்கு இத்தகைய கவர்ச்சி கிடையாதே! அசாதாரண வசீகரம் பொங்கும் இம்மாதிரி அழகிகளை வாழ்வில் எங்கோ இரண்டோர் இடங்களில்தான் சந்திக்க முடிகிறது.

ராமலிங்கத்தின் கற்பனை முற்றும் சரியானதுதான். அழகு மட்டிலும் பூரணத்துவம் பெற்றிருந்தால் அதன் காந்தசக்திக்கு எல்லையே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட பூரணமான அழகு எங்கோ ஆங்கும் இங்குமாய் இரண்டோர் இடங்களில்தான் தன்னுடைய முழுத் திறமையையும் காட்டி இருக்கிறது. ராமலிங்கம் இன்று சந்தித்த அந்தப் பெண் அப்படிப்பட்ட நிறைவான அழகின் இருப்பிடம்.

உள்ளே நுழைந்தவன் கண்ணம்மாளைப் பார்த்து, "யார் அந்தப் பெண்? புதிதாயிருக்கிறதே!" என்றான்.

"அடுத்த வீட்டிற்குக் குடி வந்திருக்கிறார்கள். அவள் புருஷனுக்கு இங்கே ஒரு பாங்கில் கணக்கு வேலையாம். ரொம்ப நல்ல பெண்" என்றாள்.

ராமலிங்கம் அதற்குமேல் கண்ணம்மாவிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. சாப்பிட்டுவிட்டுக் காரியாலயம்

புறப்பட்டான். அந்த நாளிலிருந்து அடிக்கடி அந்தப் பெண் கண்ணம்மாவிடம் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள். அடிக்கடி ராமலிங்கத்தின் கண்களில் பட்டாள். நாளடைவில் ராமலிங்கத்திடம் அவளுக்கு இருந்த வெட்கமும், பயபயப்பும் மறைந்து விட்டன. சாதாரணமாகவே நடந்துகொண்டாள்.

ராமலிங்கமும் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி முதல் நாள் நினைத்ததைவிட அப்புறம் அதிகமாக நினைக்கவில்லை. வானத்து நிலவும், மலர்ந்த தாமரையும் எவ்விதம் ரசிகனின் உள்ளத்தில் மெல்லிய அலையை எழுப்புமோ, அவ்விதச் சுந்தரச் சலனத்தைத்தான் அந்தப் பெண்ணின் அழகு ராமலிங்கத்திடம் ஏற்படுத்தியது. ராமலிங்கத்தை மட்டிலும் அவனுடைய எண்ணங்களுக்குப் பொறுப்பாளியாக்க முடியாது. ரசிகனின் மோன மயக்கத்துக்கு அவன் மனத்தை மாத்திரமா காரணமாகச் சொல்வது? மனத்தை இழுக்கும் இயற்கையின் எழிலுந்தானே பொறுப் பேற்க வேண்டியது?

நாட்கள் சென்றன. கண்ணம்மாவும் சாந்தாவும்-அதுதான் அவள் பெயர்-பிரிக்க முடியாதவர்களாகி விட்டார்கள். கூடப் பிறந்த சகோதரிகளிடம் காண முடியாத பாசம் அவர்களைப் பிணைத்து விட்டது. ஒன்று, ராமலிங்கத்தின் வீட்டில் சாந்தா இருப்பாள்; அல்லது கண்ணம்மா அவள் வீட்டிற்குச் சென்றிருப்பாள். இவர்கள் இருவரிடையே இருந்த உறவு மெதுவாக அந்த இரு வீட்டு ஆண் பிள்ளைகளையும் பற்றத் தொடங்கியது. சாந்தாவின் புருஷன் சங்கரன் ராமலிங்கத்துடன் பழகத் தலைப்பட்டான். பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் இவ்விதம் நெருங்கிய சிநேகிதர்களாகிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

ராமலிங்கம் வாழ்க்கையை உல்லாசமாகக் கழிக்க விரும்புகிறவன். உல்லாசம் என்றால் ஆடம்

பரமாக அல்ல. கிடைத்திருக்கும் வாழ்வைக் கூடிய வரையில் சந்தோஷமாகக் கழிக்கும் தன்மை உடையவன். விடுமுறை நாட்களில் கண்ணம்மாவை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே புறப்படுவான். ஸினிமா, கோயில், 'பார்க்' இங்கெல்லாம் சென்று வருவது அவன் வழக்கம். பக்கத்துக் கிராமங்களில் நண்பர்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி கண்ணம்மாவுடன் போய் வருவான். அதேபோல் மற்றவர்களுடைய வருகையும் இங்கு இருக்கும்.

இப்போது ராமலிங்கத்தின் உல்லாச வாழ்வுக்கு ஒரு துணைக் குடும்பமும் கிடைத்தது. லீவு நாட்களில் சங்கரன் தம்பதிகளும் அவர்களுடன் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டார்கள். வெளி வாழ்வுக்கு மட்டிலுமல்லாமல், வீட்டின் அன்றாடத் தேவைகளிலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவிக்கொண்டார்கள். பாலுக்குச் சீனி கிடைக்காத சமயங்களில் சங்கரன் வீட்டுச் சீனி ராமலிங்கத்திற்கு உதவும். காபித்தூள் இல்லாவிட்டால் பரக்கப் பரக்கப் போய்க் கண்ணம்மா வீட்டில் எடுத்து வருவாள் சாந்தா. எத்தனையோ வருஷ காலமாய்ப் பழகியவர்கள் போலவும், ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போலவும் அவர்கள் நடந்துகொண்டார்கள்.

"சாந்தா, பாவம்! அவளைப் பற்றியெல்லாம் இப்போதுதான் சரியாக விசாரித்தேன். அவளுக்குப் பிறந்த இடத்திலும் ஆதரவு இல்லை; புகுந்த இடத்திலும் கிடையாது. புருஷன் மட்டிலுந்தான் அவளுக்கு இப்போது உற்றார் உறவினர் எல்லாம். அவருக்கும் அப்படித்தானாம். வேறு யாரும் கிடையாதாம்" என்றாள் ஒரு நாள் கண்ணம்மா.

"அதனால்தான் அப்படி நம்மீது அளவற்ற பிரியத்தோடு இரண்டுபேருமே நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். உலகத்தில் மனிதர்களுக்கு அன்புசெலுத்த

பெண்டு யாராவது சிலர் இருக்கவேண்டும். உற்றா ராக இருந்தாலும் சரி, சிநேகிதர்களாக இருந்தா லும் சரி" என்றான் ராமலிங்கம்.

"ஆமாம்; என்னிடம் உயிரையே வைத்திருக்கி றாள் சாந்தா" என்றாள் கண்ணம்மா.

சாந்தாவின் கணவன் சங்கரன் ஒருநாள் தலை யைக் கீழே தொங்கவிட்டுக்கொண்டு பாக்கிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தான். "கல்கத்தாவுக்கு என்னை மாற்றிவிட்டார்கள்; உடனே போய் அங்கே பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமாம்" என்ற உத்தரவைச் சாந்தாவிடம் நீட்டினான். சாந்தா இடிந்துபோய்ப் பேச்சு மூச்சற்று அசையாமல் உட்கார்ந்துவிட்டாள். பல பல நினைவுகள் அவளை ஒன்று சேர்ந்து படையெடுத்தன. உத்தரவின் கண்ட எழுத்துக்கள் பூதாகாரமாய் அவளுக்குத் தோன்றின.

வேறு வழி இல்லை. கண்ணம்மாவின் ஆதரவு சாந்தாவுக்குத் தைரியமூட்டியது. சங்கரனின் நம்பிக்கையும் ராமலிங்கத்தின் பெருந்தன்மையும் ஒரு முடிவுக்கு வரச் செய்தன. "வீடு பார்த்துக் கொண்டு சாந்தாவை அழைத்துக் கொள்கிறேன். முடிந்தால் இங்கே திரும்பவும் வர முயலுகிறேன். முடியாவிட்டால் நடப்பது நடக்கட்டும். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள் வந்துவிடுகிறேன்; சாந்தா வைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி ராமலிங்கத்தின் வீட்டில் சாந்தாவை விட்டுப் புறப் பட்டான் சங்கரன்.

கண்ணம்மா தாயாகிக் கொண்டிருந்த சமயம் அது. ஏழு மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. பிறக்கப் போவதுதான் முதல் குழந்தை. சாந்தா ஓடி ஓடி வீட்டு வேலைகளை எல்லாம் செய்தாள். கண்ணம் மாவை அன்புடன் கடிந்துகொண்டு, அவளைச்

ம்மா இருந்தபடி சொல்லிவிட்டு எல்லா வேலைகளையும் தன் தலையிலேயே போட்டுக்கொண்டாள். ஏழாவது மாதம் வளைகாப்புக்குக் கண்ணம்மாவின் பிறந்த வீட்டார் இங்கேயே வந்திருந்து எல்லாக் காரியங்களையும் செய்தார்கள். அந்த விழாவில் பெரும் பங்கு சாந்தாவுக்கு. அத்தனை உறவினர்கள் மத்தியிலும் உடனில்லாத அந்த ஒருத்திதான் முக்கியமாக விளங்கினாள். அவளுடைய அழகென்னும் காந்தம் அங்கிருந்த அனைவரையும் அவள்பால் இழுத்தது. கண்ணம்மாவின் தாய், பாட்டி, தங்கை, தம்பிகள் முதலிய அனைவரும் ஏதோ தாங்களின் புரியாத வலைக்குள், அவளாக வீசாத வலைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டனர். குழந்தைகள் "அக்கா, அக்கா" என அவளைச் சூழ்ந்து வந்தனர். பெரியவர்களும், சிறுவர்களும் அவளை அன்புடன் நோக்கினார்கள். அவள் எதையுமே கவனிக்காமல் தன்பாட்டில் காரியத்தில் கவனமாக இருந்தாள்.

"கண்ணம்மா இங்கேயே இருக்கட்டும், அம்மா! பிரசவத்திற்கு நீங்கள் இங்கே வந்துவிடுங்கள். இங்கே இருந்தால் நானும் உடன் இருப்பேன் அல்லவா?" என்றாள் சாந்தா, கண்ணம்மாவின் தாயிடம். என்ன இருந்தாலும் பெற்ற மனம் கேட்குமா?

கடைசியாக ஒன்பதாவது மாதம் கண்ணம்மாவைப் பிறந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதாகப் பேசி அப்படியே அழைத்தும் சென்றார்கள். கண்களில் கண்ணீருடன் விடை கொடுத்தாள் சாந்தா. "பிறந்தவுடன் எனக்குத் தகவல் கொடுக்கச் சொல்; பத்துநாட்களில் புறப்பட்டு வந்துவிடு" என்று விடை கொடுத்தாள்.

கண்ணம்மா தன் கணவனைப் பார்த்துக்கொள்ளும் பொறுப்பைப் பற்றிச் சாந்தாவிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவளுக்குத் தெரியும், சாந்தாவின்

போகாது. இந்த இரண்டு மாத காலத்தில் அவனை எல்லாரும் பெரிய மனுஷனாக்கியிருக்கிறார்கள். அவனிடம் சொல்லாமல் [illegible] என்று இருக்கவிட்டான். அவன் சம்பளத்திலும் அப்படித்தான். "காக்கா வந்து [illegible] பெரியவர் வைக்கவேண்டும் எடுத்துப் பெரியவர் சொல்லியே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; தெருக்களில் வீடு தேடிப் போகவேண்டும்." இப்படிப் பல விஷயங்கள் சொல்லிக் கொண்டான்.

இப்போது........

கண்ணையா இருந்த வீட்டில் சாத்தா இருக்கிறான்.

சாத்தாவுடன் அவனுடைய மனைவியும் அம்மாவும், அந்த வீட்டின் எஜமானும் இருந்தனர். (அந்த அறையை ஆரம்பத்தில் கண்டு பிரமித்தவனும், அதை மறந்து பார்க்க விரும்பினவனுமான ராமலிங்கமும் அங்கே இருந்தான்.)

அழுது கொண்டிருந்த நம்பியானை சாத்த அதை கவனிக்கவில்லை அந்த வீட்டிற்குள்ளே எதையும் கவனிக்காமல், அதன் சொந்தக்காரிகளைக்கூட கேட்காமல், தன் போக்கில் விசித்துக் கொண்டிருந்தது.

இதற்கிடையில், இந்த ஒருமாத முடிவுக்குள், கண்ணையாவுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்த செய்தியும் வந்துவிட்டது. சாமிநாதன் சென்று பார்த்து வந்து, "குழந்தை அவன் அம்மாவைப்போல இருக்கிறான்" என்றான் சாத்தாவிடம். அப்போது சாத்தாவின் முகத்தில் பொங்கிய பூரிப்பையும் பெருமிதத்தையும் பார்க்க வேண்டுமே!

"வீட்டில் எல்லோரும் உன்னைத்தான் விசாரித்தார்கள். கண்ணையாகூட உன்னைக்கூப்பிட வந்திருக்கலாமே என்றான். குழந்தைகள் கூட, இதுவரை எல்லாம் 'எங்க சாத்தா அண்ணா எப்போது வருவீர்கள்?' என்று என்னை விசாரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்" என்றான்.

அங்கிருந்த அத்தனை பேரையும் இக்கட் சாக்கடை யைப்பது. அந்த அதிகாரத்தை எந்நேரத்தில், இந்த ஜனங்கள் வந்திருந்த இரண்டு மூன்று நாட்களின் கைவிடப்பட்டான்? சாந்தாவின் முகத்தைப் பார்க் கவே ராமலிங்கம். சாந்தாவுக்கு ராமலிங்கம் கூறி யதை அவளுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அதைக் கேட்டுத் தன்னை மறந்து அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். தனக்கென்று ஓர் இடமும் அற்றவள் இல்லாததை நினைக்காதே? நல்ல காலமும் கண் டதை இடத்தில், ஒவ்வொருவர் இன்றியமையாக்கை யில் போராடுவதை நினைக்காதே? எத்தனை நல்லவ ராக இருந்தால் இப்படிப் பற்றற்ற மனிதரின் வாழ்வு தூறும் என்பதை அறிந்தாயா?

இரவு

மெசென்று ஜாமத்தில் எழுந்துகொண்ட சாந்தா இரண்டு மூன்று நாட்கள் வரையில் பாடு பட்டுவிட்டாள். ஒவ்வொரு நாளில் எதாவது ஒரு வேலையில் பொருத்தமாயது ஒன்றும் பாக்கு விற்று தனித்துக்கொண்டிருந்தது. ராமலிங்கம் காரியமாகப் போகவில்லை. வீடு எழுந்து போட்டு விட்டான். “நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்; நீங்கள் போய்வாருங்கள்” என்று சாந்தா சொல்லிப்பார்த் தாள். அவன் கேட்கவில்லை.

அடுக்களைப் பக்கமே போய் அறியாத ராம லிங்கம் புதிது புதிதாகக் கஞ்சிவகைகளும் காய்கறி போடவும் கற்றுக்கொண்டான். ஒரு சிறு பண் ணொன்றையும் ஒரு பெட்டி நிகழ்ச்சிகளையும் காலி செய்து அடுப்புப் பற்றவைத்தான். பழைய பாத்திரக் குட்டிகளை எல்லாம் கொண்டுவந்து போட்டு வெந்நீர் காய்ச்சினான். அவனுடைய செய்கை களைப் பார்த்துச் சாந்தாவுக்கு ஒருபுறம் சிரிப்பும், ஒருபுறம் கண்ணீருமாக வந்தன. கீழே படுக்கையில்

டைக்காதோ அவன் போவதையும் வருவதை யும் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்படிப் பார்த்திருப்பதில் அவளுடைய துன்பங் கள் மறைந்துவருவதாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

ராமலிங்கத்தின் முகத்தில் புன்சிரிப்பை வர வழைப்பதற்கென்றே நாலைந்து நாட்களுக்குள் சாந்தா சுகமடைந்துவிட்டாள்; என்றாலும் அதிக மாக அவளை அலட்டிக்கொள்ள வேண்டாமென்று சொல்லியிருந்தான் ராமலிங்கம். அவன் வீட்டு வேலை களில் அவள் வேண்டாமென்று சொல்லச் சொல்ல உதவிகள் செய்தாள். இப்போதெல்லாம் அவன் வேலை நேரத்தில் மட்டும் காரியாலயம்; காரியாலயம் விட்டவுடன் வீடு. வேறு எந்தப் பொழுதுபோக் கையும் அவன் விரும்பவில்லை.

ஒருநாள் காலையில் காரியாலயம் புறப்படுவதற் காகத் தன் அறையின் மேஜைமுன் நின்று தயார் செய்துகொண்டிருந்தான். மேஜையிலிருந்த பெரிய நிலைக் கண்ணாடியில் அவன் உருவம் தெரிந் தது. அடங்காமல் கிடந்த கிராப்புத் தலையைச் சிரமப்பட்டு வாரிக்கொண்டிருந்தான். பல தட வைகள் சீப்பிற்குப் பணிந்துகொடுத்தும் அவனு டைய முன்புறத் தலைமயிர், சீப்பை எடுத்தவுடன் நெற்றியில் விழுந்து அசையத் தொடங்கியது. வேடிக்கையாகவே அதைச் சரி செய்யும் வேலையில் அவன் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருந்தான்.

அறையைச் சாந்தா கூட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கூட்டும் சத்தத்தைக்கூட ராமலிங்கம் கேட்க வில்லை. அந்தச் சத்தம் காதுகளை ஒரு கணம் [illegible]த்தது. கீழே கிடந்த ராமலிங்கத்தின் சட்டைப் பொத்தானை எடுத்து மேஜையின்மேல் மெதுவாக வைத்தாள் சாந்தா. அப்படி வைக்கும் போது அவள் பார்வை எதிரே இருந்த நிலைக் கண்ணாடி யில் பதிந்தது. கண்ணாடியில் தெரிந்த அவன்

உருவத்தின் கண்களைச் சாந்தா சந்தித்தாள். சாந்தாவின் உருவமும் கண்ணாடிக்குள்ளிருந்து ராமலிங்கத்தை நோக்கியது. இரண்டு உருவங்களுமே ஒரு வினாடி மின்வெட்டில் அதிர்ச்சி அடைந்தவை போல் கண்ணாடிக்கு உள்ளும் புறமும் நடுங்கின. சாந்தாவின் இமைகள் தாழ்ந்து, அவள் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றாள். அதற்கப்புறம் நிதானத்துடன் அவள் அந்த அறையைச் சுத்தப்படுத்த முயன்றது முடியவில்லை.

ராமலிங்கம் தன் நெற்றியில் வந்து விழுந்த சுருட்டை மயிரை அதன் போக்கில் விட்டுவிட்டான். சீப்பையும் ஒரு மூலையில் எறிந்தான். கண்ணாடியில் அவள் உருவம் தோன்றி, பிறகு மறைந்து, இப்போது காலியாகக் கிடக்கும் அந்தப் பாழ் வெளியைப் பார்த்தான். கண் இமைக்காது பார்த்தான். உடனே தன்னையும் பார்த்துக்கொண்டான். அப்போதுதான் அவனுக்கு தன்னைப் பற்றிய, தன் தோற்றத்தைப் பற்றிய நினைவே எழுந்தது. ஆம், அவனும் அழகனாகத்தான், திடகாத்திரமுள்ள, கவர்ச்சிகரமுள்ள வாலிபனாகத்தான் இருந்தான்! இதை இத்தனை நாள் மறந்துபோயிருந்த அவனுக்குக் கண்ணாடி இன்று நினைவூட்டியது.

காரியாலயத்தில் அவனுக்கு அன்று ஒன்றிலுமே நாட்டம் இல்லை. அவன் போன இடமெல்லாம் கண்ணாடியில் தெரிந்த நிழலுருவம், அதன் கண்கள் அவனையே பார்த்தன. அதை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவன் நடுங்கினான். ஆனால் அவனால் நினைக்காமலோ, நினைவின் முடிவில் நடுங்காமலோ இருக்க முடியவில்லை.

சாயங்காலம் அதே கண்ணாடியின் முன்பு வந்து உட்கார்ந்துகொண்டான். உடைகளை வழக்கம் போல் கழற்றவில்லை. குழாயடிக்குச் சென்று முகம் கைகால் அலம்பவில்லை. அருகே கிடந்த

துண்டினால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு விரித்துக் கிடந்த பத்திரிகையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். கதையின் ஆரம்பம் இரண்டு பக்கங்களுக்கு முன்னால் இருந்தது. அதைப்பற்றி அவனுக்கு அக்கறை இல்லை. கண்ணெதிரே தெரிந்த எழுத்துக்களை மாத்திரம் படித்துக்கொண்டான். கதையின் மத்தியில் கவிதை என்பதால் பாரதியின் இருவரிகள் கொட்டை எழுத்துக்களில் போடப்பட்டிருந்தன:

“....................நின்றன்
மோடி கிறுக்குதடி தலையை—நல்ல
மொந்தைப் பழையகள்ளைப் போலே.”

வாயைத் திறந்து அந்த வரிகளை முணுமுணுத்தான். கவிதையின் போதை, அதன் கருத்தின் போதை விஷத்தின் வேகத்தில் அவன் ரத்தத்தில் கலந்தது. சாந்தா வருகிற ஓசை கேட்டது. திரும்பினான். காபியைக் கொண்டு அவள் குனிந்த தலை நிமிராமல் வந்துகொண்டிருந்தாள். காபியை அவன் மேஜைமீது வைக்கப்போனாள். ராமலிங்கம் கரங்களை நீட்டினான். நீட்டிய கரங்கள் நடுங்கினவோ அல்லது கொடுத்த தளிர்க் கரங்கள் நடுங்கினவோ தெரியவில்லை. காப்பிப் பாத்திரமும் டம்ளரும் கீழே பலத்த ஓசையுடன் விழுந்தன. காபி கீழே ஓடியது. சில துளிகள் இருவரது உடையிலும் தெறித்துக் கறையை ஏற்படுத்தின. காபிக் கறையை உடனே அலம்பாவிட்டால் சமயத்தில் மறையாதல்லவா?

சாந்தா திரும்பினாள். பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவள் கதவருகில் போகுமட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ராமலிங்கம். பிறகு, “சாந்தா!” என்றான் கலங்கிப் போயிருந்த குரலில்.

சாந்தா திரும்பினாள்; எட்டிப் பார்த்தாள்; “ஏன்?” என்றாள்.

உடனே பதில் சொல்ல ராமலிங்கம் தன்னைத் தயார் செய்துகொள்ளவில்லை. ஏன் கூப்பிட்டோம் என்பது அவனுக்கே தெரியாது. உடனே சமாளித்துக்கொண்டான்.

"இல்லை, உனக்கு வைத்திருக்கும் காபியைத் திரும்பவும் கொண்டு வராதே. நான் கடையில் போய்க் குடித்துக் கொள்கிறேன்" என்றான்.

"இல்லை, வேண்டாம்; காபி இருக்கிறது" என அவள் திரும்பவும் கொண்டு வந்தாள். அந்தக் காபியை ராமலிங்கம் குடித்தபோது அதில் போதிய பாலோ சர்க்கரையோ இல்லை. அதைத்தான் இத்தனை நாட்களும் சாந்தா குடுத்துவந்திருக்கிறாள்!

இரவு வந்தது.......பகலையும், அறிவையும் தன்னுடைய கரிய கனத்த போர்வையால் போர்த்துக் கொண்டு, கற்பனைகளின் சிகரமான புரியாத அலையை வீசிக்கொண்டு சந்திரன் உதித்தான். உணர்ச்சிக் கிரணங்கள் அவனிடமிருந்து உதிரத் தொடங்கின.

தன் அறையில் கட்டிலில் ராமலிங்கம் படுத்திருந்தான். ஜன்னல் கதவுகள் எல்லாம் திறந்துதான் இருந்தன. அவற்றினூடே விழுந்த ஒளி தண்மை உடையதாக இல்லை. சூரியனின் கதிர்களைவிட அதிகமான அனல் உமிழ்ந்தது. சந்திரன் ஒளியில் எங்காவது இத்தனை நெருப்பு இருப்பதுண்டா? காற்றும் வீசவில்லை. நிச்சப்தமாக, ஏக்கமும் குழப்பமும் உள்ளதாக அந்தப் பொழுது வளர்ந்தது.

ராமலிங்கம் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். சுவரில் இருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். சரியாக நடு இரவு பன்னிரண்டு மணி. நீலவொளியைத் தவிர அந்த அறையில் விளக்கு ஒன்றும் எரியவில்லை. நிலவு பூரணமாக இருந்ததால், பகல்

பொழுதில் மங்கின வேளையில் இருப்பதுபோலவே அறை இருந்தது. அறையைச் சுற்றிலும் நோக்கி விட்டு, எதிரே தெரிந்த சாந்தாவின் இருட்டறையைப் பார்த்தான். அதில் இருள் நிறைந்திருந்தது. நிலவொளி கொஞ்சங்கூட அதில் புகவில்லை. சுவரில் மாட்டியிருந்த படுக்கை அறை விளக்கு மிகவும் சிறியதாக இருந்தது. மின்மினிப் பூச்சிபோல் தன் இடத்தை மட்டிலும் காட்டிக்கொண்டு அது கண் சிமிட்டியது. அதன் ஒளியால் அந்த அறைக்கு எவ்விதப் பயனும் காணவில்லை. அந்த இருளுக்குள் எங்கோ ஓர் இடத்தில், கோரைப்பாயப் படுக்கையில் சாந்தா படுத்துக் கிடந்தாள். அவள் உறங்கும் வேளையிலும் அவள் அழகு உறங்கவில்லை. அது சுடர்விட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தது. யார் கண்டார்கள், ஒருவேளை அவளும் சரியாகத்தான் உறங்கினளோ என்னவோ?

ராமலிங்கம் நடந்தான். உறக்கத்தில் நடக்கும் வியாதி சிலருக்கு ஏற்படுவது உண்டாம். அந்த வியாதியஸ்தர்களைப் போல் (ராமலிங்கம் நடந்து சாந்தாவின் அறைக்குள் சென்றான்.) அவள் படுக்கையை ஒட்டிப் பெரிய பீரோ ஒன்று இருந்தது. அதற்குப் பின்னால் கொஞ்சம் இடைவெளி காணப்பட்டது. ராமலிங்கத்தின் நெஞ்சுக்குள் உளி ஒன்று இருந்து செதுக்குவதுபோல் இருந்தது. வெகு வேகமாக அந்த உளி ராமலிங்கத்தின் நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டிருந்தது. இதே மாதிரி வேகத்தில் இன்னும் சில நிமிஷங்கள் அந்த உளியின் செதுக்கல் இருக்குமானால் அவன் இதயம் இரண்டாகப் பிளந்து ரத்தம் வெளியில் பீறிட்டுச் சொரிவது நிச்சயம்.

“கிணிர்.......!”

ராமலிங்கத்தின் காலில் ஒரு வெண்கலத் தம்ளர் தட்டுப்பட்டது. சத்தமிட்டுக்கொண்டே அது உருண்

டது. கொஞ்சம் தண்ணீரும் அதில் இருந்திருக்க வேண்டும். தரையையும் ராமலிங்கத்தின் காலையும் அந்த நீர் நனைத்தது.

பதறிப்போன ராமலிங்கம் அந்தப் பீரோவின் பின்புறம் மறைந்தான். சாந்தா சாவதானமாக எழுந்தாள். சத்தத்தின் சலனம் அவளை நிதானமாகவே பாதித்தது. எழுந்து தம்ளரைப் பார்த்தாள். கொட்டிக் கிடந்த நீரையும் தன் கரத்தால் உணர்ந்தாள். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். மெதுவாக எழுந்து நாலுபுறமும் விழிகளை அலையவிட்டாள். அவள் கண்களுக்குப் பீரோவின் பின்புறம் நின்ற ராமலிங்கம் புலப்படவில்லை.

ராமலிங்கத்தின் அறையை நோக்கி மெல்ல நடந்தாள். தன் அறைக் கதவருகில் நின்றவாறே அவனுடைய படுக்கையைக் கவனித்தாள். நிலா வெள்ளத்தில் அந்தப் படுக்கை நன்றாகத் தெரிந்தது. அதற்கு உரியவன் அங்கு இல்லை என்பதையும் அது சொல்லிற்று. அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தாள் சிலைபோல, அழகாக; நிழல் உருவத்தின் சாந்த பிம்பம்போல. அவன் அங்கு இல்லாதது கண்டு அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். எங்கே அவன்? ஏன் இந்தச் சத்தம்?

ராமலிங்கம் பீரோவின் பின் பக்கத்திலிருந்து வெளியே வந்தான். நடந்தான். நடை ஓசை கேட்டு சாந்தா திரும்பினாள். அவள் எதிரேபோய் ராமலிங்கம் நின்றான். இருளில் அந்த இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. விழிகளை உடனே சாந்தா தாழ்த்திக்கொண்டாள். அவர் இருவரில் ஒருவரும் விலகாமல், வழிவிடாமல், பேசாமல், மௌனமாக அந்த இரவின் சூன்யத்தில், இருளின் அடிவயிற்றில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இருளின் மத்தியில் ஒரு சிறு ஒளிச்சிதர்.

தட்டிக் கூரையின் இடுக்குகளை ஊடுருவிக் கொண்டு ஒரு கிரணம் உள்ளே பாய்ந்தது. சந்திரன் உச்சிக்கு வந்த பிறகுதான் அந்தக் கதிர் உள்ளே நுழைந்திருக்க வேண்டும்.

மின்னல் கீற்றுப்போல் பாய்ந்துவந்த அந்த ஒளி சந்திராவின் மார்பகத்தில் படிந்தது. அதை அவளும் பார்த்தாள்; அவனும் பார்த்தான். இருவரும் பேய் பிடித்தவர்போல் நடுங்கினர். அந்த ஒளியும் அவனுடன் நடுங்கியது. ஒளியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மார்பில் விளங்கிய அவளுடைய மாங்கல்யம் அந்த ஒளியை உண்டு சுடர்விட்டது.

மாங்கல்யம்.......அதன் மேல் மங்காத நிலவொளி! அதைக் காட்டுவதற்கென்றே வானத்திலிருந்து குதித்து வந்த தூதுவன்போல.......

சந்திரா விம்மினாள். ராமலிங்கம் செயலற்று ஆணி வேரற்ற மரம்போல் கட்டிலில் சாய்ந்தான். சந்திரா, ஒளியுண்டாக்கிய அந்தப் புனித வஸ்துவை எடுத்துக் கண்களில் ஒத்திக்கொண்டு படுக்கையில் விழுந்தாள். கண்களில் நீர் அலையோடியது.

பகல்

பளபளவென்று விடிந்தது. வைத்தியர் வீட்டுத் திண்ணையில் ராமலிங்கம் இருந்தான். அருகில் சந்திரா, ஒன்றுமே நடக்காததுபோல் ஒன்றுமே அறியாதவள்போல் இருந்தாள். வழக்கம்போலக் காபி வந்தது. "சாப்பிடுங்கள்!" என உத்தரவு போடும் தோரணையில் ராமலிங்கத்திடம் சொன்னாள். அவன் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது வாசலில் "ஹல்லோ" என்ற சத்தத்துடன் வந்தாள். அந்த [illegible] [illegible] நிலவொளியில் தெரிந்த [illegible] போல ஆண் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள் கண்ணம்மா.

சாந்தா ஓடோடியும் சென்றாள். பிள்ளையை வாங்கி முத்தமிட்டாள். குதித்துக்கொண்டே ராமலிங்கத்திடம் ஓடிவந்து, "ராஜா வந்துவிட்டான்; பாருங்கள்; கண்ணம்மா வந்துவிட்டாள்" என்றாள். சந்தோஷமும் குதூகலமும் அவள் பேச்சில், அசைவில், முகத்தில் குலுங்கின.

அதே சமயம் மற்றொரு வண்டியும் வாசலில் வந்து நின்றது. பெட்டி படுக்கையுடன் உள்ளே நுழைந்தான், சாந்தாவின் கணவன் சங்கரன். குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டே அவனிடம் ஓடி, "வாருங்கள்; மாமாவைப் பாரடா, ராஜா! ஏன் இத்தனை நாள் என்று அவரைக் கேள்! நீ வந்த பிறகு தான் அவரும் வரவேண்டுமென்று இருந்தாரோ?" என்றாள்.

பட்டப் பகல். ஒளிப்பெருக்கு அங்கே அலைமோதியது.

குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு வீட்டின் ஒரு மூலையில் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தனர், ராமலிங்கமும் கண்ணம்மாவும்.

சங்கரனின் அன்புப் பிடியில் அகப்பட்டு சந்தோஷ மிகுதியால் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருந்தாள், அழகணங்கு சாந்தா மற்றோர் புறம்.

இரண்டு நாட்கள் சென்றன. சங்கரன் சாந்தாவை அழைத்துக்கொண்டு வெளியூருக்குச் சென்றான். ராமலிங்கத்தின் வேஷ்டியிலும், சாந்தாவின் சேலையிலும் படிந்திருந்த காபிக்கறை நாளடைவிலே அழிந்து மறைந்து விட்டது. ★

அழகு எங்கே?

உலகமே அன்றைக்கு மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்து பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. வானவெளியும் [illegible] அப்படித்தான் நினைத்தார்கள். அன்றைக் [illegible] அதிர்ஷ்டம்போல் அவை வளர்ந்து அதிகரித்து [illegible] [illegible] [illegible], அன்றைக்கு என்றுமில்லாத ஒரு அழகும் இருந்தது. அதன் கவர்ச்சியில் [illegible] ஒரு அற்புதமான பாட்டை அவர்கள் உற்றுக் கேட்டார்கள். அன்றைக்குத்தான் [illegible] தென்னைக் கொப்பின், [illegible] போல அத்தனை மரங்களும் அன்றுதான் பூத்து விரித்து தங்கள் பனி மலர்களைப் பாதைகளிலிருந்து [illegible] என்று அவர்களுக்கு வியப்பாயிருந்தது.

ஆம், அவர்கள் அன்றுதான் உலகத்தைப் புதுக் கண்களோடு பார்த்தார்கள். ஏனெனில் அன்று தான் அவர்கள் இருவரின் கண்களும் முதல் முறையாக ஒன்றையொன்று சந்தித்து [illegible] மூழ்கி முத்தெடுத்து [illegible].

[illegible] சகுந்தலையை முதல் முறையாகக் கண்டான். காதல் கொண்டான். சகுந்தலையும் அப்படியே. அவன் வாசல்படி விவரம் தெரிந்த நாளிலிருந்து அவள் [illegible] இருக்கிறான். [illegible] [illegible] பாலகி. அவளுடைய அருமைத் [illegible] ஒரு முனிவர். [illegible] [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] விளங்கிய அந்த முனிவரின் பரிபூரண அன்பைப் பெற்றவள்.

ஆசிரமத்திற்குப் பல மாணவ மாணவிகள் வந்தார்கள்; பயின்றார்கள். உரிய காலத்தில் கல்வி

முழுக்க நிரம்பினார்கள். இப்போது அவருடைய புத்திர பாலகன் வாசஸ்பதி. அவனுக்குச் சமீபத்தில்தான் கல்வி முடிந்தது. ஆனால் புலவர் அவனுக்கு விடை கொடுக்கவில்லை. அவனுக்கோ தனிக்கும் அதைக் கேட்கவில்லை. பெற்றோரை இருக்கண் அவன் என்பதும் முனிவருக்குத் தெரியும். அவனுடைய அறிவையும், அன்பையும், அடக்கத்தையும் அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். அதிக காலமாகத்தானோ என்னவோ அவருக்கு அவன் மேல் தனி அன்பிருந்தது. பாடங்களை, அந்தந்த இடத்தையும் புலவர் உள்ளத்தின் வாசனையாக வைத்து வந்தான்.

முன்பெல்லாம் பாமதி சின்னஞ் சிறுமியாய் இருந்தாள். அன்றைக்குப் மானைப் போலவும், மயிலைப் போலவும், கிளியைப் போலவும் அவனைச் சுற்றியே வளர்ந்தாள். பருவத்தில் அவளுக்கிருந்த கல்வியின் ஆற்றல் அவனையும் பிரமிக்க வைத்தது. குருவின் வார்த்தைகள் அப்படியே அவள் நெஞ்சில் பதிந்தன. திரும்பவும் அவற்றை அவள் சொல்லும்போது ஒரு புது வேகமும், ஒரு தனித் தெளிவும், விளக்கமும் அவற்றில் ஒளிர்ந்தன. குருவின் குமாரி என்றதால் மாத்திரம் அவளுக்கு அங்கே மற்றவர்கள் தனிப் பரிவு காட்டவில்லை. அவளுடைய அறிவின் காம்பீர்யத்திற்கு மற்றவர்கள் தங்களை பரிபூரணமே கண்ணியமாக வழிவிட்டு நின்றார்கள். முனிவர் பாமதியை நினைக்கும்போதெல்லாம் தம் மனைவியை நினைத்துக்கொள்வார். அத்தகைய உத்தமியின் குணமும், கம்பீர அறிவும் ஒன்று கலந்தவள் பாமதி எனத் தீர்மானித்துப் பூரிப்படையும் அவர் இதயம்.

2

இன்றும் என்றும் என்ன என்பதை வாசஸ்பதி இன்றுதான் கண்டான். நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள்;

சென்றுவிட்டார்கள். பாடம் நிறைய இருந்தது படிப்பதற்கு; தீர்ந்துவிட்டது. உடனழைத்துக்கொண்டு உல்லாசமாக மாலை வேளைகளில் சுற்றி வருவதற்கோ, இலக்கியத்தின் சந்தேகங்களைப் பற்றித் தர்க்கிப்பதற்கோ ஒரு துணையும் இப்போது இல்லை. உள்ளுக்குள்ளே ஒரு இடம் காலியாகி வெறுமையாக அவனை வேதனைப்படுத்துவதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஒரு மரத்தின் கிளையொன்றில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தவன் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் பார்த்தான். மலை, செடி, கொடி, ஆசிரமக் குடிசை, ஆறு, அதற்கப்பாலுள்ள பரந்த வானவெளி எல்லாம் பார்த்தான். ஒன்றிலும் பார்வை ஒட்டவில்லை. அவனுள்ளே காலியாகி இருந்த இடத்தை நிரப்புவதற்கு அவை ஒவ்வொன்றும் முயன்று தோல்வியுற்றன.

கடைசியாகத் தன் அறைக்குத் திரும்பியவன், அப்படித் திரும்பிச்செல்லாமல், முன்போலவே நின்றான். அவன் கண்கள் மட்டும் வேறுபுறம் நோக்கின.

பாரதி அப்போதுதான் மண் குடத்தை எடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, செடிகளுக்குமத்தியில் ஓடும் பாதை வழியாய் ஆற்றை நோக்கி நடந்தாள். வாசஸ்பதியின் கண்களும் அவள் பின்னாலேயே சென்றன. இன்றுதான் அவளுடைய அழகு முதல் முறையாக அவனுடைய கண்களுக்குத் தெரிந்தது. ஆ! சற்று முன்பு சூன்யமாகி இருந்த அவ்விடத்தில் ஏன் இப்போது இந்த இன்பத் தென்றல் வீசுகிறது? எந்த இடத்தையும் சூன்யமாகப் போகும்படி விட்டு, காற்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில்லை என்ற இயற்கையின் நியதிப்படியா?

ஆற்றை நோக்கி நடந்துசெல்லும் அவளுடைய ஆடை அசைவுகளுடன் வாசஸ்பதியின் மனமும்

அசைந்தது. அவளுடைய அவிழ்ந்த கூந்தலைப் போலவே அதுவும் அந்த லேசான காற்றில் ஊச லாடி நடுங்கியது. அவள் ஒரு முறை திரும்பமாட் டாளா, கண நேரம் அவள் முக மின்னல் தோன்றி, இன்னும் கொஞ்சமிருக்கும் அந்த சொற்ப இருளையு மோட்டாதா என ஏங்கினேன். ஆனால் அவள் திரும்பவில்லை. சென்றாள்; சென்று மறைந்து விட்டாள்.

3

இன்பமும் துன்பமும் தோய்ந்த கனவில் ஈடு பட்ட வாசஸ்பதி ஆற்றுப் பக்கம் இருந்து யாரோ கூச்சலிடுவதைக் கேட்டான். யாருக்கோ ஏதோ ஆபத்துவந்துவிட்டது போன்ற குரல்; உதவிக்குக் கூவி அழைக்கும் ஓசை; ஓடினான் வேகமாய்.

ஆற்றங்கரையில் நின்ற சிறுவன் ஒருவன் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். மட்குடம் மட்டும் அங்கே இருந்தது. பாமதியைக் காணவில்லை.

“ஏன்? என்ன சங்கதி? யாருக்கு என்ன வந்து விட்டது?” என்றான் வாசஸ்பதி.

சிறுவன் பதில் சொல்லும் முன்பே நிலைமை தெரிந்துவிட்டது. பாமதி ஆற்று வெள்ளத்தில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தாள். நன்றாக நீந்தத் தெரிந்த அவளுக்கு ஏன் இந்தத் தவிப்பு என்று தெரியவில்லை. ஒரு வேளை அவளுடைய கால்களில் ஆடை சுற்றிக் கொண்டிருக்கலாம் - அதோ தண் ணீருக்குள் மூழ்கிவிட்டாள்..........அவள் பார்வை, அந்த முகம், ஏன் அவற்றில் இத்தனை பயங்கரம்? இனி மேலே எழும்பவே மாட்டாளா?

வாசஸ்பதி நீருக்குள் பாய்ந்தான்.

அவளைக் கரைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்ப தற்குள் அவனுடைய நிலைமை படுமோசமாகி

விட்டது. அவளை ஒருபுறம் படுக்கையைத் தவிட்டுத் தாளம் அசைக்கிற தப்புரா விழுந்தான். சாதிலை சென்றுகொண்டிருந்தது. கரையில் நின்ற வீர ஏன் ஓடிச்சென்று ஆசிரமத்தில் பார்த்தான். அங்கு முனிவரைக் காணவில்லை. அவரைத் தேடுவதற்காக வெளியே செல்லாமோ அலைந்தான்.

பாமதி தான் முதலில் கண்விழித்தாள். விழித்த பாடு சில நிமிடங்கள் உணர்வற்றுக் கிடந்தாள். அப்புறம் ஒவ்வொன்றாக ஞாபகத்திற்கு வந்தன. மெல்லத் திரும்பி தன்னருகே படுத்திருக்கும் வாசஸ்பதியை நோக்கினாள். அவன் சவம்போல் கட்டையாய்க் கிடந்தான்.

உடலில் நன்றாக உணர்வும் சக்தியும் வந்தவுடன் பாமதி எழுந்து அவனருகே சென்றாள். மெதுவாகப் புரட்டி அவனை வேறு பக்கம் திருப்பினாள். அவன் மார்பிலும் முகத்திலும் காதை வைத்து சுவாசம் வருகிறதா எனப் பார்த்தாள். ஒன்றுமே அவளால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. வெகு நேரம் என்னென்னமோ செய்தும் ஒன்றுமே விட்டுக் கொடுக்காமல் தவித்தாள். கண்ணீர் தாரையாகக் கிளம்பி அவன் முகத்தில் பாய்ந்தது.

எப்படியோ வாசஸ்பதி கண் விழித்தான். சில நிமிடங்களில் பேசவும் செய்தான்.

"பாமதி."

கண்ணீரைச் சொரிந்த பாமதியின் கண்கள் இமைகொட்டிச் சிரித்தன. அவள் பேசவில்லை.

"எனக்காகவா அழுகிறாய் என்? நான் போனாலென்ன? எனக்காக அழுதவர் ஒருவருமில்லையே!"

"அது எப்படித் தெரிந்ததோ? சாமின் கையிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றியதால் உனக்காக அழு

வைத்து விட்டீர்களே"—கேம்பலுடன் இதைக் கூறி முடித்தாள் பாமதி. வாசஸ்பதியின் இதயத்தில் இது மின்னலாய்த் தெளிந்தது.

"உண்மையாகவா? எனக்காக நீ என்றும் அழ விரும்புகிறாயா?"-அவள் கரத்தை மெதுவாகப் பற்றித் தன் மார்பில் புதைத்துக்கொண்டான். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டே பொற் சிலைகள் போல் சமைந்திருந்தனர்.

அன்றிலிருந்துதான் அவர்களுக்கு உலகமே புதியதாக இருந்தது.

4

அமைதியாக மரணத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாமதியின் தந்தைக்கு அதன் வரவு தெரிந்து விட்டது. இருவரையும் அருகில் அழைத்தார்.

"குழந்தைகளே, நானும் என் தர்ம பத்தினியும் வாழ்ந்த முறை இது. அன்பிற்கும், அறிவுக்கும், தாய்மை இன்பத்திற்கும் இது என்றும் உறைவிடமாயிருந்தது. நீங்கள் இருவரும் கணவனும் மனைவியுமாகி இன்றிலிருந்து இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் வாழ்வு உலகிற்கு உபகாரமாய் இருக்கட்டும்."

இருவர் நயனங்களிலும் நீர் மல்கின.

"குருதேவா.............நான் அளிக்கவேண்டிய காணிக்கை? அதை இந்தக் கணத்திலாவது சொல்லி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என வேண்டினன் வாசஸ்பதி.

"காணிக்கை! இருவரும் சேர்ந்து பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதுங்கள்."

ஈசனின் சன்னிதானத்தில் இருவருடைய திரு மணத்தையும் இனிது நிறைவேற்றிவிட்டுப் புன் முறுவலுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டார் முனிவர்.

அவர்களுக்கு அப்போது வேறு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. கேள்விகளும் வரவில்லை; விடைக ளும் முடியவில்லை. எல்லாம் அவர் கூறிச்சென்ற சூத்திர வாக்கியத்தில் அடங்கியிருந்தது. உல கின் ஆரம்பமும் முடிவும், அசைவும் அகலுவதிலே தான் இருப்பதாகக் கண்டார்கள்.

பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு உரை!
பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு உரை!
பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு உரை!—என்ன அருமையான, உயர்வான பணி!

மறுநாள் பொழுது விடியுமுன்னே கோடிவீட் டுப் பூஜை புனஸ்காரங்களுடன் உரை எழுதத் தொடங்கினார்கள். பாமதி விளக்கிக் கூறினாள். வாசஸ்பதி எழுதினான். பாமதி கூறிக்கொண்டே இருந்தாள்; வாசஸ்பதி எழுதிக்கொண்டே இருந் தான்.

சூரியக் கோளமும் உச்சியைத் தாவிப் பிடித் தது.

காய், கிழங்கு, கனி இவற்றை இலையில்வைத்து வாசஸ்பதிக்கு பாமதி பரிமாறினாள். அவன் உண்ட பிறகு தானும் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொண்டாள். பிறகு இருவரும் உரை எழுத உட்கார்ந்தார்கள்.

இப்படியே சூரியன் உதிப்பதும் மறைவதுமாக இருந்தான். பகலும் இரவும் மாறி மாறி வந்தன. சந்திரன் பிறப்பதும், வளர்வதும், தேய்வதும், மடி வதுமாக இருந்தான்.

நீண்ட இரவுகளின் பெரும்பகுதி ஆஸ்ரமத்தின் தர்க்கத்திலும், சிந்தனையிலும், எழுத்திலுமே

...த்தது. அத்துடனே பிரேம தந்திரத்திற்கு உணரயும் வளர்ந்து வந்தது.

5

வெளி உலகத்தில் வஸந்தன் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தான். கூரிய கத்தி போன்ற இளந்தளிர்களெல்லாம் காலைக் கதிரின் ஒளிபெற்று மெல்ல அவனை எட்டிப் பார்த்தன. எங்கும் ஒரே புதிய இளமை வெள்ளம் பாய்வது போலிருந்தது. நேற்று வரை பொட்டையாய் விதவைக்கோலம் பூண்டிருந்த தருக்கள் இன்று பச்சை மேலாடை போர்த்த பருவக் குமரிகளாய் மாறின.

உள்ளே பாமதி கூறினாள்:-

"உலகம் பாலைவனம் போன்றது. தூரத்திலே பச்சையாய்த் தெரிவதெல்லாம் மன மயக்கம். போகப் போக ஒரே பாழ்வெளிதான். அங்கு நீர்ச் சுனை அருவியைக் காணலாமென்று, தள்ளாடித் தத்தளித்து மனிதர்கள் மேலே மேலே செல்கிறார்கள். ஆனால், அந்தோ! அவர்கள் அங்கே காண்பதென்ன? வெறும் கானல் நீர்! நெருப்புச் சுவாலையின் நீற்றுப்போன புகை! பூதேவி மனம் புழுங்கி வெளியே விடும் பெருமூச்சு!"

வாசஸ்பதி உற்றுக் கேட்டான். பின்பு அவள் முடிவாகக் கூறிய வார்த்தைகளை எழுதிக்கொண்டான்.

காலம் இவர்களுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. மெதுவாக நழுவிக்கொண்டிருந்தது. அந்த வஸந்தத்தை முழுக்க முழுக்க அனுபவித்து விடவேண்டுமென்று பக்ஷி ஜாலங்கள் வெளியே ஒரே குதூகலத்தில் இருந்தன. ஆஸ்ரமத்துக் கூரையில் கூண்டுகட்டியிருந்த சிட்டுக்குருவித் தம்பதிகள் தினந் தோறும் ஜோடி ஜோடிப் பிணங்கி அந்தப் பிணக்கில்

[illegible] இருக்கின்றன. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]!

[illegible] இவர்கள் [illegible] இருக்கிறார்கள்!

உடலின் நிலையைப் பற்றியும் [illegible] அறிவைப் பற்றியும், வாழ்வின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்போது.

இமயத்தில் அந்தப் [illegible].

[illegible] இப்படியே வந்து வந்து போயின. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

அவன் பல முறைகள் மயங்கி விழுந்தான். அவனை வைத்தியரும் டாக்டரும் சூழ்ந்துகொண்டே இருந்தார்கள்.

எழுத்துக்கு ஒரு முடிவு இல்லையா?

இதோ முடிந்து விட்டது:

“அவன் அழகன். அவன் அமரன். அவனை யாரும் பிரிப்பதில்லை; மறப்பதில்லை; இறப்பதில்லை. அவனைக் காதலிப்பவர்களே பலர்தான். அவன் அழகின் பயன்களை உண்மையானவர்கள். சிலரால் அவன் அழகு அறியாதது. என்றும் இளமை இன்பத்தோடு உள்ளது!”—இப்படிச் சொல்லி முடித்தாள் பாமதி.

உரை பூர்த்தியாகிறது.

மாசன்பதி ‘அப்பாடா’ என்று பெருமூச்சு விட்டான். ஒப்பற்ற பத்தினைத் திறந்து ஒளி கொடுத்தாகி விட்டது; அழகு செய்தாகி விட்டது. இந்த பெருமை புரிந்த தன் அருமை மனைவியை, அன்புக் காதலியை, இளமை இன்பத் தேனை காதல் பொங்கும் உள்ளத்தோடு ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ஆனாலும் அங்காப் பிரமாதமான ஆர்வத்தோடு விழுந்தி விடுவதற்கோ பதிலுக்குக் கேட்கிறாள்.

ஆ!...... அந்த அழகு எங்கே? இளமை எங்கே? மென்மை எங்கே? கம்பீரம் எங்கே? காந்தம் எங்கே?—சத்தியபத்தினத்தில் என் சுருக்கம்? துடிய வந்திரர்களாய் ஓடிவிட்ட விழிகள் ஏன் சோர்வினில் சுருங்கியுள்ளன?

புதுமணக் காதலர்களாய் உடலெழுந்த உடன் பார்த்தார்கள், அப்போதுதான் வாழ்வின் கடைசிக் கோட்டில் தாங்கள் நிற்பதைக் கண்டார்கள்.

ஆனாலும் அவர்களது நோக்க மெல்லாம் நிறைவேறி விட்டது. உலகத்திற்கு மக்களைக் கொண்டுத் தங்கள் இளமையைப் பலிகொடுத்துச் செத்துவிட்டார்கள். வெற்றிதான். வெற்றியின் பெருமிதமும், சொர்க்கத்தில் கூடவும் அவர்களை உயரே தூக்கிச் சென்றது. என்றாலும் வெளியே வீசும் காற்றின் கேள்விக்கு அவர்களால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

காற்று கேட்டது: மக்கள் அழகு எங்கே? ★

தீபாவளி வந்தது

"ஸீதா, உனக்காகத்தான் இந்தக் கல்யாணத்திற்குச் சம்மதிக்கிறேன். ஆம், உனக்காகத்தான்! உன் கட்டளையை நான் மீறமுடியாது. எனக்கு இதில் கொஞ்சமும் விருப்பமே இல்லை. ஆனால் உன் சொல்லை எதிர்த்து நிற்க என் விருப்பு வெறுப்புகளுக்குப் பலம் ஏது?"

சிவசங்கரன் தம் வீட்டின் ஹாலின் பிரதானமான இடத்தில் மாட்டியிருந்த பெரிய படத்தின் முன்பு நின்றுகொண்டு இவ்விதம் தமக்குள் சொல்லிக்கொண்டார். கண்ணீரின் பனித்திரை அவர் கண்களை மூடிக்கொண்டு வந்தது. கைகளைப் பின்புறம் கட்டியபடியே இரண்டடி எடுத்துவைத்து ஜன்னலின் வழியாக வெளியில் நோக்கினார்.

சிவசங்கரனுக்கு முப்பது வயசுக்குள்தான் இருக்கும். வயசைவிடத் தோற்றத்தில் இன்னும் இளமையாகக் காணப்பட்டார். கண்நிறைந்த அழகு என்று சொல்லுகிறார்களே, அது அவருக்கு முற்றும் பொருந்தும். இந்தச் சில மாதங்களாகத்தான் அவருடைய குறுகுறுத்த முகத்தில் அமைதி நிலவுகிறது. இதற்கு முன்பு அங்கே சதாகாலமும் புன்னகை மலர்ந்துகொண்டிருக்கும்.

படத்தில் இருந்த சீதா உயிர்பெற்ற சித்திரமாக விளங்கினாள். லக்ஷ்மீகரம் அவள் வதனத்தில் சுடர்விட்டது. சில மாதங்கள் முன்புவரை அந்த வீட்டின் அரசியாக இருந்தவள், இப்போது அதன் தெய்வமாகி விட்டாள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

நிருபமாவும் இன்று முடிந்தது. வீட்டில் நிருபமா வும் விளக்கேற்றச் சாவித்ரி மலர்ந்த முகத்துடன் நுழைந்துவிட்டாள்.

2

இரவு சாப்பாடு ஆயிற்று. பாத்திரம் பண்டங்களை எடுத்து ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டிருந்தாள் சாவித்ரி. மௌனமாகச் சாப்பிட்டு எழுந்த சிவ சங்கரன் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு அறைக்குள் சென்றார். தோட்டத்துப் பக்கத்தின் ஜன்னல் கதவு திறந்திருந்தது. நாற் காலி ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அவ் விடத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். பார்வை தோட் டத்தினுள் புகுந்தது. ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒன்றிலும் அது படியவில்லை. எங்கோ ஸ்தூல உலகத்திற்குச் சிறிதும் சம்பந்தம் இல்லாத, சென்று போன காட்சி களை அது காண்பது போல் இருந்தது. ஆழ்ந்த சிந்தனைக் குழியில் அவர் புதைந்து போய்விட்டார்.

சாவித்ரி பரக்கப் பரக்கக் காரியங்களைக் கவனித்தாள். அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்ட இடத்தைச் சுத்தம் செய்தாள். ஓடி ஓடி எடுக்க வேண்டிய சாமானை எடுத்து, வைக்கவேண்டிய இடத்தில் வைத்தாள். பின்பு தட்டில் வெற்றிலை பாக்குப் பழங்களை எடுத்துக் கொண்டு கூஜாவில் பாலுடன் மெதுவாக அறைப்பக்கம் வந்தாள். வரும் வழியில் கண்ணாடி முன் ஒரு நிமிஷம் நின்று கலைந் திருந்த தன் கேசத்தை ஒதுக்கி விட்டுக் கொள்ள அவள் மறக்கவில்லை. அந்த நிமிஷ நேரத்தில், அவள் முகம் கண்ணாடியில் தெரிந்தபோது, ஏனோ குப் பென்று நாணத்தால் வேர்த்தது. தனக்குள் சிரித் துக்கொண்டாள்; தனக்குள் வெட்கப்பட்டுக் கொண் டாள்; தனக்குள் தாங்கமுடியாத குதூகலத்தையும் அவள் உணர்ந்தாள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சரஸ்வதிக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. வேண்டுமென்றே ஓர் இருமலை வரவழைத்துக்கொண்டாள்.

"அப்பாடா, கண்மணி கோபமாய் நிற்கிறேன்; திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டீர்களாக்கும்!" என்றாள் அத்துடன் கூட.

சிவசங்கரன் திரும்பினார். திரும்பிச் சரஸ்வதியை நோக்கினார். அந்தப் பார்வை சரஸ்வதியை நோக்குவதுபோல் இல்லை. யாரோ ஒருத்தியை, முன்பின் தெரியாத ஒரு பெண்பிள்ளையை எதிர்பாராத சந்தர்ப்பத்தில் பார்ப்பதுபோல் இருந்தது. சரஸ்வதி ஆச்சரியப்பட்டாள்.

"சீதா!....இல்லை....இல்லை....சரஸ்வதி!" என்று தடுமாறினார்.

சரஸ்வதிக்கு நெருப்பை மிதிப்பது போல் இருந்தது. அவளுடைய எண்ணங்கள், கற்பனைகள், குதூகலம், ஆச்சரியம், ஆனந்தம் எல்லாம் எங்கோ தலை தெறிக்க ஓட்டமெடுத்தன — என்ன இது சீதாவா!

மெதுவாகக் கரம்பற்றி அழைத்து வந்து கட்டிலில் உட்கார வைத்தாள். அவரைச் சிறு குழந்தையாகப் பாவித்து அனைத்தும் தானே எடுத்து அவருக்குக் கொடுத்தாள். பின்பு விளக்கைச் சிறிதுபடுத்தி விட்டு அவர் மடியில் சுருண்டு விழுந்தாள்.

3

நாட்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன; இல்லை, அப்படிச் சொல்வது சரியல்ல; அவை நடந்து கொண்டிருந்தன. தனித்தனியே சிவசங்கரனும் சரஸ்வதியும் அப்படித்தான் நினைத்தார்கள்.

வீட்டிற்கு வேண்டிய சாமான்களைத் தவறாது வாங்கி வந்தார் சிவசங்கரன். சரஸ்வதிக்குத் தேவையான பொருள்களும் அவள் கேட்காமலேயே

அவளுக்கு வந்து சேர்ந்தன. வெளிப்பார்வைக்கு எல்லாம் சரிவர நடப்பதாகத்தான் தோன்றியது. சிவசங்கரனும் அவ்விதமே நினைத்துக்கொண்டார்.

யந்திரப் போக்கில் குடும்பம் நடந்துகொண்டிருந்தது. அவருடைய கடமைகளை உணர்ந்தவர்போல் அவர் நடந்துகொண்டிருந்தார். சரஸ்வதியும் அவர் போக்கைத் தெரிந்துகொண்டு அவருக்கேற்ற மனைவியானாள். கடமை என்ற மேடு பள்ளம் இல்லாத நேர் பாதையில் சந்தோஷமும் சலிப்புமற்ற வகையில் இவர்களுடைய குடும்பச் சக்கரம் சுழன்றது. அமைதியான வழியில், சரஸ்வதியின் சகிப்புத் தன்மையைச் சோதிக்கத்தக்க வறட்டுத்தனமான அமைதி கொண்ட வழியில், அவர்கள் சென்றார்கள். சண்டை கிடையாது; சச்சரவு கிடையாது; சில்லறை வாக்குவாதங்கள் இல்லை. அழுகைதான் இல்லை என்றால் சிரிப்பாவது வேண்டுமே! அதுவும் கிடையாது.

அதன் முடிவு?

சரஸ்வதியின் உள்ளத்தில் கண்ணீர் பிறந்தது. அவளுடைய தனிமையின் ஏக்கத்தில் அது மிகப்பெரிதாக வளர்ந்தது. ஓரிரண்டு மாதங்களில் தன் உள்ளத்தைக் கண்ணீரின் சமுத்திரமாகக் கொண்டாள் சரஸ்வதி. அதில் அலை புரளும்; புயல் வீசும்; பொங்குவதும் வடிவதும் மாறி மாறி நிகழும். சில சமயங்களில் அதன் வீரியம் அதிகமாகிக் கண்களின் வழியே துளி தெறிக்கும்.

சரஸ்வதி மாடி அறையில் நின்று தெருப்பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது மாலை நேரம். தெருவின் ஓரங்களில் கணவனும் மனைவியுமாகச் சிலர் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டு நடந்தனர். அவர்களின் முகபாவங்களைக் கூர்ந்து கவனிக்க முயன்றாள். அந்தத் தம்பதிகளில், முக்கியமாகப் பெண்களின் முகங்களை மட்டும் தனியான அக்கறை

யுடன் நோக்கினள். அவைகளின் மலர்ச்சி, அழுக்கம், அமைவு, அமைதி அத்தனையும் தன் மனதில் பதிய விட்டாள். அந்த மாதிரிச் சலனங்கள் அவளுடைய சலனமான வாழ்க்கையில் அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக் கின்றனவா? இல்லை. ஏன் இல்லை?

அந்தத் தம்பதிகள் அநேகமாகக் கடற்கரைக் குப் புறப்பட்டிருக்கலாம்; சினிமாப் போகலாம்; கோவில், குளம் அல்லது கடைத்தெரு, எங்காவது செல்லலாம். மாலை நேரத்தைப் பயனுள்ளதாகக் கழிக்கக் கிளம்பியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு கணம் சரஸ்வதி சிந்தித்தாள். மாடியில் உள்ள ஜன்னல் வழியாகக் கீழே கவனித்தாள். சிவசங்கரன் தோட்டத்தின் அந்தப் பெரிய படத்தின் முன்பு நின்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார். இது அவளுக்கு வழக்கமான காட்சி; ஆகையால் இதைக் கண்டு புதிதாக அவள் ஒன்றும் மனம் தளர வில்லை.

கடகடவென்று படியில் இறங்கி வந்து, "இன் றைக்குச் சினிமாப் போகலாமா? உங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லையே!" என்றாள் சிரிப்புடன். அந்தச் சிரிப்பும் அவளாக வரவழைத்துக்கொண்ட ஒன்று.

"போகலாம்; ஒரு வேலையும் இல்லை" என்றார்.

ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் தன்னைத் தயார் செய்துகொண்டு தந்தப் பதுமைபோல் அவர் எதிரில் வந்து நின்றாள் சரஸ்வதி. அவள் செய்துகொண்ட அழகு கச்சிதமாக இருந்தது. கண்ணைக் கவரும் இனிய தோற்றத்தைக் கொடுத்தது. இயல்பாகவே நிறைந்திருந்த தன் எழிலுக்குச் சரியான முறையில் அவள் மெருகு கொடுத்திருந்தாள். சிவசங்கரன் அவளை உற்றுப்பார்த்தார். அவர் கண்களில் ஒரு மாறுதலும் தென்படவில்லை. "சரி, புறப்படலாமா?" என்று கலைந்திருந்த கிராப்பைக்கூடக் கண்ணாடி-

முன் நின்று சரிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் கிளம்பினார்.

வழியில் சரஸ்வதி ஓயாமல் பேச்சுக் கொடுத்தாள். அது என்ன, இது என்ன என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள். ஒவ்வொன்றுக்கும் சுருக்கமாகப் பதிலளித்து விட்டு வாயை மூடிக்கொண்டார். அவராக நாலு வார்த்தைகூடக் கலகலப்பாகப் பேசவில்லை.

“வண்டி வைத்துக்கொள்ளலாமா?” என்றார்.

“இல்லை; நடந்து வருவதுதான் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது” என்றாள் சரஸ்வதி.

தியேட்டருக்குள் நுழைந்தார்கள்; சினிமாப் பார்த்தார்கள். இன்பகரமான காட்சிகள் திரையிலே ஓடும்போது, நடிப்புக் காதலர்கள் திரையில் தங்கள் போலி அன்பில் மெய்மறந்திருக்கும்போது, தியேட்டருக்குள் பல உண்மைத் தம்பதிகள் அதை மெய்யாக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள்! இருட்டில் பழக்கப்பட்ட கண்களால் சரஸ்வதி தியேட்டருக்குள் சுற்றிலும் நோக்கினாள். திரைக்காட்சி அங்கங்கே உயிர்கொண்டு துடித்தது!

சரஸ்வதியின் கடைக்கண்கள் அவள் கணவன் பக்கம் திரும்பின. அவர் திரையை நோக்கவில்லை. அதில் வெறுப்புற்றவர் போல் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டிருந்தார். மௌனமான வேதனையை அவர் அநுபவிப்பதுபோல் தெரிந்தது.

சரஸ்வதியின் நெஞ்சு வெடித்துவிடும்போல் விம்மியது. அவர் பக்கம் திரும்பி, “போகலாமா?” என்றாள். அவர் நாற்காலியை விட்டு எழுந்தார். “சரி, எனக்கும் பிடிக்கவில்லை!” என்றார்.

சரஸ்வதிக்கு இதைக் கேட்டவுடன் தலை சுற்றியது. நிதானமாக எழுந்து தடுமாறிக்கொண்டே

[illegible] அவனுடைய [illegible] [illegible] அவர் [illegible] [illegible].

அதன் பிறகு [illegible] விருப்பப்படி [illegible] [illegible] அடிக்கடி கடற்கரைக்குப் [illegible] அவள் விருப்பத்தின்படி அவர் [illegible] [illegible] இன்பம் [illegible] கடற்கரையிலும் [illegible] [illegible] அவர் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. [illegible] அவள் நடிப்பது [illegible] [illegible] விட்டார். [illegible] அவர் தவறவில்லை. அதுவும், உயிருக்கு [illegible] [illegible] படவா!

அவனோ எப்படியாவது போகப் பிடிக்கக் கொண்டுவந்த போது, அவர் போனபோதே இருப்பது [illegible] [illegible].

“அதோ, அந்தத் தோணியின் [illegible] [illegible] சீதையும் முன்பொன்னைய பழக்கமாக உட் [illegible]—இப்போதிப்ப [illegible] அவனுக்குப் பிடிக்காது. கடையில் ஒருத்தரும் [illegible] [illegible] விடுவான்”— இப்படிச் சீதையைப் பற்றியே சொல்லிக்கொண்டு வருவார்.

சீதையின் மேல் சமர்ப்பிக்கும் பொருளை ஒரு நாளும் கிடையாது. அதுவும், எதிரே உயிர்த்துப்

புடன் கூடமாடும் தன்னை மறந்து இங்கு இல்லாத சீதாவின் நினைவாகவே இருக்கிறாரோ. அவளை என்ன செய்வது?

4

என்றும் காணாத உற்சாகத்தோடு அன்று சிவசங்கரன் உள்ளே நுழைந்தார். அவர் கையில் ஒரு புதுப்புடவை இருந்தது. கருநீலப்பட்டுப் புடவை. அதைக்கண்ட சரஸ்வதிக்குக் கொஞ்சம் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“புடவையைப் பார்; எப்படி இருக்கிறது?” என்று அதை அவளிடம் கொடுத்து அபிப்பிராயம் கேட்டது, அவளுக்கு இன்னும் ஆச்சரியத்தை அதிகப்படுத்தியது.

ஆவலுடன் வாங்கிப் பிரித்தாள். மடிப்பைக் கலைத்துத் தன்மீது வைத்து அழகு பார்த்தாள். சந்தோஷம் துள்ளியது அவள் முகத்தில்.

“எங்கே பார்த்து எடுத்தீர்கள்? இத்தனை கச்சிதமாய் என்னால்கூடப் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாதே! இதைப்போல ஒன்று எடுக்கவேண்டுமென்றுதான் பல கடைகளில் பார்த்தேன்; கிடைக்கவில்லை” என்றாள்.

“புடவை உனக்கில்லை” என்றார் சிவசங்கரன். புடவை அவள் கையிலிருந்து கீழே நழுவும்போல் இருந்தது. சிரமப்பட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு, “பின்னே யாருக்கு?” என்றாள்.

“சீதாவுக்கு!—அடுத்த வாரம் அவள் திதி வருகிறதா, இல்லையா?-அப்போதே கேட்டாள்; ஒரு கடையிலும் கிடையாது. இதை அவள் உடுத்திக்கொண்டு வந்தால்....அடடா! சாக்ஷாத் லக்ஷ்மிதேவி தான்.”

சரஸ்வதி இந்தத் தாக்குதலுக்குப் பணிந்துவிட விரும்பவில்லை.

"அக்காவை மட்டும் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறீர்? நான்தானே? எனக்குத்தான் இந்தப் புடவை!" என்றாள் வீம்புடன். சின்னஞ்சிறு பிள்ளையின் பிடிவாதமும் கோபமும் அவள் முகத்தில் தெரிந்தன.

சிவசங்கரன் முதல் முறையாக அன்று ஆத்திரத்திற்குட்பட்டார். "இல்லை; உனக்கு இல்லை! சீதாவுக்குத்தான்!" என்றார் சற்றுப் பலத்த குரலில்.

"சீதாவே மட்டும் கட்டிக்கொள்ளட்டும்!" என்று புடவையை அவ்விடத்திலேயே போட்டுவிட்டு உள்ளே விர்ரென்று நடந்தாள் சரஸ்வதி. சிவசங்கரனின் கரங்கள் அவளை அறையத் துடித்தன. சிரமத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டார்.

[illegible] பூஜை முடிந்த பிறகு புடவையைச் சரஸ்வதி உடுத்திக்கொண்டு வருவாள் என்று சிவசங்கரன் எதிர் பார்த்தார். புடவை அங்கேயே படத்திற்கு அருகில் கிடந்தது.

"ஏன், உடுத்திக்கொள்ளவில்லையா?" என்றார்.

"இல்லை."

"ஏன்?"

"அது அக்காவுக்கு வாங்கியது; என்னால் உடுத்திக்கொள்ள முடியாது!"

"முடியாதா?"

சரஸ்வதி பதில் அளிக்கவில்லை.

"ஆமாம், நீ உடுத்திக்கொள்ளவேண்டாம். நீ அதைத் தொடக்கூட வேண்டாம். உனக்கு அந்தத் தகுதி கிடையாது. நீ எங்கே, அவள்

எங்கே!....ஹாம், உன்னைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. அவள் பேச்சைக் கேட்டு, அவள் இருக்க வீட்டிற்கு உன்னைக் கொண்டுவந்தேனே!...." இப்படிப் படபடவென்று பேசிக்கொண்டு போனார்.

"நன்றாய்த்தான் தெரிகிறதே! உங்களுக்காகவா நீங்கள் கல்யாணம் செய்துகொண்டீர்கள்? சீதாவுக்காகத்தானே என்னைக் கொண்டுவந்தீர்கள்?"

"ஆம், அவளுக்காகத்தான்!" என்றார் சிவசங்கரன்.

"அதை நான் உங்களிடம் வந்த அன்றைக்கே தெரிந்துகொண்டேன்; என் தலையெழுத்திற்கு நீங்களோ அவளோ என்ன செய்ய முடியும்?" என்று தேம்பினாள் சரஸ்வதி. உள்ளத்துக்குள்ளே முன்பு குமுறிக்கொண்டிருந்த சமுத்திரம் இன்று கரையை உடைத்துக்கொண்டது.

அன்று மாலை சரஸ்வதி பிறந்தகத்துக்கு ரெயில் ஏறினாள். ஒருவித உணர்ச்சியும் காண்பிக்காமல் வழியனுப்ப வந்திருந்தார் சிவசங்கரன். சரஸ்வதி தன் தகப்பனார் வீட்டில் நுழைந்தபோது அவள் தாய்க்கும் தகப்பனாருக்கும் வியப்பாகவும் திகைப்பாகவும் இருந்தது.

"ஏன், அவர் வரவில்லையா?" என்றார் தகப்பனார்.

"அவருக்கு வேலை; லீவு கிடையாது. ஆகையால் நான்மட்டும் வந்தேன்" என்றாள் சரஸ்வதி.

5

வீடு விரிச்சென்றிருந்தது சிவசங்கரனுக்கு. ஆனால் இப்போது அவருக்குச் சீதாவைப்பற்றி நினைக்க முன்னிலும் அதிகமான நேரம் கிடைத்தது. ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வேலை நேரம்

போக நிதிப்பொழுதைக் வீட்டிலேயே கழித்தாள். பத்திரிகைகளும் புத்தகங்களும் அவளுக்கு உதவி செய்து வந்தன. இருந்தாலும் அதிகமான ஆசையில் ஏன் என்றால் இப்போது அவளால் நினைவிட்டும் தள்ளி விட முடியவில்லை. சாஸ்வதியும் கூடவே அவள் ஞாபகத்திற்கு அடிக்கடி தவறாமல் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

சாஸ்வதிதான் எந்த விதத்தில் தாழ்ந்தவள்? கோதையும் சாஸ்வதியும் ஒரே நிலையில் உள்ள எல்லா வகையிலும் ஒரே தரத்தினர் என்பது தெரியவில்லையே! ஆரம்பத்தில் சாஸ்வதியின் ஒவ்வொரு காரியமும் அவள் மனக் கண் முன் வந்தது. அவளுடன் பொழுதுபோக்காய் வெளியே சென்ற நாட்களையும், அப்போது அவள் நடந்துகொண்ட மாதிரியையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். பின்பு ஏன் சாஸ்வதியுடன் நட்பை வாழ்வில் நிறுத்தி காணவில்லை?

சாஸ்வதியின் தகப்பனார் பொறுக்குப் பொதுவாக ஜெயிலைக் விசாரித்துக் கடிதம் எழுதினார். அதில் சாஸ்வதியின் சுகமும் தெரிவிக்கச் சொல்லியிருந்தார். அவ்வளவுதான். அவரிடமிருந்தும் அதே முறையில் பதில் வந்தது. அதில் ஒரு முறை அங்கு வந்து போகச் சொல்லி மடல் எழுதியிருந்தார்.

சாஸ்வதியிடமிருந்து அவள் பெற்றோர்களால் ஒன்றுமே தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பல கடவைகள் லேசாகக் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டுச் சும்மா இருந்தார்கள். சாஸ்வதியின் தாய்க்குத் தன் பெண்ணிடம் சாதாரணமாகவே கொஞ்சம் பயம். அதிகமாகக் கேட்கப்போனால், "உங்கள் வீட்டில் என்னை வைத்திருக்காவிட்டால் இதோ போகிறேன்!" என்று கோபத்துடன் கிளம்பிவிடுவாள்

கிளம்பி விடுவாள். ஆகையால் தீபாவளிக்கு ஒரு மாதந்தானே இருக்கிறது. அப்போது மாப்பிள்ளை வருவார், எல்லாம் தெரிந்துவிடும் என எண்ணினாள்.

ஆனால் அந்த ஒருமாதத்திற்குள் ஒவ்வொரு நாளும் சரஸ்வதி தேய்ந்துகொண்டே வந்தாள். தன்னுடைய பழைய சிநேகிதிகளுடன் கூட முன்போல் கலகலப்பாகப் பழகுவதில்லை. சாப்பாடும் குறைந்து உடற்கட்டும் குலைந்து வந்தது. யார் என்ன கேட்டாலும், "ஒன்றும் இல்லை" என்ற ஒரே பதில் எப்போதும் அவளிடம் தயாராக இருந்தது.

தீபாவளி ஒரு வாரம் இருக்கத் திடீரென்று ஒருநாள் சரஸ்வதியின் தகப்பனார் சிவசங்கரன் வீட்டிற்கு வந்தார். அவருடைய உருவத்திலும் கலங்கத்தக்க மாறுதல் இருந்தது.

"தீபாவளிக்கு நீங்கள் அவசியம் வரவேண்டும். இப்போதே ஒருவாரமாவது லீவில் புறப்படுங்கள்" என்றார்.

"வரவேண்டியதுதான். லீவுக்குச் சிரமப்பட வேண்டும். எனக்கு என்னவோ இந்தச் சடங்குகள் எல்லாம் அப்படி முக்கியமென்று தோன்றவில்லை. முடிந்தால் வருகிறேன்" என்றார்.

பாமாவின் கண்கள் சிவசங்கரனை உற்று நோக்கின.

"உங்களுக்குள் இருக்கிற விஷயம் எங்களால் இன்றுவரை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. சரஸ்வதியின் முகத்தில் விழிக்க உங்களுக்கு ஆசையிருந்தால் உடனே புறப்படுங்கள். ஒருவாரமாகிறது, சரஸ்வதி படுக்கையில் விழுந்து" என்று சொல்லிவிட்டு அவர் எழுந்தார். எழுந்து போகும்போது தம்முடைய மேல்துண்டால் கண்களை அவர் துடைத்துக்

கொண்டு செல்வது சிவசங்கரனுக்கு கஷ்டமாய்த் தெரிந்தது. அப்பாவுக்கு ஒரே பெண் அவள்.

சிவசங்கரனின் உடம்பு பதறியது. ஆயாசத்துடன் பத்துநாள் லீவுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அவளூருக்கு புறப்பட்டார். வழிநெடுகப் பயங்கரமான நினைவுகள், கோரமான சப்தங்கள் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டன. மன்னிக்க முடியாத குற்றவாளியின் நெஞ்சைச் சுமந்துகொண்டு அவர் பிரயாணம் செய்தார் — 'சாரதி, நீயும் என்னைக் கைவிட்டு விடாதே! அப்புறம் என்னால் சகிக்கவே முடியாது!'

சாரதி மட்டும் தனியாக அறையில் படுத்திருந்தாள். மெதுவாக உள்ளே நுழைந்தவர் ஒரு கணம் கதவருகில் நின்று கட்டிலில் அவள் கிடந்த கோலத்தைக் கவனித்தார். சாரதி இன்னும் அவரைப் பார்க்கவில்லை. கையில் ஏதோ கடிதம் ஒன்றை வைத்துத் தனக்குள் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்களில் அப்போது நீர் மின்னுவதைச் சிவசங்கரன் கண்டுகொண்டார். கட்டிலில் அயர்ந்தபடி சாரதியா படுத்திருந்தாள்? இல்லவே இல்லை; அவளால் தூங்கவே முடியவில்லை. அப்படித் துரும்பாகிவிட்டாள்.

புருஷனைக் கண்டவுடன் அவள் கரத்திலிருந்த கடிதம் நழுவியது. கண் இமைக்காமல் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சிவசங்கரன் கட்டிலில் சென்று உட்கார்ந்தார். உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் அவளை அன்போடும் துன்பத்தோடும் நோக்கினார். மெதுவாகத் தம் கரத்தால் அவள் தலையினைக் கோதிவிட்டார். அப்போது அவள் கண்களில் நீர்மணிகள் பெரிதாகிக் கன்னங்களில் வழிந்தன. மெதுவாக அவள் கரத்தைப்பற்றித் தம் இரு கரங்களின் மத்தியிலும் வைத்துக்கொண்டார்.

[illegible] அவருடைய பார்வை [illegible]. அது [illegible] [illegible] அவருக்காக எழுதப்பட்ட கடிதம்.

[illegible] எதிர்பார்க்கவில்லை. [illegible] [illegible] [illegible] அவன் [illegible] அவருக்கு [illegible] [illegible].

“என் இதை நீ எனக்கு முன்பே அனுப்ப வில்லை? ——— இப்படி என்னை [illegible] பார்க்கிறாய்?” என்றார் [illegible].

“உனக்கு [illegible] அப்போது இருக்கவில்லை. அது [illegible] பார்த்துக்கொண்டே வருகிறேன். இதை அனுப்பி உன்னை மனதைப் புண்படுத்த எனக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்றாள். அதில் அவன் [illegible] எழுதியிருந்த எழுத்துக்கள்.

[illegible] இப்போது பிடிக்காது.”

பணம் படைத்தவர் வாழ்வைப் பார்க்கையோ, ஏழையின் வாழ்க்கைக்காக வாழ்வதாகவே தெரிகிறது. இந்த ஏன் அந்த இந்த உங்களால் காண முடிகிறது? உங்களுக்குப் பணம் பிடிக்க முடியாமல் காண இருக் கால் என்றால்தான் உங்களுக்குப் பிரயோசனம் என்ன? எனக்குத்தான் அதில் திருப்தி ஏது?...... எனக்கு வாழ்வு புதியது; அதைத்தான் என் பணியா கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்க விரும்புகிறேன். நீங்கள் பணத்துடன் கடக்கும்போது காட்டமில் முழுக்கப்போய் என் பண நிலையை அறிய மறந்துவிடுகிறீர்கள். என்னவோ அதிகமாக எழுதியிருக்கிறேன். நான் என்ன செய்தாலும் மன்னித்து விடுங்கள். உங்க ளுக்கல்லாத அறிவும் அனுபவமும் எனக்கு இல்லை. உரிமையினால் எழுதுகிறேன்."

கடிதத்தைப் படித்தபோது சிவசங்கரன் தேம்பித் தேம்பி அழுதார். சாவித்திரியின் தலையை மடியில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு, "மன்னித்துவிடு. சாவி...என்னை மன்னித்துவிடு...நீ சாதாரணமான பெண்ணல்ல...எழுதியிருக்கும் என் கண்களைத் திறந்து விட்டாய். நீ எழுதியிருப்பது அவ்வளவும் வாஸ்தவம்" என்றார்.

அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் பெரும் பொழுதைச் சாவித்திரியின் அருகிலேயே சிவசங் கரன் கழித்தார். அவளுக்கு அவ்வப்போது வேண்டிய முக்கிய உதவிகளை எல்லாம் தம் கையாலேயே கவனித்தார். அதற்குள்ளேயே கலகலப்பான பேச் சும் சிரிப்பும் உலவின. ஒவ்வொரு நாளும் சாவித் திரியின் உடலும் உள்ளமும் உரம் பெற்று வளர்ந் தன. அவள் கன்னங்களில் சிவப்பும், கண்களில் ஒளியும் மின்னின. பழையபடி புன்னகைக்கு அவள் இடமானாள்.

தீபாவளி அன்று அவள் புத்தாடையுடன் அலங்கரித்து எழுந்தபோது அப்படியே

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible].

★

இன்பந்தி

1942ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் முதல் தேதி மாலை........

கள்ளிப்பட்டியில் அந்த மாலை நேரம் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. வயல் வரப்புகளை உழுது விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர் குடியானவர்கள். மண்ணாலும் கல்லாலும் கலந்துதான் ஏற்பட்ட குடிசை மனைகள், அந்தப் பக்கம் பூராவும் வீசிய மெல்லிய காற்றிலே ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. குடியானப் பெண்கள் தலையிலும் இடுப்பிலும் மண் குடங்களில் நீரைச் சுமந்து கொண்டு, சின்ன வாய்க்கால்களில் இருந்து ஒவ்வொருவராக நடந்து வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

ரங்கசாமியும் முருகையனும் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் அந்தப் பக்கம் மாட்டு வண்டிப் பாதையில் நடந்தனர். ரங்கசாமி முருகையனைவிடப் பார்ப்பதற்குக் கவர்ச்சிகரமான தோற்றத்துடன் இருந்தான். பட்டணவாசத்தின் மேல் பூச்சும், கிராமத்து மண்ணின் உரமேறிய உடல்கட்டும் ரங்கசாமிக்கு இருந்தது. எதிரே நடைபாதையில் காணப்பட்ட புழுதி மண்போலவே அவன் நிறமும் சிவப்பும் பழுப்பும் கலந்த மாதிரியாக இருந்தது. காவிநிறக் கதர் ஜிப்பாவும், இடுப்பில் அதே முரட்டுத் துணியில் வேஷ்டியும் கட்டியிருந்தான்.

முருகையன் அசல் பட்டுக்காடு. அவன் தோற்றம், அவனுடைய கள்ளிப்பட்டியின் செழிப்பை எடுத்துக்காட்டியது. ரங்கசாமியைவிடப் பல மடங்கு தேக திடமுள்ளவனாக இருந்தான். அவனுடைய

[illegible]

[illegible]

[illegible] என்றான் முருகன்.

[illegible]

[illegible] என்றான் முருகன்.

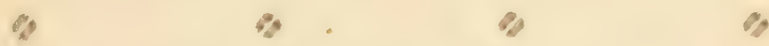
[illegible] என்றான் ரங்கசாமி.

[illegible] முருகன் [illegible]

[illegible] வேண்டும் என்றிருந்தான் முருகன்.

முருகையன், அவன் தங்கை அழகம்மாள், ஒரு வீடு, நிலம் ஒன்று, மாடுகள் தான் அவர்களுடைய சொத்துக்கள். தாயும் தகப்பனும் வெகு காலத்துக்கு முன்பே இறந்துவிட்டார்கள். தாயைப்பெற்ற பாட்டிதான் இப்போது வீட்டில் இருக்கிறாள்.

தன்னுடைய தங்கை அழகம்மாளைத் தன்னுடைய சிநேகன் தங்கராஜிக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுக்கப் போவதாக வாக்குக்கொடுத்ததால் முருகையனுக்குத் தாங்க முடியாத பெருமை ஏற்பட்டது. அந்தப் பிரியப் பக்தியிலேயே இந்த மாதிரி சரியான ஜோடியை வேறு எங்கு பார்க்க முடியும்? அழகம்மாளுக்கென்றே தங்கராஜும், அவனுக்கென்றே இவளும் பிறந்திருப்பதுபோல அல்லவோ இருக்கிறது!

ரங்கசாமி தன்னை மறந்த இன்பத்தில், நாடகக் கொட்டகையின் மேடையில் போட்ட ராஜாக்கள் பூங்காவனத்தில் நடப்பதுபோல், ஒய்யாரமாக அந்த வாய்க்கால் மேட்டில் நடந்துகொண்டிருந்தான். சற்று முன்பு அவனுக்கிருந்த கவலை ஒன்றும் இப்போது அவனிடமில்லை. தேசம், சுதந்திரம், காந்தி கொள்கை, வெள்ளைக்காரன் இவைபற்றி யெல்லாம் அவன் இப்போது மறந்திருந்தான். அவன் செய்கை, நினைவு, கற்பனை, கனவு எல்லாம் வாய்க்கால் வரப்பில் நிற்கும் ஒட்டுமா மரத்தடியில் இருந்தது. பொழுது சாய்ந்த இந்த வேளையில் அவள், முருகையன் தங்கை அழகம்மாள்தான், அங்குக் காத்திருப்பாள்!

கருங்கல் பாறையில் அழகு ராணிபோல் அழகம்மாள் கம்பீரமாக உட்கார்ந்துகொண்டு, பாவாடைத் தலைப்பை ஒதுக்கி தன் கால்களை வாய்க்கால் நீரில் நீட்டி விளையாடிக்கொண்டிருப்பாள். மரத்திலிருந்து

உதிர்ந்த ஒட்டுமாங்கனிகளைக் கடித்து, குவிந்தவற்றை ரங்கசாமிக்காகப் பத்திரமாக எடுத்துவைத்திருப்பாள். நாழிகை ஆகிவிட்டதால், 'இன்னும் காணோமே, இன்னும் காணோமே' என்று அங்குமிங்கும் எழுந்து பார்த்துக்கொண்டு, கோபமும் அன்பும் ஒன்றையொன்று போட்டிபோடும் மனதோடு, தவியாய்த் தவித்துக்கொண்டிருப்பாள். அவன் வந்தவுடன் என்ன விதமாகக் கோபங்கொள்வது, என்ன சொல்லிக் கோபங்கொள்வது என்று கற்பனை செய்துகொண்டிருப்பாள். தெளிந்து ஓடும் பளிங்குத் தண்ணீரிலே தன்னுடைய பிரதிபிம்பத்தை மட்டும் கண்டு, அதற்குப் பக்கத்தில் ரங்கசாமியின் உருவத்தைக் காணாமல் ஏமாற்றமடைவாள்; அதனால் பெருமூச்சு விடுவாள்!'— இப்படியெல்லாம் நினைத்த வண்ணம் ரங்கசாமி வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ஒரு கணம் தண்ணீரில் இறங்கி முகத்தைச் சுத்தமாக அலம்பிக்கொண்டான். அப்போது முகம் துடைப்பதற்காகக் கைக்குட்டையை எடுத்தபோது, அவனுக்கு என்னவோ ஒரு விசித்திரமான ஆசை தோன்றியது. அங்கிருந்தவாறே நிமிர்ந்து பார்த்தான். வாய்க்கால் வளைவு அதிக தூரமில்லை. ஒட்டுமாமரம் நன்றாய்த் தெரிந்தது. மத்தியில் வேறு நீர்த்துறையும் கிடையாது. கரையில் மண்டிக் கிடந்த செவ்வரளிக் கொத்துகளை நிறையப் பறித்து, ஒன்றாய்ச் சேர்த்துத் தன் கைக்குட்டையால் இறுகக் கட்டி நீரின் மத்தியில் மிதக்கவிட்டான். ரங்கசாமியின் வரவை அவனுடைய அன்புக் காதலி அழகம்மைக்கு அந்தப் பூங்கொத்து, வேகமாய் முன்னால் சென்று தூது சொல்லட்டுமே! அவளுடைய பொங்கிவரும் கோபத்தை மாற்றி, அவள் முகத்தில் புன்னகைப் பூவை அரும்பச் செய்யட்டுமே!— திருட்டுத்தனமாய் அந்தப் பூவிடம் அனுதாபம்

காட்டும் அந்த மின்வெட்டும் நேரத்தில் அவள் முன்னால் போய் திடீரென்று நின்றால் எப்படி இருக்கும்?

முருகையனிடம் கூட ரங்கசாமிக்குக் கோபம் கோபமாய் வந்தது. நேரங்காலம் தெரியாமல் வெகு நாழிகை களத்து மேட்டில் உட்கார வைத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தானே என்று அவன்மீது குறைப்பட்டுக்கொண்டான். இன்றைக்குச் சரியாக ஒருமணி நேரம்கூட அழகம்மையுடன் அந்த வாய்க்கால் கரை மரத்தடியில் கழிக்க முடியாது; "பொழுது போய் விட்டது; உங்களுக்கென்ன? இங்கே உட்கார்ந்திருங்கள்; நான் பெண் பிள்ளை! விளக்கு வைக்கிற நேரம் வரையில் உங்களுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்க முடியுமா?" என்று படீரென்று மின்னலைப்போல் எழுந்து மறைந்துவிடுவாள்.

ரங்கசாமி எதிரே தெரிந்த மாமரத்தை நோக்கினான். அதன் கிளைகளுக்குள் மஞ்சள் வெயில் கண்ணாமூச்சி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. குலை குலையாய்க் காய்த்திருந்த மாங்கனிகள் தங்கள் ரோஜா நிற வண்ணத்தைக் கதிரவனுக்குக் காட்டிக்கொண்டிருந்தன என்றாலும், அவற்றின் அழகு ரங்கசாமிக்கு அத்தனை ரம்மியமானதாய்த் தோன்றவில்லை. இன்னும் சில விநாடி நேரத்தில் கண்ணெதிரே காட்சி தரப்போகும் அவனுடைய இதயத்து இளவரசி அழகம்மையின் கன்னக் கதுப்புக்கு ஈடாகுமா இந்த மாங்கனிகள்?

இன்ப மயமான லோகத்திலே சஞ்சாரம் செய்த ரங்கசாமி திடீரென்று, அந்த லோகத்திலிருந்து தலை குப்புற விழுந்தான். தலையில் அடித்ததுபோல் ஒரு அபயக்குரல் அவன் காதுகளில் விழுந்தது. அபயக்குரல் ஒரு பெண்ணினுடையது; அதுவும் அவனுடைய உயிரின் உயிரான அழகம்மாளுடையது!

"ஐயோ போட்டா...ஐயோ! — காதுகிழிகிறதே!" என்ற சத்தம்.

அந்தப் பக்கமிருந்து ஓலமிட்டவாறே அழகம்மாள் எதிரே ஓடிவந்தாள்.

அவளுக்குப் பின்பு சிவந்த கண்களுடன் ராஜுபாட் மீசைக்கார ஆசாமி ஒருவன் ஓடிவந்தான்; பக்கத்தின் மேல் தலை சிறுத்த வெங்காயத்தைப்போல இருந்தது அவன் கிலே. பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாகவும், விகாரமான தோற்றமுடையவனாகவும் இருந்தான்.

"அத்தான்...!" என்று அப்படியே ரங்கசாமியின் கால்களில் விழுந்தாள் அழகம்மாள். அவளைத் தூக்கி நிறுத்தினன் ரங்கசாமி. அவனுக்கு ஒரு நொடியில் எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. நிதானிக்கப் பொழுதில்லை அவனுக்கு. நிதானிக்கவும் அவன் விரும்பவில்லை. கண் மூடித் திறப்பதற்குள் அந்த மீசைக்கார ஆசாமியைத் தரையில் தள்ளி, அவன் நெஞ்சின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான் ரங்கசாமி. அவனுடைய கைகள் ஓய்வில்லாமல் மற்றவனுடைய முகத்தைப் பதம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. கடைசியாகக் கை சளைத்தவுடன் எழுந்தான். அவனை உதைத்துப் பக்கத்தில் சலசலத்துக்கொண்டிருந்த வாய்க்கால் தண்ணீரில் தள்ளினன்.

தண்ணீரில் விழுந்த மீசைக்காரனுக்கு எழுந்திருக்கக்கூட சக்தியில்லை; தடுமாறினன். வாயிலும் மூக்கிலும் தண்ணீர் சென்று நிலைமை ஆபத்தானதுபோல் இருந்தது. அவனை மறுபடியும் இழுத்துக் கரையில் ஒதுக்கிவிட்டு, அழகம்மாளிடம் வந்தான் ரங்கசாமி.

அழகம்மாளும் ரங்கசாமியும் மெதுவாக அந்த மரத்தை நாடிப் போகும்போது, "நான் யார்

தெரியுமாடா?" என்று உறுமினன் வாய்க்கால் கரையில் கிடந்த முரடன்.

"நீயா? நீ மனிதனில்லை! வெறி நாய்!......நீ மாடாயிருந்தால் எனக்கென்ன?......இன்னும் ஏதாவது பேசினால், இங்கேயே உனக்குச் சமாதி கட்டிவிடுவேன். பார்த்துக்கொள்!" என்றான் ரங்கசாமி.

"அவன் கிடக்கிறான். வாங்க அத்தான்!" என்று சமாதானம் செய்து அழைத்துக்கொண்டு போனாள் அழகி.

"அவன் யாரோ போலீஸ்காரனாம். புதுசா வந்திருக்கானாம். என்னென்னமோ சொல்லி மிரட்டுறான்" என்றாள் அழகி, அந்தக் கல்லின் மேல் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு.

அப்போது ரங்கசாமியும் அவளுக்குப் பக்கத்தில் அந்தப் பாறையில் உட்கார்ந்திருந்தான். பாறையின் இன்று பெரும்பாகம் தண்ணீருக்குள் மறைந்துவிட்டது. வழக்கம்போல் இன்று அதில் விசாலமான இடம் கிடையாது. தண்ணீர் நிறைய விட்டுவிட்டார்கள் வாய்க்காலில். ஆகையால் ரங்கசாமியும் அழகம்மாளும் ரொம்பவும் நெருக்கமாக இடையில் கொஞ்சமும் இடைவெளி இல்லாதபடி உட்காரவேண்டி வந்துவிட்டது இன்றைக்கு!

"இன்னும் கொஞ்சம் தண்ணி வந்தால் நீ எங்கே உட்காருவியாம்?" என்றான் ரங்கசாமி பரிகாசப் பார்வையுடன்.

"ஓஹோ!.........அப்படி வேறே நினைச்சுக்கிட்டிருக்கீங்களா?" என்று கடைக் கண்ணால் அவன் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, "மாட்டேன், மாட்டேன்....! அப்போ மாமரத்து மேலே 'ஜம்'னு உட்கார்ந்துக்குவேன்!" என்றாள் அழகம்மாள் சிரித்துக்கொண்டு.

"எத்தனை நாளைக்கு இப்படி? வைகாசம் வந்த பிறகு என்ன செய்யப் போறே?" என்றான் ரங்கசாமி.

"வைகாசம் வந்த பிறகு. இத்தனை நாள் என் பக்கத்து வரலை? ஆனாலாக நீயே கல்யாணத்துக்கு முன் இப்படிப்பட்டவனாய் அப்படியே இருக்கிற என் என்னைத் தூக்குவாய்?" என்றாள்.

ரங்கசாமி கல கலவென்று சிரித்தான்.

"நான் என் ஆவியாய்ப்போய் என் கை வலிக்க அடிக்கணும்?...இதை நீ சொல்லலியே!" என்றான்.

ஆருகம்மாள் உடனே அவனுடைய வலக் கரத்தைப் பற்றி அதை உற்றுப் பார்த்தாள். அவனுடைய உள்ளங்கை நன்றாகக் கெட்டியாய் இருந்தது. தன்னுடைய மிருதுவான குளிர்ச்சியான கரத்தால் அதைத் தடவிக்கொடுத்தாள். ரங்கசாமிக்கு மீண்டும் இச்சமயத்தைக் கிளறவே இல்லை. அவர்கள் இருவரும் மேலே மேலே ஆகாயத்தையான வெளியில் மிதந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த கருங்கல் பாறை, திடீரென்று பஞ்சுப் பொதியாய் மாறிப் பிறகு மேகமாய் உருவெடுத்து அவர்களைச் சுமந்துகொண்டு வான வீதியில் பவனி வந்தது. ஒட்டு மாங்கனியை இருவரும் கடித்துக் கடித்து ருசித்துக்கொண்டே, மோன இன்பத்தில் லயித்து, வண்ணப் பதுமைகளாக மாறிவிட்டார்கள்.

எட்டு நாட்கள் சென்றன. ஆகஸ்டு மாதம் ஒன்பதாம் தேதி, கள்ளிப்பட்டி கிளர்ந்தெழுப்பப்பட்டது. அங்கே இருந்த போலீஸ் அவுட் ஸ்டேஷனும், அதிலிருந்த சில போலீஸ்காரர்களும் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. குட்டி அதிகாரிகளும், வரட்டுத்தனமாய் வெள்ளைக்காரன் ஆட்சியின் தயவில் வாலாட்டிக்கொண்டிருந்தவர்களும் படாதபாடு பட்டார்கள்.

அடிமைச் சின்னங்கள் சின்னாபின்னப்பட்டன. அடிமைச் சங்கிலிகள் அறுந்துகொண்டும், தெறித்துக்கொண்டும், முறிந்துகொண்டும், பறந்துகொண்டும் இருந்தன.

"மகாத்மா காந்தி சொன்னபடி செய்யலாம் என்றிருந்தோம். அந்த உத்தமரைச் சிறைக்குள் தள்ளி, நம்முடைய சுதந்திரத்தை அழிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நாம் அழியமாட்டோம்! அடிமைத்தனத்தை அழிப்போம்! வாருங்கள்!" என்று ரங்கசாமி கிளம்பினான். அவன் பின்னால் அந்தக் கிராமமே திரண்டது. காந்தியின் வழி என்ன என்று தெரிந்துகொள்ளமுடியாதபடி, அக்கிரமக்காரர்கள் அவரை அடைத்துவிட்டதால், மக்கள் தங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் அடிமைத் தனத்தை எதிர்த்தார்கள். நூற்றைம்பது வருஷத்து அடிமைத்தனம் அங்கே தகர்க்கப்பட்டது; நொறுக்கப்பட்டது; எதிர்க்கப்பட்டது.

அங்கே நிர்வாகமே இரண்டு நாட்கள் நடக்கவில்லை.

மூன்றாவது நாள், இந்தச் செய்கைக்குப் பழிவாங்கப் பெரிய ராணுவக்கோஷ்டி ஒன்று கள்ளிப்பட்டியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. ஜெர்மனியையும், ஜப்பானையும் ஜெயிப்பதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட போர்வீரர்கள் இந்திய சுதந்திர வேட்கையை ஜெயித்து, அடிமைத் தனத்தை மீண்டும் நிலைநாட்ட மேளதாளத்துடன் கள்ளிப்பட்டி போன்ற கிராமத்தை நோக்கிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்! அவர்களுடன் பெரிய பெரிய யுத்த தளவாடங்களும் வந்துகொண்டிருந்தன!

கள்ளிப்பட்டிக்கு இந்த விஷயம் எட்டியபோது அங்கிருந்த முக்கியமான இளைஞர்களெல்லாம் தலைமறைவாய் இருப்பதற்காகக் காட்டுப் பக்கம்

படுத்தார்கள். ரங்கசாமி எதை மோதிரத்தை அண்ணாமு பார்த்தான். அதன் முருகையனும் மற்றவர்களும் அவனுக்கு போலீஸ் அக்கரை தொந்தரவில்லை. கட்டாயப்படுத்தி அமுக்கிக்கொண்டு பக்கத்துக் காட்டில் ஒளிந்தார்கள்.

“எல்லாம் அந்த போலீ, நடக்கவேண்டுவ அதைப்பற்றி சுற்றாதே பன்னணாம். முதலில் நம் இடத்தே திருக்கு முதல். தேங்கில் தப்பி ஓடக் கூடாது” என்று ரங்கசாமியை இழுத்துச் சென்றனர்.

அவர்கள் போன அவ்வழி சேர்த்துக்கொண்டாம் ராஜாவைச் சுற்றி ஆர்ப்பாட்டத்துடன் அக்க கிராமத்தை அடைந்தது. அதைத் தொடர்ந்தவனுடன் கரிகொர்ணர் கள்ளிப்பட்டி ‘அழகில் டேவிட்’ போலீஸார். அக்கப் போலீஸ் வரிசையில் நாம் முன்பு வாய்க்கால் கரையில் பார்த்த ராஜுபார்ட் வேஷக்காரப் பெரியவரும் இருந்தான்.

பொழுது இருண்டு கொண்டு வந்தது. கள்ளிப்பட்டியை அடுத்த காட்டுப் புதர்களில் ஒன்றில் ரங்கசாமியும் முருகையனும் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் கொஞ்ச நாழி போய்விட்டால் நல்லதாய்ப்போகும் இருட்டுமென்று முருகையன் எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால் ரங்கசாமி இணங்கவில்லை.

“நான் இப்போது கள்ளிப்பட்டி போகவேண்டும்; போய் பத்திரமாய் அழகம்மாளைக் கூட்டி வருகிறேன். நிறுத்து என்றும் அடுத்தவாரம் ஆனால் அழகம்மாள் மட்டும் அப்படியில்லை” என்றான் ரங்கசாமி.

இதைப் பற்றித்தான் முருகையன் ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் இருந்தான். அழகம்மாளை அவன் தப் பக்கத்து ஊரில் சொந்தக்காரர்கள் வீட்டில்

கொண்டுபோய் விட்டுவிட வேண்டுமென்ற எண்ணமும் அவனுக்கு இருந்தது.

“சரி, நாம் ரெண்டுபேரும் போய்க் கூட்டி வருவோம்” என்று புறப்பட்டான் முருகையன்.

ரங்கசாமி, வழியில் இருக்கும் ஆபத்துக்களைத் தெரிவித்து, தான் மட்டும் போய் பொன்னம்மாவை அழைத்து வருவதாகக் கிளம்பினான்.

வாழைமரக் கூட்டங்களுள் பதுங்கி வந்தான். பிறகு வீடு திரும்பும் ஒரு பெரிய ஆட்டு மந்தைக்குள் புகுந்து அதனோடு ஆடாய் மண்டியிட்டு ஊருக்குள் நுழைந்தான்.

விளக்கு வைத்து ஒரு நாழிகைக்கு மேல் ஆகி விட்டது. எப்பொழுதும் போல் அடித்துக்கொள்ளும் இருதயத்தோடு அம்மாசியின் வீட்டுக் கொல்லைப்புறம் இருந்த வைக்கோல் போர்களுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றான் ரங்கசாமி. காதுகளைக் கூர்மையாக வைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ளிருந்து வந்த குரல்களை உற்றுக் கேட்டான். அவன் நெஞ்சு திக் கென்று நின்றது. பிறகு வெடித்துவிடும்போல் வலித்தது.

“எங்கே அந்தப் பயல்கள்? உங்க அண்ணன் எங்கே?....அந்தக் காலிப் பயல் ரங்கன் எங்கே? ரெண்டுபேரும் எங்கே இருக்கான்; சொல்லு”

“எனக்குத் தெரியாதுங்களே!.......அண்ணன் பத்துநாளாயே வெளியே போயிருக்கு........ரங்கசாமி அத்தானை அவுங்க வீட்டிலே தான் கேட்கணும். எனக்குத் தெரியாதுங்க.”

“உனக்குத் தெரியாதா?..........கள்ளித்தனமா செய்யறே; வாடி! மரியாதையாச் சொல்லியா,

இல்லை உன்னைச் சொல்ல வைக்கட்டுமா?"—இத்துடன் சுளீர் என்று ஒரு சவுக்குச் சத்தமும், அதைத் தொடர்ந்து 'ஆ' என்ற அழகம்மாளின் வேதனைக்குரலும் கேட்டது.

ரங்கசாமியால் பொறுக்கமுடியவில்லை. ஓடிப் போய்த் திறந்துகிடந்த கொல்லைப்புறச் சன்னல் வழியாக உள்ளே பார்த்தான். அங்கு அவன் கண்டகாட்சி கூரிய முள்ளாக அவன் கண்களில் தைத்தது.

'சுளீர், சுளீர், சுளீர்!...'

"ஆ!....ஆ!....ஐயோ!.......எனக்குத் தெரியாதுங்களே!"

அந்த மீசைக்காரப் போலீஸ்காரன், அன்று வாய்க்கால் கரையில் ரங்கசாமியிடம் அடிபட்டவன், சவுக்கைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, மனம்போன படி அழகம்மாளின் மீது வீசிக்கொண்டிருந்தான். அவளுடைய பூங்கொடியைப் போன்ற தேகத்தை அந்தச் சவுக்கு தழுவித் தழுவிப் புண்படுத்தியது. அந்த இடத்திலேயே அவனுக்கு உதவியாக ஒரு வடநாட்டு ராணுவ வீரன் நின்றான். தாடியும் மீசையுமாய் இருந்த அவன் கையில் ஒரு துப்பாக்கியும், இடுப்பில் உறைக்குள் கூரான வாளும் இருந்தன. பசி எடுத்த அவனுடைய கண்கள் அழகம்மாளையே இமைக்காமல் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

போலீஸ் தன்னுடைய கரத்துக்கு ஓய்வு கொடுத்து தான் அடிப்பதை நிறுத்தினான். பின்பு தன் செய்கையில் வெறுப்புற்றவன் போல் சவுக்கை ஒரு புறம் வீசிவிட்டு, "நீ கெட்டிக்காரி; ரொம்பக் கெட்டிக்காரி; உன்னைத்தான் எனக்கு முந்தியே தெரியுமே!" என்று பயங்கரமாய்ச் சிரித்தான்.

அவன் சிரிப்பு நெருப்பாக இருந்தது ரங்கசாமிக்கு.

அவனைக் கொன்றுவிடுவதுபோல் விழித்தாள் அழகம்மாள்.

"நீ சொல்லாட்டிப் போகுது. உன்னை அடிச்சுப் புண்ணியமில்லே!...இந்தப் புடவைபோலவெல்லாம் புண்ணாக்கிட்டியே, பாவீ!" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் கழுத்தைப் பற்றினான். அவள் திமிறினாள். பிடித்த அவனுடைய கைகளைக் கடிப்பதற்காக முயன்றாள். அவன் விடவில்லை அவளை.

அவன் அவளுடைய கண்களுக்குள் தன்னுடைய வெட்க வேட்கையை ஊடுருவிப் பார்த்தான். பிடித்திருந்த பிடிப்பை இறுகப்பிடித்தான்.

"என்னை நீ ஏமாத்திப் புட்டேல்லே?" என்று ஆட்டகாசமாய்ச் சிரித்தான். "இப்போ ஏமாத்த முடியாது! உன்னோட அத்தான் இப்போ ஓடியாந்து என்னை எதுவும் செய்திட முடியாது!" என்றான் பல்லை இளித்துக்கொண்டு.

பிறகு வடக்கத்தி பாஷையில் என்னவோ பக்கத்தில் நின்ற ராஜவைத்தானிடம் சொன்னான். அவனும் போலீஸ் பேச்சைக் கேட்டவுடன் கொஞ்சம் சிரித்துக் கொண்டான். "அச்சா!" என்று விகாரமாய்த் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே பக்கத்து அறைக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டான்.

அதற்குள் ராஜவைத்தான்...........

வீட்டிற்குள் போலீஸ்காரனின் இரும்புப் பிடியில் அழகம்மாள்...........

வெளியே கொல்லைக் கதவின் ஓரமாய் ரங்கசாமி...........

"இப்ப என்னடீ சொல்றே!" என்று வேகமாய் அழகம்மாளைக் கீழே தள்ளினான் போலீஸ். அவளை எழுந்திருக்க அவன் விடவில்லை. அவனுடைய பிசாசுப்பிடியில் தவியாய்த் தவித்தாள் அழகி. பரிதாபமாய் ஓலமிட்டாள்.

சத்தம் செய்யாமல் ரங்கசாமி உள்ளே நுழைந்தான். நல்லவேளை கதவு தாழிடப்படாமல் இருந்தது!

மூச்சுவிடும் ஓசைகூடக் கேட்காதபடி, குதிர்களுக்குப் பின்புறமாகவே நடந்தான். மூலையில் சாய்ந்து கிடந்த இரும்புக் கடப்பாறை அவன் கையில் கிடைத்தது. முதல் வேலையாக வடக்கத்தியான் நுழைந்துகொண்டிருந்த அறையை வெளியே தாழிட்டுவிட்டு, பலங்கொண்ட மட்டும் ஓங்கி இரும்புலக்கையால் மீசைக்காரனைத் தாக்கினான்.

ஒரே அடியில் அவன் தலை சிதறியது. இரத்தத்தில் விழுந்து புரண்டான் வெறியன்.

"அத்தான்?" என்று அலறிக்கொண்டே எழுந்திருக்க முயன்றாள் அழகம்மாள். அவளைத் தூக்கிவிடுவதற்காக குனிந்தவன் நிமிரவில்லை. குனிந்தபடியே குப்புற விழுந்தான்.

அறைச் சன்னல் வழியாக வந்த ஒரு குண்டு அவன் முதுகைத் துளைத்தது. துளைத்துக்கொண்டு நெஞ்சின் வழியாக வந்து விழுந்தது.

அழகம்மாள் வாரிச்சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள். பரபரவென்று ரங்கசாமியைக் கீழே விழாதபடி இழுத்துக்கொண்டே வீட்டின் வேறொரு பக்கத்திற்குச் சென்றாள். அங்கே ஒரு சுவற்றில்சாய்ந்தபடியே நிம்மதியாக உட்கார்ந்து, தன் மடியில் ரங்கசாமியைக் கிடத்திக்கொண்டாள். இரத்தம் குபு

ருப்பென்று வெளியே பாய்ந்தது. கண்களை மூடி மூடித் திறந்தான் ரங்கசாமி. அவனுடைய பார் வைக்கு அருகம்பாளின் அருவெருப்பும் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. அதன் கண்கள் தான் அவளை கவ்விக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பெரிய மனம் மேகமண்டலத்தின் இடையிலே அவளை எப்படியோ கொதிப்படைந்துகொண்டிருந்தது.

அறையில் அவள் பட்டுத் தொடுத்த வீரன் கண்ட படி வெள்ளம் புலியாக வெளியில் தாவ முயன்று அலறினான். கை கலிக்கையில் சண்முகம் மூடியதைக் கட்டிக்கொண்டே இருந்தான்.

தீயில் தீயிலென்று ஒன்றிச் சத்தம் சுவாலை யாகக் கிளம்பிய வண்ணம் இருந்தது.

விட்டுத் திருடனே வட்டான். வீட்டுக் கதவில், வீட்டின் மேல் கூரையில், கொல்லைப்புறத்து மாட்டுக் கொட்டகையில் — இப்படிக் கண்ட விடமெல்லாம் சுட்டுத் தள்ளினான்.

அருகம்பாள் இன்பம், துன்பம், பயம், பச்சா தாபம், இந்த மாதிரி உணர்ச்சிகளெல்லாம் கடந்து விட்ட ஒரு நிலைக்கு வந்திருந்தாள்; வெளியே வெறிச்சென்று பார்வையை ஒரு கணம் ஓட்டி விட்டாள். அங்கே வைக்கோல் போர் பற்றி எரிந்தது. மேலே தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். அங்கே கூரை பற்றிக்கொண்டு எரிந்தது. நாலு பக்கமும் திரும்பினாள். நாலுபக்கமும் நெருப்புப் பற்றிக் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. நெருப்பின் வேகம் அவளைத் தாக்கி அனலை அள்ளி வீசியது. அவள் மெதுவாக எதையோ நினைத்துக் கொண்டவள் போல் புன்னகை பூத்தாள்.

பிறகு ரங்கசாமியை இன்னும் அதிகச் சமீப மாக இழுத்தாள். அவனுக்கும் தனக்கும் மயிரிழை

இடம் கூட இடைவெளி இல்லாதபடி அவனைப் பிடித்துத் தூக்கி, அவன் முகத்தை உயர்த்தினள். அவன் கண்களையே, அவள் அவற்றின் அசைவுகளையே, இமையாத கண் விழிகளால் பார்த்தாள். இரண்டு இதயங்களும் இரண்டு பேர்களது விழிகளும் ஒன்றையொன்று விழுங்கி ஏகத்தில் ஐக்கியமாயின. இருவரும் ஒருவராகி அந்தக் கொடிய நெருப்பின் தங்கஜ்வாலையின் மத்தியில் அசையாத சோக சித்திரமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

நெருப்பு நகர்ந்துகொண்டே காதலர்களருகில் வந்தது.

நாலு பக்கங்களிலிருந்தும் நெருப்பு வந்தது.

மேலே கூரையிலிருந்தும் தீ மழை பொழிந்தது.

பார்க்குமிடத்திலிருந்தெல்லாம் பலிகொண்ட நெருப்பு தன்னுடைய சிவந்த தீ நாக்குகளை நீட்டியது.

அழகம்மாள் நெருப்பிலிருந்து தன் அன்பனைக் காப்பதுபோல் அவனை அப்படியே வளைத்து அவன் மீது சுருண்டு விழுந்தாள். மேலிருந்து விழும் நெருப்புச் சுடர் ஒவ்வொன்றையும் தானே முதுகில் ஏற்றுக்கொண்டாள். அவள் அழவில்லை; கதறவில்லை; எழுந்து ஓட முயற்சிக்கவில்லை. தன்னுடைய புடவையைப் பற்றி எரியும் தீக்கொழுந்தைத் அவள் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தாள்; சகித்துக்கொண்டுதான் இருந்தாள். கடைசியாக அவள் விரும்பியபடியே, அவளை விழுங்கிய பின்புதான் நெருப்பு அவளுடைய அன்பனை ருசித்தது.

இவ்விதமாகக் காதலின் இன்பத் தீயால் வாடிய இருவர் தேசத்தின் சுதந்திரத்திற்காக எரிந்த தீயில் ஒரு பிடி சாம்பலாயினர்.

நான் - அவன் - அவள்

நான்:

ராமு எதற்காக டில்லியிலிருந்து இங்கே வந்திருக்கிறான்? ராகவனின் தம்பி கல்யாணத்திற்காகவா? புதிராகத்தானிருக்கிறது. அவனுடைய சொந்தத் தங்கையின் திருமணம் போன வருஷம் நடந்தபோது கூட அவன் வரவில்லை. 'அவனும் வந்திருப்பான், பார்த்து மகிழலாம்' என்று நினைத்துப்போன பல நண்பர்கள் அவன் வராததால் ஏமாந்தனர். 'அதிக வேலை, லீவு கிடையாது' என்று எழுதிவிட்டான். அவன் அம்மாவுக்கு மாத்திரம் இதில் நம்பிக்கையில்லை. 'என்னவோ அவனும் ஒரு பெண்ணை உட்போடுருக்கிறான் என்று பட்டில் தான் திருப்தியடைய வேண்டியிருக்கிறது. இந்த வருஷத்திற்கு முன்பு வீட்டை விட்டுப் போனவன் இன்னும் இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. போன இடத்திலேதான் எங்காவது கிடைத்து இருக்கிறதோ? இன்றைக்கு ஒரு சீர், நாளைக்கு ஒரு சீர். பணம் மாத்திரம் அடிக்கடி வருகிறது. உங்களைப் போல் ஒரு குடும்பம், பிள்ளை குட்டி இதுடன் அவனை நான் என் கண்ணால் பார்க்க முடியாது போல் இருக்கிறது' என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறினாள் அவன் தாய்.

அப்பேர்ப்பட்ட ராமு இன்று வந்திருக்கிறான். அதுவும் நண்பன் ராகவனின் தம்பி சுந்தரம் கல்யாணத்திற்காக! எனக்கும் பத்திரிகை வந்திருந்தது. கல்யாணம் ஐம்பது மைல் தூரத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில். கல்யாணம் அவ்வளவு முக்கியமாக எனக்குத்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பேசினான். தன் அனுபவங்களைச் சொன்னான். ஆனால் அவன் பேச்சு ஒன்றிலும் தொடர்பு இல்லை; கோர்வை கிடையாது. எங்கோ எதையோ வைத்து விட்டு வந்தவன் போல் துடி துடித்தான்.

'வடகாட்டுக் கலவரம் உச்சநிலையில் இருந்த போது நான் அதன் மத்தியிலிருந்தேன். என் கண்களால் அந்தக் கோரக்காட்சிகளைக் கண்டேன். காதுகள் அந்த பயங்கரக் கூக்குரல்களைக் கேட்டு மழுங்கி விட்டன. இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் சாகப் பயந்தவர்கள் செத்தார்கள்; சாவுக்கு அஞ்சாதவர்கள் பிழைத்தார்கள். சாவை ஏளனம் செய்த நான் அந்தப் படுகளத்தின் மத்தியில் வெறுங்கைபோடு அலைந்தேன். கொடுமையை பார்த்தேன். கதியற்று நின்ற பெண்களையும் குழந்தைகளையும் கூடியவரையில் கலவிடத்தில் கொண்டுபோய் ஒதுக்கித் தள்ளிப் பாதுகாப்பளித்தேன். ஒவ்வொரு சமயம் குறுக்கே விழுந்து கொலையைத் தடுத்தேன். ஒரு முட்டாளும் என்னை வெட்டித் தள்ளவில்லை. சாவு என்னைக் கண்டு ஒளிந்துகொண்டது. கலவரத்தின் அடையாளம் ஒரே ஒரு வெட்டுக்காயம்....' என்று முழங் கையைக் காண்பித்தான்.

நீண்ட தழும்பு ஒன்று அவனுடைய கதைக்கு சாட்சி சொல்லிற்று. 'பச்சைக் குழந்தையை ஒரு பாவி வெட்டப் போகையில் நான் அதை பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடினேன். அவன் அரிவாளை என் மீது வீசினான். மேலே பாய்ந்த அரிவாளையும் விடாமல் பிடித்துக்கொண்டு குழந்தையையும் அணைத்தவாறு எங்கோ ஓடிச் சென்று மயங்கி விழுந்தேன். பிறகு ஆஸ்பத்திரியில்தான் எனக்கு ஸ்மரணை வந்தது.'

'கையில் இருந்தது என்ன குழந்தை?'

'ஆணோ பெண்ணோ தெரியாது; ஹிந்துவோ முஸ்லிமோ அதுவும் அறியேன்; உலகத்தை

அதிசயத்தோடு பார்க்க வந்த ஒரு பச்சை மண்' என்றான்.

என் கண்களில் நீர் தேங்கியது.

அப்புறம் கல்யாணப் பத்திரிகை அவனுக்குக் கிடைத்த விபரத்தைக் கேட்டேன். ரமணியின் தம்பி சுந்தரம் டில்லிக்கு எதற்காகவோ அகஸ்மாத்தாய்ப் போயிருந்தவன் ஊர் திரும்புகிற சமயம் அவனை ஜங்ஷனில் சந்தித்தானாம். பத்திரிகையை அவசர அவசரமாக எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு 'கட்டாயம் ஒரு கடுதாசியாவது எழுதுங்கோ, இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து நீங்கள் வருவதை நான் எதிர்பார்க்க முடியாது' என்றானாம்.

'ஏன் எதிர்பார்க்க முடியாது? கட்டாயம் வர்றேன் இல்லையா பார்' என்றானாம் ராமு. வண்டி அதற்குள் நகர்ந்து, கல்யாண மாப்பிள்ளை கையை ஆட்ட ஆரம்பித்து விட்டானாம்.

இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து ராமுவே இந்தக் கல்யாணத்திற்கு வந்திருக்கும்போது நான் மட்டிலும் அவனை அனுப்பிவிட்டுத் தனியாக வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கலாமா?

அவன்:

நான் கல்யாணத்திற்காக இங்கே வந்திருக்கிறேனாம்! நான்தான் ஏதோ சொல்லி வைக்கிறேனென்றால், இதைக் கேட்பவர்களுக்கு எங்கே புத்தி போய்விட்டது? பொய்யை எவ்வளவு உண்மையாக இவர்கள் நம்புகிறார்கள்! கல்யாண மாப்பிள்ளை தன்னுடைய புதுமனைப் பெண்ணையுங்கூட மறந்து விட்டு என்னை அளவுக்கு அதிகமாக உபசரிக்கத் தொடங்கி விட்டான். 'அன்றைக்கு ஜங்ஷனில் சொன்னதை மெய்ப்பித்து விட்டீர்களே அண்ணா! நான் நம்பவே இல்லையே' என்றான்.

அவன் அன்று, ரமணிக்கோ தலைகால் புரிய வில்லை. 'எங்கே போய் எங்களை எல்லாம் மறந்து இப்படிப் போய் அஞ்ஞாத வாசம் செய்துவிட்டு வந்தாய்? போனவன் போனதும் கடிதமாவது போட்டாயா? என் தம்பி உன்னைப் பார்த்தா ல் சொன்னபோது உன்னையே கண்டதுபோல் இருந்தது. இப்போது நீயே வந்துவிட்டாய். இனி ஒரு மாசமாவது இங்கே தங்கித்தான் போகவேண் டும்' என்றான். இந்த மாதிரி உபசாரங்கள் இன் னும் எத்தனை எத்தனை பேரோ! நான் அவர்களையெல் லாம் பார்த்துச் சிரித்தேன். பாத்தியக்காரர்கள், இவர்களில் ஒருவரைப் பற்றியாவது எனக்கு நினைவு வருவதில்லையே.

அவள்!......ரமணியின் தங்கை, கல்யாண மாப் பிள்ளையின் தமக்கை பாராமுகத்திற்காகவோ நான் இங்கே வந்தேன். அவளுடைய நினைவுகள் இந்த சில தினங்களில் என்னை தொடர்ந்து பற் றியதாகவல்லவோ நான் புறப்பட்டேன். ரயிலில், தூக்கத்தில் நான் அவளுடைய தம்பியையா பார்த் தேன்? இல்லை, அவனுடைய முகத்தில் அவள் இருந்து பெருமூச்சுவிட்டாள். அவன் ஜாடையில் அவள் விம்மினாள். 'கல்யாணத்திற்கு அவசியம் வருவீர்களா?' என்று அவனா அழைத்தான்? அவன் அழைப்புக்காக வருபவனா நான்? இல்லை, அவள் அழைத்தாள்; கெஞ்சினாள்; அவளுக்காக வந்தேன். மறுக்கக்கூடாத அவள் உத்தரவுக்குச் சேவகனானேன்.

அவள் தமக்கையைப்பற்றி எத்தனையோ அவ னிடம் விசாரிக்க வேண்டுமென்று எனக்குத் துடி துடிப்பு. ஆனால் அதற்கு மேல் அவனுக்கு வேறு அலுவலில் துடிதுடிப்பு! எங்கே விசாரிக்க நேரம்? கையில் திருமணப் பத்திரிகையைத் திணித்துவிட்டு அவன் கிளம்பினான். அந்தப் பத்திரிகை கிடைத்த

நிமிஷத்திலிருந்துதான் எனக்குப் பைத்தியமும் தொடங்கியது.

நகரங்களின் சுறுசுறுப்பிலே அவளை மறந்திருந்தேன். வெற்றிகளை வெறித்துப் பார்ப்பதில் அவள் நினைவை விலக்கியிருந்தேன். பயங்கரமான கொள்ளையும் கொலையும் கண்ட குதூகலத்தில் அவள் மறைந்திருந்தாள்; ஆனால் அவள் மறைந்தே போயிருக்கக்கூடாதா? எல்லாம் பிரமை! என்னை நானே ஏமாற்றிக்கொண்ட பரிதாபகரமான வித்தை. மறந்தோ, மறைந்தோ போகக்கூடியவள் அல்ல அவள்.

அவளைச் சொல்லக் குற்றமில்லை. அட்டை போல் என்னிடம் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தாள். நான் தான் அவளுக்கு சர்வமாகவும் இருக்க முடியும் என்று அவளுக்கு ஒரு நம்பிக்கை. நான்? நானும் என்னவோ எல்லாம் சுலபமாகத்தான் இருக்கும் என்று ஏமாந்தேன். பட்டணத்தில் இருந்த அவள் அத்தை மறுமணம் செய்து கொண்டவளாம், ஆகையால் பானுமதி மருமகளாகி வீட்டுக்கு வந்தால் கிணற்றில் விழுந்து உயிரை விடுவேன் என்றாள் என் தாய். தகப்பனார் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுப் பரதேசம் போய் விடுவாராம்.

தாயார் கிணற்றில் விழவில்லை; தகப்பனார் பரதேசம் போகவில்லை; நான்தான் நாடோடியாய்க் கிளம்பிவிட்டேன்; பானுமதி எவனோ ஒருவனுக்கு மனைவியாகி இருப்பாள்.

கல்யாணப் பத்திரிகையைப் பார்த்ததிலிருந்து எனக்கு உலகமே பானுமதியாகத்தான் இருந்தது. பானுமதியின் தம்பி கல்யாணம் இது. பானுமதி அவசியம் இதற்கு வருவாள். தூரத்தில் இருந்தேனும் அவளை ஒரு முறை பார்க்கலாம். அவளுக்குக் குழந்தைகள் இருந்தால் ஆசைதீர எடுத்துக் கொஞ்சலாம். அன்று இருந்த அந்தக் கடல்போன்ற

விசாலமான கண்கள், அடர்ந்த மயிர் போன்ற அடர்த்தியான கருமை கட்டிவிடுத்த புருவங்கள், இவற்றோடு சேர்ந்த கூர்மையான, அழகிய சிறிய இதழ்கள் மெல்லியதாக சேர்ந்து-இவளை பெண்ணாய் இன்று எப்படி. இருந்த மன்றம் என்று காணவில்லை.

சே......என்ன வார்த்தைகள் பேசுகிறேன்! இன்று அவள் யார்? நான் யார்? அவளிடம் எனக்கு என்ன உரிமை? இது பிறர்பொருள் தாரமானவை யல்லவா?

இல்லை; கூடாது. மற்றவர்களுக்கு அவளிடம் உள்ள சுதந்திரத்தையும் நான் பறிக்க விரும்பவில்லை. அவளிடம் நான் ஒன்றுமே வேண்டவில்லை. அவள் என்னைப் பார்க்கக்கூட வேண்டாம். அப்படித் தவறுதலாய்ப் பார்த்துவிட்டாள், என்னுடைய தெரியாமல் கோபத்தைக் கண்டு அவள் முகத்தை வேறு பக்கம் வேண்டுமானாலும் திருப்பிக்கொள்ளட்டும். ஆனால் நான் அவளை ஒரு கணமேனும் பார்க்கவேண்டும். இம்முறை பார்க்காவிட்டால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும். உலகம் பரிகசிக்கும் நிலையில் நான் தெருத்தெருவாய் அலைவேன். ஒருவேளை அவளுடைய பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டே திரியும்படி இருக்கும். இது அவளுக்கும் கேவலம்; எனக்கும் கொடுமை. இதைத் தவிர்ப்பதற்காக நான் அவளைப் பார்க்க வந்தால் இதைத் தவறென்று கூற உலகில் யாருக்கும் துணிவுண்டா?

கல்யாண வீட்டில் கண்டவர்கள் எல்லாம் விசாரித்தார்கள். மனிதருள் எனக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. இவர்களுக்குப் பதில் சொல்வதற்குள் எனக்குத் தொண்டை வறண்டுவிடும்போல் இருந்தது. நான் எப்படி எங்கு போய் இருந்தால் இவர்களுக்கென்னவாம்? ஆயிரம்பேருக்கு ஒரே விதமான பதிலைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வதென்றால், அந்தக் கஷ்டம் என்னைப்போல் அனுபவித்தவனுக்குத்தான் தெரியும்.

வழக்கம்போல, இளவேனிற் காலத்துப் பூந்தோட்டத்தில் மயில்கள் கூட்டமாய்த் தோகை விரித்துத் திரிவதை ஒத்து, பெண்கள் கூட்டம் தங்களை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு கல்யாண வீட்டிற்கு வந்திருந்தது. கல்லிழைத்த நகைகளின் ஒளிவீச்சும், அவர்களின் கண்வீச்சும் போட்டியிட்டன. விதம் விதமான துணிமணிகள், மலர்கள், வாசனைத் திரவியங்கள், இத்தனையும் அவர்கள் அழகுக்கு அணிசெய்தன. அந்தக் கூட்டத்திலுள்ளே நான் துருவித் துருவிப் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு பெண்ணின் முகமாக, அவள் என்ன நினைத்துக்கொள்வாள் என்பதையும் சட்டை செய்யாமல், பானுமதியைக் காணவேண்டிப் பார்த்தேன். பானுமதியைப் பார்ப்பதில் சாதாரணமாக அன்று அவ்வளவு சிரமம் இருக்கக் காரணமில்லை. மாப்பிள்ளையின் தமக்கை அவள், அடிக்கடி குறுக்கும் நெடுக்கும் வரவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் அவளுக்கு அதிகமாக இருக்கவேண்டிய நாள்-ஒரு வேளை என் வரவு தெரிந்துதான் என்னைக் காண விரும்பாமல் எந்த அறைக்குள்ளும் தன்னைப் பத்திரமாகப் புதைத்துக் கொண்டாளோ?

மத்தியான்னம் எல்லோருடனும் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டேன். பக்கத்தில் ரமணி இருந்தான். அவனுடைய பேச்சுக்குச் சம்பந்தமில்லாத பதிலைச் சொல்லிவிட்டு நினைவிழந்தவனாய் இலையிலிருந்து ஏதோ எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டேன். எல்லோரும் எழுந்து விட்டார்கள். 'ஏன் ராமு, இன்னொரு தரம் சாப்பாடு போடச் சொல்லட்டுமா?' என்று ரமணி கரத்தைப் பற்றித் தூக்கியபோதுதான் என்னால் எழுந்திருக்க முடிந்தது. பக்கத்தில் கை அலம்புவதற்காக ரமணி செம்பு நிறைய நீர் எடுத்துக் கொடுத்தான். என் நினைவு அங்கிருந்தால் தானே? கரத்தை நீட்டினேன். செம்பு என் கையில் பட்டுக் கீழே பலத்த சத்தத்துடன் விழுந்தது. ஒரே அதிர்ச்சி. 'என்ன அண்ணா!' என்று

பக்கத்து அறையிலிருந்த போதுதான் அவள் [illegible] த்தை. அந்தரங்க மயமான சொந்தப் [illegible] [illegible] கொண்டுவந்து தந்தாள். [illegible] [illegible] அழுத்தமாகப் [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] திரும்பினேன். [illegible] [illegible] பாஷையில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். பாஷையே! நான் கேள்விப்பட்ட மாயம்போல் நின்று விட்டேன். மனதிடம் 'பாஷையிலா இவள்?' என்று என் வாய் அலறிவிட்டது.

அவள் நின்றாள். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போட்டிருந்தது. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; அவள் [illegible] [illegible] [illegible]; அவள் நெற்றியில் இருந்த [illegible] [illegible].

எப்படியோ அந்தக் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்த [illegible].

[illegible] [illegible] அடம்பிடித்துக்கொண்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நுழைந்தேன். [illegible] அவள் [illegible] நின்றிருந்தாள். [illegible] [illegible] 'உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன்........ ஆனால் இந்த நேரத்திலல்ல' என்று சொல்லி [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. திரும்பவும் அவளிடம் சென்று 'உன்னிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும்; சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது தனிமையில் சொல்கிறேன், பதில் [illegible] பாயா?' என்றேன்.

அவள் மௌனமாகவே நின்றாள்.

அவள்:

ராமு, ஏன் இங்கே வந்தீர்கள்? உங்களை நான் மறந்து—உங்களை மட்டுமல்ல, என்னை, இந்த உலகத்தை, நடந்த காலத்தை, நடக்கப்போகும் நாட்களை மறந்து—யுக யுகாந்திரங்களாகி விட்டனவே. நான் இப்போது நானே இல்லை. உலகத்தில் பாவத்திற்கும் துன்பத்திற்குமே இலக்கான ஒரு பிராணியை வளர்த்து வருவதுபோல் அனுதாபத்துடன் என்னை நான் வளர்த்து வருகிறேன். நான் எதற்காக வளர்கிறேன் தெரியுமா? சாவதற்காக! ஒரே நாளில் என் வயசு பூராவும் ஆகி, நான் மரணத்தை எட்டிப் பார்க்க மாட்டேனா என்று துடிப்பு எனக்கு. ஆனல் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒரு யுகமாகிறதே.

உங்களை இன்று என் இருட்டறையில் சன்னல் கதவுவழியே பார்த்தபோது என் இதயம் நின்றுவிட்டது. உங்களுடைய ஆவியோ நிழலோ என்ற சந்தேகம். உங்களுடைய நினைவினல் என் கண்களைப் பொய்த் தோற்றம் ஏமாற்றியிருக்க முடியாது. நான் தான் பல காரணங்களால் எப்போதோ உங்களை மறந்து விட்டேனே.

இதயம் மீண்டும் தன் துடிப்பைத் தொடங்கியது. எனக்குக் கல்யாண வீட்டில் மேளதாளமும் இதர சத்தமும் காதில் விழவில்லை. எல்லாக் காட்சிகளுக்கும் நான் குருடாகி விட்டேன். நீங்கள், நீங்கள்மட்டும்தான் என் கண்ணுக்குத் தெரிந்தீர்கள். அதே சமயம் உங்கள் கண்கள் அந்த கூட்டத்தை சல்லடை போட்டு எனக்காகச் சலித்தன. என் பெயரை ரகசிய பாஷையில் சொல்லி அந்தக் கூட்டத்திற்குள் அவை அழைத்தன. நான் அதைத் தெரிந்துகொண்டேன். ஆனல் என் இருப்பிடம் இருட்டறை. எனக்குச் சமீப காலமாக ஆறுதல் அளித்து வருவதும், இனி என்றும்

ஆடைகள் அணிக்கப் போனவளானை புதிய இடம். என்றவைப்பா இந்தக் கோலத்தை நீங்கள் கற்பனை யும் செய்திருக்கமாட்டீர்களோ? பாவம் அவனை விடம் 'பாவையாகிய இவள்?' என்று கேட்ட கேள்வி யின் மோகத்திலேயே நான் அதைத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆம், பாவையாகிதான் நான்.

நீங்கள் 'உனக்காகத்தான் நான் வந்தேன்' என்ற வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்க வேண்டாம். எனக்குத் தெரியாதா இது? உங்கள் வார்த்தையில் பாவம் இருக்கிறது. இதயத்தை இரு கூறாகப் பிரித்து இரத்தத்தைக் களியாச் செய்கிறது உங்கள் பேச்சு.

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் காரிலேயே உட் கார்ந்திருந்தார்கள். சங்கீதக் கச்சேரி எல்லோரை யும் கவர்ந்திருந்தது. அனைவரும் பந்தலில் குழுமி யிருந்தனர். யாருமறியாமல் மெதுவாக நழுவி வரு வதை நான் கவனித்தேன். அவர் எதற்காக வரு கிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். நெஞ்சிலே அதைவிட மெதுவாக நடந்து கொல்லைப்புறம் சென்றேன்.

அவர் ஒரே நிதானமாக என் முகத்தை நோக் கினார். 'பாவை உன்னை விட்டுப் போன அதே நிலையில்தான் இன்றும் இருக்கிறேன். இன்று என்னுடன் வருகிறாயா? உற்றார் உறவினரின் பேச்சுக்கும் ஏச்சுக்கும் எட்டாத இடத்திற்கு உன்னை அழைத்துச் செல்கிறேன். யோசித்துச் சொல். ஒரு நாளல்ல, ஒரு மாதம், ஒரு வருஷம் உன் முடிவுக்காக இங்கே காத்திருக்கிறேன்.'

கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. 'இல்லை.......... இல்லை' என்று தடுமாறினேன்.

'என்ன இல்லை.......'

'நான்.......நான் எங்கும் வர முடியாது.'

'அந்த இருட்டறையும் இந்தக் கோலமும்தான் உன் வாழ்வா?'

'அதைப் பேசிப் பயன் என்ன?'

'பயன் இருக்கென்றுதான் பேசுகிறேன்.'

'இல்லை, இருக்காது..................உங்கள் பாருமதி முன்பே செத்துவிட்டாள்!'

'பாருமதி, உன்னையே ஏமாற்றிக்கொள்ளாதே.'

'இல்லை, என்னை மறந்து விடுங்கள்.'

'மறப்பதற்காகத்தான் வந்தேன்...........ஆனால் மறக்கும் நிலையில் நீ இல்லை.

'நான்...........! ஊஹூம்........இல்லை!'

தீர்மானமாக அவர் என்னை ஒருவிநாடி உற்றுப் பார்த்தார். நினைக்கும் போதெல்லாம் கண்ணுக்கு முன்னே வந்து நிற்கக் கூடிய பயங்கரமான நோக்கு அது. பின்பு திரும்பிப் பாராமல் வெளியே சென்றார்.

அந்த நிமிஷத்திலிருந்து அவரை எங்கும் காணவில்லை. எல்லோரும் தேடினார்கள். அண்ணா அலைந்தார்; தம்பி விசாரித்தான். அவர் வந்து தங்கிய வீட்டு நண்பர் கேசவன் எங்கெல்லாமோ கேட்டுப் பார்த்தார். அவர் வந்த செய்தி அறிந்து இங்கு வந்த பெற்றோர்கள், அவரைக் காணாதது கண்டு இடிந்துபோய் நின்றார்கள். அவர் சென்று விட்டார். எங்கோ வடக்கு நோக்கி, என்னை மறக்க. ஜனத்திரளுக்குள் தன்னைப் புதைத்துக்கொள்ளச் சென்று விட்டார்.

இரவு முழுதும் அழுதேன். கடைசிச் சொட்டு நீர் வெளியில் கொட்டு மட்டும் அழுதிருப்பேன். முகம் கனத்துவிட்டது. உடம்பு எங்கும் வலி. இப்போது அவரைத் தேடுகிறேன். அவர் எங்கே சென்றார்? என்னை விட்டு எங்கு சென்றார்? அவ

[illegible]

கடைசி ஆசை

Jந்தனூர் கிராமத்திலிருந்த போர்டு பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர் மாற்றப்பட்டுப் புதிதாய் நாராயணன் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இந்த மாற்றல் விஷயத்தில் பரம சந்தோஷம் அடைந்தவர் சங்கரசுப்பு. சுப்பு அங்கே துணை ஆசிரியர். அவருக்கும் மாற்றலாகிப் போனவருக்கும் பிடிக்காது. இப்போது வரப் போகிற நாராயணனே வருமுன்பே சுப்புவின் உதவியை நாடியிருந்தார். அல்லாமலும் அவரைப் பற்றித் தாம் ஏற்கனவே கேள்விப் பட்டிருப்பதையும் எழுதி, அவர் குணத்தை வெகுவாகப் பாராட்டி யிருந்தார். உண்மையில் சுப்பு அதற்கு உரியவர்தான்.

"என் மனைவிக்குப் பிரசவகாலம். நான் தனியாக வந்து சில மாதங்கள் இருக்க வேண்டும். தயவு செய்து எங்காவது சாப்பாட்டிற்கு வசதி செய்தால் நலம். எனக்கு வேறு ஆளும் கிடையாது. சமையலுக்குப் பையன் கிடைத்தால் ரொம்பவும் நல்லது" என்று எழுதியிருந்தார் நாராயணன்.

சுப்பு அதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை. "வருகிறவர் ரொம்ப இளசுபோலிருக்கு. இந்தப் பட்டிக்காட்டில் பையனாவது, சாப்பாடாவது! நம்ம வீட்டில் சமைக்கிறதைப் பையனிடம் கொடுத்தனுப்பினால் சாப்பிடுகிறார்" என்று தீர்மானம் செய்து, அப்படியே ஏற்பாடும் செய்துவிட்டார்.

தலைமை ஆசிரியர் நாராயணன் சுப்பு நினைத்ததுபோல் மிகவும் இளைஞர். முப்பது வயதுகூட இருக்காது. வேறுவழியில்லாமல் சுப்புவின் உதவியை நன்றியோடு ஏற்றுக்கொண்டார்.

கப்புவுக்கு தொம்பதுக்கு மேல் இருக்கும். மனைவி இறந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அவருடைய மக்களை, பெண் ஜயா, பையன் பசுபதி இவர்கள் தாம் குடும்பத்து நபர்கள். மூத்த பெண்ணை அடுத்த ஊரில் திருமணம் செய்துகொடுத்திருந்தார். ஜயா எப்போதும் இங்குதான் அவருடன் இருக்கிறாள். அவருடைய தங்கை அதிகமாக எழுந்து வேலைசெய்ய முடியாத ஒரு நிறும். பையன் பசுபதி அவர் பள்ளிக்கூடத்திலேயே படித்து வந்தான். தகப்பனைப் போல உபாத்தியாயர் ஆகா மனதுடைய விருப்பு அவன்.

2

கிராமத்திலே புதிதாக வந்த நாராயணனுக்கு அதிகமாகப் பொழுதைப் போக்குவதற்கு வழி இல்லை. ஒருநாள் மாலை கையில் ஒரு நாவலை எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்கு வெளியே புறப்பட்டார். வாய்க்காலைத் தாண்டி இருக்கும் பொட்டலில் உட்கார்ந்து படிக்கலாம் என்ற எண்ணம்.

போகும் பாதையில் ஒரு புறம் வரிசையாக மருதாணிப் புதர்; அது குப்பென்று பூத்து இனிமையான மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. மறு பக்கம் கற்றாழை. இரண்டு புதர்களுக்கும் மத்தியில் இருந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் ஆசிரியர் போய்க்கொண்டிருந்தார். சற்று நேரத்தில் எதிரேயிருந்து கிராமத்துப் பெண்கள் கூட்டம் வாய்க்காலில் நீர் சுமந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டும் சிரிப்பைச் சிதறிக்கொண்டும், வழியெல்லாம் வம்பளந்து சென்றார்கள் அவர்கள். ஒதுங்கி நின்று அவர்களுக்கு நாராயணன் வழி விட்டார்... மற்ற பெண்கள் அனைவரும் சென்ற பிறகு, தனியே ஒருத்திமட்டும் அவர்களுடன் கலந்து கொள்ளாமல் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

உற்சவமாக ஊர்வலமானவன் பார்வை அவள்மேல் விழுந்தது. அவளும் பார்த்தாள். "ஆ! அந்த முகம்......"

உமா முதல் தடவையாக அந்த முகத்தைப் [illegible] பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது. [illegible] அவன் பார்த்தான். இளமை பொங்கி வழியும் [illegible] போன்ற முகம். சுருண்டு [illegible] கரிய மீசையும் [illegible]. [illegible] நீண்ட பெருங் கண்களில் [illegible] ஒளியும் [illegible]— ஆனால் அந்தக் கம்பீரமான முகத்தில் ஒரு சோகத் திரை படிந்திருந்தது. அந்தத் திரையின் பின் [illegible] அந்த [illegible] என்ன கவர்ச்சி!

சாரதாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவள் அந்தப் பெண்ணின் முகத்தை [illegible] பற்றிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய [illegible] இருந்தது. [illegible] போன்ற கண்களும், [illegible] இருந்தன. அவள் [illegible] போல அழகாகவும். இளமையாகவும். புதுமையாகவும் இருந்தாள். ஆனால் அவள் [illegible] அப்படி இருந்தாள்— அழகானவளும் இல்லை; வெறும் [illegible] இல்லை. அப்படி [illegible] இந்த [illegible] ஏன் [illegible]?

ஒருமுறை பார்த்தால் மனதை [illegible] அந்த முகம்.

அமுதாள் பாதி வழிக்கும் போய் வாய்க்கால் பக்கம் போனபோது மற்ற பெண்கள் காணப்படவில்லை. அவள் மட்டும் கூட ஒரு [illegible] கொண்டிருந்தாள். [illegible] மாட்டுப் [illegible] பாதை [illegible] செய்தும் போது "இதோ [illegible]

அக்கா பாரு ஸார்; தினம் நான் சாதம் கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறேனே அவா" என்றான். இருவர் பார்வையும் அங்கு விழுந்தது. இருவரும் பார்த்தார்கள். அந்தப் பெண்ணின் முகம் முன்னினும் அதிகமான சோகத்தைப் பிரதிபலித்தது.

3

சுப்பு ஒரு நாள் நாராயணனிடம் கூறினார்: "அந்த ஜயா கதையை ஏன் கேட்கிறீங்க? நீங்க தான் பத்திரிகையிலே பார்த்திருப்பீங்களே! எல்லாப் பத்திரிகையிலேயும் போட்டானே! கல்யாணம் ஆன அதே நாள் மாப்பிள்ளை செத்துப் போயிட்டான் ஸார்" என்றார் எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி; அவருக்கு இதைச் சொல்லிச் சொல்லி மரத்துவிட்டது. இப்பொழுது மிஞ்சியிருப்பது பத்திரிகையில் வந்த பெருமைதான்.

நாராயணன் தனக்குள் பொங்கினார். பல நாட்கள் ஜயாவைக் காணும் சந்தர்ப்பம் வந்த போதும், அதைத் தடுக்க விரும்பினார். முடியவில்லை. அவர் விருப்பத்திற்கு அவ்வளவு வலிமை கிடையாது.

ஒருநாள் சுப்புவின் பையன் பசுபதியும் நாராயணனும் விளையாட்டாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது "உங்களுக்கு எந்தக் காய்கறி அதிகம் பிடிக்கும் ஸார்?" என்றான் பசுபதி.

"கத்தரிப்பிஞ்சு, வெண்டிக்காய், முருங்கை...." இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டேபோன நாராயணன் எதோ நினைவுக்கு வந்தவர் போல் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தி, "ஏன் இதைக் கேட்கிறாய்?" என்றார்.

"ஒன்றுமில்லை ஸார்" என்று சிரித்தான் பையன். "இல்லை சொல்" என்று பிடிவாதம் பிடித்தபிறகு "ஜயா அக்கா கேட்கச் சொன்னு ஸார்" என்றான்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

“[illegible]” [illegible]

“[illegible]” [illegible]

கப்புவின் வேண்டுகோளைக் கேட்டு மகிழ்ந்த ஜயாவின் முகம் நாராயணனின் பதிலால் வாடியது. அதைக் கண்ட நாராயணன் தனக்குள் பெருமூச் செறிந்தார்.

“கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று அவர் ஜயாவிடம் சொல்லும்போது ஜயா அவரையே பதுமை போல் நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

4

ரோமத்துடக் காற்றில் பொய்யான கதை உலவி யது. ஜயாவின் காதுகளும் நாராயணனின் செவிக ளும் படும்படி பலர் பேசிக்கொண்டார்கள். தினம் அவள் கடிதம் எழுதிக்கொடுத்தாளாம்; அவர் பதில் அனுப்பினாராம்! விரைவில் பகிரங்கமாக அவருடன் அவள் இருக்கப் போகிறாளாம்! இப்பொழுதிருந்தே எந்த விதத்தில் கப்புவை ஒழிப்பது என் பதைப்பற்றித் திட்டங்கள் திண்ணைக் கச்சேரிகளில் உருவாயின.

தனிமையிலே ஜயா கண்ணீர் வடித்தாள்.

தனிமையிலே நாராயணன் பெருமூச்செறிந்தார்.

தாயார் வீட்டிலிருந்த நாராயணனின் மனைவி அடிக்கடி அன்புக் கடிதங்கள் அவருக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக ஒருவருக்கும் தெரி யாமல் மேல் அதிகாரிகளுக்கு மனு எழுதிப்போட்டு நாராயணன் தன் மாறுதல் உத்தரவைப் பெற் றார். வேற்றூருக்கு மாற்றிக்கொள்ளத் தீவிர முயற்சி செய்து வெற்றியும் பெற்றுவிட்டார். காரணம்? இரண்டுங்கெட்டானாய் ஊசலாடிய அவர் நெஞ்சு; அதை அப்படி ஆட்டி வைத்த அபலை ஜயா.

இம் மாறுதலைக் கேட்ட கப்பு அயர்ந்துவிட் டார். ஜயாவின் மூச்சு கேட்ட அளவில் நின்று போய், மீண்டும் வந்தது.

காலை சுப்புவின் வீட்டிலிருந்து வந்த "நான் இரவு ரயில் வண்டிக்குப் புறப்படுகிறேன்; உன்னை அன்பை என்றும் மறக்க முடியாது" என எழுதிக் கொடுத்திருந்தார் நாராயணன். அவர் கண்கள் ஜூயாவிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ள முடியாதபோது ஜூயாவின் கண்கள் சிவந்துப் பின் கலங்கியிருக்கலாம்.

இரவு பன்னிரண்டு மணி..........

பெட்டி படுக்கை எல்லாம் எடுத்து வைத்து ஆயத்தமாய்த் தம் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தார் நாராயணன். அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை; தூங்கவும் விருப்பமில்லை.

அந்தக் கிராமத்தில் நடந்த சம்பவங்களை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்திருந்தார். பத்துமணி வரையில் அவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, சுப்பு பிரிய மனதோடுடன் விடை பெற்றுக்கொண்டார்—அன்று இரவுக் கடைசிச் சாப்பாட்டில் என்ன [illegible]! கத்தரிப் பிஞ்சு, வெண்டைக்காய், முருங்கை......

மாடி சாத்தியிருந்த கதவு திறந்தது. கண்களைக் கூர்மையாக்கி நோக்கினார் நாராயணன். அங்கே ஜூயா நின்றுகொண்டிருந்தாள், நன்றாகப் பார்த்தார். அவர் சிலையின் மாயா உருவத் தோற்றமல்ல அது. உயிரும் உடலும், நெஞ்சும் நினைவும் சேர்ந்து துடிக்கும் இளம் பெண் ஜூயா அவள்!

"ஜூயா!"

அவள் உள்ளே வந்தாள்.

"இங்கு எங்கே வந்தாய், இந்த நேரத்தில்?"

அவள் பேசவில்லை. அவள் இதழ்கள் துடித்தன.

நாராயணன் எழுந்தார்; [illegible] துடித்தார்; தடுக்கென் அழுதார்.

"ஜூயா, போய்விடு!"

ஜயா கீழே விழுந்தாள் அவர் காலடியில். தீனமாக அவரைப்பார்த்தாள். "நான் போக முடியாது" என்று தீர்மானமாகக் கூறின அவள் கண்கள்.

"நான் கல்யாணமானவன்; குழந்தை உள்ளவன். உன்னை அழைத்துக் கொள்ள......"

ஜயா வாய் திறந்தாள்.

"நான் அழைத்துக்கொள்ளச் சொல்லவில்லை...."

ஒரு கேள்விக்குறி நெற்றியில் விளைய அவளை நோக்கினார். வெறுப்பு, விருப்பு, அனுதாபம், தாபம் இத்தனையும் அந்த அறையில் வட்டமிட்டன. மங்கலான விளக்கு வெளிச்சத்தில் பூரணப் பொலிவுடன் ஒரு பூரணமான பெண் அங்கு அவர் காலடியில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

காற்று வெளியே வேகமாக வீசியது. ஆந்தைக் குரல் ஜோடியாய் ஒலித்தது. இயற்கை, மனிதன் தனக்குள் ஏற்படுத்திக்கொண்டுள்ள பலவிதச் சம்பிரதாயங்களையும் சட்டதிட்டங்களையும் வென்று தன் ஆட்சியை அங்கே நிலைநாட்டியது.— அறைக்குள் இருள்...........

ஜயாவை வெளியே அனுப்பும்போது தன் கரத்தால் அவள் கண்களைத் துடைத்தார் நாராயணன்.

ஃ ஃ ஃ ஃ

வேற்றூரில் வேலை ஒப்புக்கொண்ட தினம் நாராயணனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் ஜயா எழுதியிருந்தாள்:

"நான் வாழ்ந்தால், அது சாவைவிட மோசமானது. ஆகையால் வாழ்வை முடித்துக்கொண்டேன். அந்த முடிவுக்கு வந்த பின்னர்தான் தங்களைச் சந்தித்தேன். அந்த இன்ப நினைவுடன் இறக்கச் செய்யும் தங்களுக்கு நன்றி." ★

ஆண் - பெண்

பிறப்பு

அது ஒரு இரண்டுங் கெட்டான் ஊர். அ[illegible] னை அதைக் கிராமத்திலும் சேர்க்க முடியாது; நகரத்திலும் சேர்க்க முடியாது. பட்டணக்கரை[illegible] பேர்வழிகள் அதைப் பட்டிக்காடு என்பார்க[illegible] பட்டிக்காட்டு ஆசாமிகள் அதைப் பட்டண வரிசை[illegible] யில் சேர்ப்பார்கள். அந்த ஊருக்குப் பட்டிக்காட்[illegible] டின் ஜாதிகளும் பட்டணத்தின் மேல் மினுக்கும் உண்டு.— ஊரைச் சொல்லிவிட்டேன். அந்த ஊரின் பெயரைப்பற்றிய கவலை எதற்கு?

அந்த ஊரில் ஒரு தெருவில் எதிரெதிரே இரண்டு வீடுகள். ஒன்று மாடி வீடு. [சம்பிரதாயப்படி மாடி வீட்டைத்தான் முதலில் சொல்ல வேண்டும்!] இன்னொன்று கூரைவீடு. இந்த இரண்டு வீடுகளின் வாசற்படிகளும் சொல்லி வைத்தாற்போல் நேர் எதிரே இருந்தன. அதே மாதிரி கொல்லைப்புறத்தின் கதவுகளும் கோடு போட்டாற்போல், வாசற் கதவுகளின் நேர் பின்புறம் இருந்தன.

இந்த இரண்டு வீட்டிலும் பெண் பிள்ளைகளு[illegible] சேர்ந்தாற்போல் கருவுற்றிருந்தார்கள். இப்போது பத்தாவது மாதம். சேர்ந்தாற்போல் இடுப்பு வலி பட ஆரம்பித்தார்கள். மாடிவீட்டுக்கு டொக்டர் வந்தார். அவருடன் அவருடைய குட்டிப் ப[illegible] வாரங்கள் வந்தன—நர்ஸ், பெட்டி, [illegible] [illegible], இத்யாதி.

கூரை வீட்டுக்குப் பண்டிதர் வீட்டு மருத்துவச்சி வந்தாள். அவளுக்கு ஒத்தாசையாகப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்று, இப்போது பாட்டியாக இருக்கும் அம்புஜு அம்மாளும் இருந்தாள்.

இரண்டு வீட்டுப் பெண் பிள்ளைகளும் இடுப்பு வலியால் கொஞ்சம் சத்தம் போடத்தான் செய்தார்கள். பணக்காரி இந்தச் சமயத்தில் தன்னுடைய கௌரவத்தையும் மறந்துவிட்டுச் சற்று அதிகமாகவே சத்தம் போட்டாள். கூரைவீட்டுக்காரிக்கு அதிக வேதனை தெரியவில்லை போலும்; அல்லது வேதனையைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் சுபாவம் அவளுக்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

குழந்தைகள் பிறந்தன. ஞாயிற்றுக்கிழமை சாயங்காலம் ஐந்தேகால் மணிக்கு, அதாவது அந்த இரண்டு வீட்டுக்காரர்களும் சொல்லிக்கொண்டபடி 'சரியான ராகுகாலத்தின் மத்தியில்'—இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்தன. ஒரு விநாடி முன் பின் இருக்க வேண்டுமே! கிடையாது. சரியாக ஒரே நேரத்தில் அந்தக் குழந்தைகள் இரண்டும் பிறந்தன. ஒன்று ஆண் பிள்ளை; மற்றொன்று பெண். மாடிவீட்டில் ஆணும், கூரை வீட்டில் பெண்ணும் பிறந்தன.

மாடிவீட்டுப் பையன் பிறக்கும்போதே 'கிளாஸ்கோ' குழந்தை மாதிரி மொத்தமாகக் கன்னக் கதுப்புகளுடன் இருந்தான். கூரை வீட்டுப் பெண் நோஞ்சலாக, ஆனால் கண் கொள்ளா அழகுடனும், கறுத்த தலைமயிருடனும் இருந்தாள்.

பிள்ளைப் பிராயம்

நம்முடைய நாட்டுப் பழங்கதைகளில் வருகிற நாயக நாயகிகளைப் போல இந்தக் குழந்தைகள் இரண்டு பேரும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு

வன்னமாக வளர்த்தார்கள். பெயர்களைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேனே! பையன் பெயர் மலையப்பன். பெண் பெயர் பார்வதி. மலையப்பன் ஹார்லிக்ஸ், க்ளாக்ஸோ, கிரைப் வாட்டர், டாக்டாம்பா, டானிக் புட்டி இத்தனை வசதிகளுடன் கொழுகொழு வென்று வளர்ந்தான். தாய்ப் பால் இல்லாத காரணத்தால் குடியானவப் பெண் ஒருத்தி அவனுக்குப் பால்கொடுக்க அமர்த்தப்பட்டாள். பார்வதியிடம் தாய்ப் பாலுக்குக் குறைச்சல் இல்லை. அத்துடன் அரிசிக் கஞ்சி, பசும்பால், குப்பைமேட்டு மருந்துச் செடிகள் அவளுக்கு உதவின. என்றாலும் பார்வதி மலையப்பனைப்போல் திடமாக இல்லை; நோஞ்சலாகவே இருந்தாள். ஒடித்து மடியில் கட்டிக் கொள்ளலாம் என்பார்களே, அந்த மாதிரி இருந்தாள். ஆனால் அழகு என்னமோ அப்படி அவளை விடாப்பிடியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு வளர்ந்தது. மல்லிகைக்கொடி தளிரும் பூவுமாய்க் குலுங்கி அசையுமே அப்படி இருந்தாள் இளம் பார்வதி. ஒரு முறை அவளைப் பார்த்தவர்கள், இரண்டாவது முறை திரும்பிப் பாராமல் இருக்க மாட்டார்கள். மனசுக்குள் அவளுடைய உருவத்தை மெச்சாமல் இருக்கமாட்டார்கள். கொள்ளை அழகைத் தன்னிடம் கூடவிட்ட இளஞ் சிறுமி அவள்.

'தடிப்பயல்' மலையப்பனுடைய எடை இருபத்தைந்து பவுண்டு இருக்குமென்றால், அவன் மேலே ஒட்டியிருக்கும் தெருப் புழுதி இரண்டரைப் பவுண்டுக்குக் குறையாது. தடிப்பயல் என்ற பட்டப் பெயரை நான் இடவில்லை அவனுக்கு. அவனுடைய தாயார் ஸ்ரீமதி கங்கை அம்மாளே மனமுவந்து அவனுக்குச் சூட்டியது அது. அந்தத் தெரு முழுவதும் அவனுக்கு அதுதான் பெயர். தடி மலையப்பன் என்றால் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் உதைப்பு. தாய்மார்களுக்குப் பயம். ஆனால் பார்வதிக்கு மட்டும் குஷி.

சமயா சமயங்களில் இடுப்பில் துண்டு, 'ட்ரௌஸர்' ஒன்றுமே இல்லாமல் கூரைவிட்டுக்குள் குடு குடு என்று ஓடி வருவான் மலையப்பன். இந்தக் கோலத்தில் அவனைக் கண்டால் பார்வதிக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. மூன்று வயசுக் குழந்தைதானே என்பீர்கள் நீங்கள். பார்வதிக்கு என்னமோ பிடிக்காதென்றால் பிடிக்காதுதான்!

"அம்மா, அம்மா! இங்கே பாரம்மா! அந்தத் தடியன் முண்டக் கட்டையா ஓடி வாரானம்மா!—ஆண்பிள்ளைப் பயலுக்கு வெட்கம் வேண்டாமோ?" என்பாள் பார்வதி.

"ஓடிப்போய் ட்ரௌஸர் போட்டுண்டு வாடா ராஜா" என்பாள் பார்வதியின் தாயார் குஞ்சிதம்.

மற்ற எல்லா விளையாட்டுக்களையும் போலவே, கூரைவிட்டுக் கொல்லைப் புறத்தில் அம்மா அப்பா விளையாட்டும் நடக்கும். இந்த விளையாட்டுச் சமயத்தில் மாத்திரந்தான் பார்வதியின் ஜம்பமெல்லாம் மலையப்பனிடம் சாயும். பெட்டிப் பாம்பாய் ஆடுவான். 'போடு தோப்புக்கரணம்' என்று அவள் சொன்னால் 'என்னைக்கொள் பரதேவதையே' என்பான். சாமான் வாங்குவது, தொட்டிலை ஆட்டுவது, தண்ணீர் இறைத்துக்கொடுப்பது, விறகு பிளப்பது இப்படி வேலைகளைச் சொல்லி நெட்டி வாங்கி விடுவாள் மலையப்பனை. 'தலை எழுத்தே, எதற்காகடி உன்னைக் கட்டிக்கொண்டேன்' என்று சலித்துக் கொண்டே அப்பா நாடகத்தைத் திறம்பட நடிப்பான். திடீரென்று மத்தியில் 'தடியன்' மனோபாவம் தோன்றிவிட்டால்-(எப்போதாவது ஒரு சமயம்தான் தோன்றும்)-பார்வதியின் கன்னம் பழுத்துவிடும். அதற்கப்புறம், கண்ணீர், தேம்பல், சமாதானம், அவன் சட்டையால் அவள் கண்களைத் துடைத்தல், பிராயச்சித்தமாக அவளிடம் நாலு குட்டுகள் வாங்கிக்கொள்ளல் இத்தனையும் நடைபெறும்.

பார்வதியின் தகப்பனர் திடீரென்று பரலோக யாத்திரை செய்துவிட்டார். அவளுடைய ஜாதகத்தில் அப்படி எழுதி இருந்ததாம். மலையப்பனுக்கும் அதே ஜாதகந்தானே என்று கேட்கிறீர்கள். அது ஆண்பிள்ளை ஜாதகம்!

பள்ளிப் பருவம்

புரட்டாசி மாதம் சரஸ்வதி பூஜையன்று குழந்தைகள் இருவருக்கும் பள்ளிப் படிப்பு ஆரம்பமாயிற்று. வித்தியாரம்ப தினத்தை ஒரு சிறிய கலியாணம்போல் அத்தனை ஆடம்பரமாக நடத்தினார்கள் மாடி வீட்டுக்காரர்கள். பாண்டு வாத்தியங்களென்ன, நாதஸ்வரக் கச்சேரியென்ன, பிளஷர் கார் ஊர்வலமென்ன இப்படி ஏகப்பட்ட தடபுடல். அந்தத் தெருவே அதிசயிக்கும்படியாகத் தடி-மலையப்பனின் பள்ளிப் பிரவேசம் நடந்தேறியது.

இந்த அதிர்ஷ்டம் பணக்காரப் பிள்ளையான மலையப்பனுக்கு மட்டிலுந்தான் என நினைக்கவேண்டாம். அதில் சரி பாதிப் பங்கு கூரைவீட்டுப் பார்வதிக்கும் கிடைத்தது. தகப்பனில்லாக் குழந்தை என்ற காரணத்தால் மட்டுமல்லாமல், அவள் மீது இருந்த அளவற்ற பிரியத்தாலும் மலையப்பனின் தாயார் இந்த வைபவத்தில் அவளையும் சேர்த்துக் கொண்டாள். அவளுக்கென்று தனிப்பட்ட செலவு ஒன்றும் பிரமாதமாக ஆகிவிடாதல்லவா? அப்படி ஆகும் சிறு தொகையையும் குஞ்சிதம் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருந்தாள். பார்வதியை விட்டால் அவளுக்கு வேறு குழந்தை கிடையாது.

கூரையை மடித்துவிட்ட, திறந்த பிளஷர் காரின் பின் மெத்தையில் புத்துடையும் பூமாலை அணிந்துகொண்டு ‘ஜம்’மென்று மலையப்பனும்

பார்வதியும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அடிக்கடி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டார்கள். "நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணமாண்டி; வேலைக்கார முனியன் சொன்னான்; உனக்குத் தெரியுமோ?" என்றான் மலையப்பன் ரகசியமாகப் பார்வதியிடம். "போடா தடியா? படிக்கப்போறோமடா; கல்யாணத்துக்கு இப்போ என்ன அவசரமாம்!" என்றாள் பார்வதி.

பார்வதியின் அம்மா கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கோவிலில் ஆடிப்பூரத் திருவிழா நடக்கும்போது பரமசிவனும் பார்வதியும் ரதத்தில் எழுந்தருளி வந்தால் இப்படித்தான் இருக்கும். இந்த நினைவு இப்போது குஞ்சிதத்துக்கு வந்தது. இதைக் கண்டு களிக்க இப்போது 'அவர்' இல்லையே என்ற எண்ணமும் ஒருபுறம் அவளை வாட்டத்தான் செய்தது.

பள்ளிக்கூடத்தில் வருஷா வருஷம் இரண்டு பேரும் வகுப்பு மாறிக்கொண்டே இருந்தார்கள். படிப்பில் மலையப்பன் மண்டு; கெட்டிக்காரி பார்வதி. ஆனால், பணத்தின் மகிமையால் மலையப்பனும் படிப்பின் பலத்தால் பார்வதியும் சேர்ந்தாற்போல் தேறிக்கொண்டு வந்தனர்.

"எனக்கு இந்தக் கணக்குக் கொஞ்சம் புரியவில்லை" என்று விட்டுக் கணக்கை அவளிடம் கொண்டு வருவான் மலையப்பன். நேரமிருக்கும் போது சாவதானமாக உட்கார்ந்து அவனுக்குப் புரியும்படிச் சொல்லிக் கொடுப்பாள் அவள். அவனுக்கு வீட்டில் வேறே வேலைகள் இருந்தாலோ, அல்லது அவனுக்குப் பத்துத்தரம் சொல்லிக் கொடுத்தும் தெரியாவிட்டாலோ "இந்தா, இதைப் பார்த்துப் போட்டுக்கொள்" என்று தன்னுடைய

நோட்டைக் கொடுப்பாள். சந்தோஷமாகக் காப்பி யடித்துக்கொண்டு போவான் மலையப்பன்.

படிப்பில் மட்டுந்தான் மண்டுவே தவிர, மற்ற ஆட்டம், ஓட்டம், விளையாட்டு எல்லாவற்றிலும் தேர்ந்தவன் மலையப்பன். தவிரவும் அழகாகப் படங்கள் போடுவான். உபாத்தியாயர்களைப் போல, பள்ளிப் பிள்ளைகளைப் போல, அம்மா அப்பாவைப் போல எல்லாம் போட்டு விடுவான். அடிக்கடி பார்வதியைப் போலவும் அழகாகப் போடுவான். அவன் போட்ட படங்களில் அதிகமானவை பார்வதியினுடையவைதாம். பாலர் பத்திரிகைகளில் அநேகம் பத்திரிகைகள் அவனுடைய படங்களுடன் வந்தன. அவனுக்குப் பரிசுகளுக்கும் குறைவில்லை.

எட்டாவது தேர்ந்தவுடன் பார்வதியின் படிப்பு முடிந்தது. அவள் அதற்கு மேல் படிக்காததில் மலையப்பனுக்கு மிகவும் வருத்தம். பார்வதிக்குக் கூட வருத்தந்தான். ஆனால் இவர்களுடைய வருத்தத்தைக் குஞ்சிதம் கொஞ்சமும் சட்டை செய்வதாக இல்லை. ஒரு நாள் குஞ்சிதம் மலையப்பனைக் கூப்பிட்டு, "நீ இனிமேல் முன் மாதிரி இங்கே அடிக்கடி வரப்படாதடா ராஜா, பார்வதிக்கு வயசாகி விட்டதில்லையா?" என்றாள்.

ஒரு முள் இதைக் கேட்டவுடன் சுரீரென்று மலையப்பனின் நெஞ்சுக்குள் பாய்ந்தது. இனி இங்கே வரப்படாதாம்! பார்வதியுடன் பேசக் கூடாதாம்! அவளுக்கு வயசாகி விட்டதாம்! வயசாகி விட்டால் என்ன? பதினைந்து வருஷத்து உறவைக் குலைக்க இந்த வயசுக்கு என்ன அதிகாரம்?

அன்றிலிருந்து அவன் கூரை வீட்டுக்குள் நுழைவதில்லை. ஆனால் அவன் கண்கள் மட்டிலும் ஏனோ எந்நேரமும் இந்தப் பக்கமே அலைந்து கொண்டிருந்தன.

வசந்த காலம்

இதுவரையில் ரயில்வே தண்டவாளமே போல் இருவருடைய வாழ்வின் பாதையும் ஒன்றாகவே போய்க்கொண்டிருந்தது. இனிமேல் அப்படிப் போகாது. அது காலத்தின் கோளாறு; வசந்த காலம் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒன்றைப் போலவே இருப்பதில்லை; தண்டவாளத்தைப்போல் ஒன்று போனால், இன்னொன்று கிராமாந்தரத்தின் மாட்டுவண்டிப் பாதையைப்போல் மேலும் கீழும், சுற்றி வளைத்துக்கொண்டும், கல்லிலும் மண்ணிலும் போகும். ஆகையால் ஒவ்வொரு சமயம் நாம் ஒவ்வொரு பாதையில் போகவேண்டியிருக்கும்.

"பார்வதிக்கு எப்போது கல்யாணம் பண்ணப் போகிறாய்?" என்று குஞ்சிதத்திடம் கேட்டாள் மலையப்பனின் தாயார் கங்கை அம்மாள்.

"நம்முடைய கையிலா இருக்கிறது? அவள் தலை எழுத்து எப்படியோ? இன்னும் ஒரு வரனும் நிச்சயமாகவில்லை" என்றாள் குஞ்சிதம்.

"இந்தக் காலத்தில் அதிகநாள் சிறுசுகளை வீட்டில் வைத்திருக்கப்படாது. நீயோ புருஷனில் லாதவள். நீட்டுப் போக்குப் பார்க்காமல் காலா காலத்தில் எவனிடமாவது தள்ளிவிடு" என்றாள் கங்கை.

மலையப்பனும் இதைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தான். அவன் அப்போது சிறு பிள்ளை. பள்ளிக்கூடத்து மாணவன். ஆனால் அவனைப் போலவே வயசாகியிருந்த பார்வதி 'பெரியமனுஷி' ஆகிவிட்டாள்! சிறு பிள்ளையான மலையப்பனுக்கு இந்தப் பேச்சைக் கேட்டபோது கொஞ்சம் ரோஷம் வந்தது......பார்வதியை எவனிடமாவது தள்ளிவிட வேண்டுமாமே!

பெண் பார்க்கப் பல மனிதர்கள் கூரைவீட்டுக்கு வந்து வந்து போனார்கள். வருகிறவர் முன்னெல்லாம் பார்வதி உட்கார்ந்து பாடிக் காட்டினாள். வருகிறவர்களை யெல்லாம் பார்வதி தலை குனிந்து நமஸ்கரித்தாள். இதை யெல்லாம் எதிரகத்தில் இருந்து கவனித்த மலையப்பன் பல்லைக் கடித்தான். வந்துபோகும் மனிதர்களைக் காண அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. மனிதத் தன்மை இல்லாதவர்களாகத் தெரிந்தது.—எல்லோரும் பண விஷயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வாாமல்தான் சென்றார்கள் என்பதை அவன் அறிந்துகொண்டான். பணத்தோடு ஒப்பிடக்கூடியதா அவள் அழகு, அவள் குணம், அவளுடைய தன்மை?— அவளைப் பற்றி யாருக்காவது கொஞ்சமாவது தெரியுமா? மலையப்பனுக்குத் தெரிந்த அளவில் நூற்றில் ஒரு பங்கு தெரிந்தால் அவர்கள் அப்படிப் போவார்களா?— பணம் நாசமாய்ப் போக!

கடைசியில் ஒரு வரன் நிச்சயமாயிற்று. காற்றாடிபோல் ஒரு மனிதர் அவளை மணக்க முன் வந்தார். மறு தாரக்காரர். நாற்பதுக்குக் குறையாத வயசு இருக்கும். இருந்தாலும் பண விஷயத்தில் அவ்வளவாக அவர் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. எப்படியோ அந்தக் கூரை வீட்டை விற்றுக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. மலையப்பனின் தகப்பனாரே அதை ஐந்நூறு ரூபாய்க்கு வாங்கிக்கொண்டார். மேலும் அதே வீட்டில் வாடகைக்கு இருக்கக் குஞ்சிதத்தை அனுமதித்தார்.

ஒரு சுபயோக சுபதினத்தில் கல்யாணம் மங்களகாமாக நடந்தேறியது. மாப்பிள்ளை தலை மயிருக்குக் கறுப்புச்சாயத்தை அதிகமாகக் கலியாணத்தன்று உபயோகப்படுத்தி யிருந்தார். கல்யாணத்திற்கு மலையப்பனைப் போகச் சொன்னார்கள் அவன் பெற்றோர்கள். அவன் போகவில்லை. அன்றொரு

நாள் பார்வதியின் தாயார் கூறிய சொல் அவனுக்குக் குறுக்கே நின்றது.

கல்யாணம் முடிந்து புக்ககத்துக்குப் போனபின் பார்வதி தாயார் வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். அப்போது அவள் தாயார் வீட்டில் அதிகமாகத் தங்கவில்லை; பொழுதெல்லாம் பெரும் பகுதி மாடி வீட்டில் தான் தங்கினாள். பள்ளியிலிருந்து திரும்பி வந்த மலையப்பனிடம் தானாகவே சென்று அரட்டை அடித்தாள். அவன் வெட்கப்படுவதைக் கண்டு கலகலவென்று சிரித்தாள். "என்ன மலையப்பா, கூச்சம் உனக்கு? புதுப் பெண்ணைப்போல என்னைக் கண்டால் ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறாயே!" என்றாள்.

"வெட்கமா?.... இந்த இரண்டு வருஷமாய் ஒரு பேச்சைக் காணோமாம்; இப்போ மட்டிலும் திடீரென்று உன்னிடம் என்ன பேச்சாம்! உன் அம்மா என்னை அங்கே வரவேண்டாம் என்றதை மறந்து விட்டாயோ?" என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

"அட அசடே! அதெல்லாம் கல்யாணத்திற்கு முந்தி அப்படித்தான் சொல்வார்கள். இப்போ அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதல்லவா? இனிமேலும் உன்னைக் கண்டால் ஒளிந்து கொள்ளச் சொல்கிறாயா?" என்று குறுக்கிட்டாள் மலையப்பனின் தாயார்.

பார்வதி ஊருக்குப் புறப்படும் போதுதான் அவளுக்கு மூன்று மாசம் என்பதைக் குஞ்சிதம் கங்கையிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

திரும்பவும் ஏழாவது மாதத்தில் பார்வதி வந்தாள். ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். தங்கப் பதுமை போன்ற அதைத் தூக்கிக் கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டாள்.

ஆடிக் காற்று

பார்வதி குழந்தையுடன் ஊருக்குப்போய் மூன்று மாதங்கள்கூட ஆகவில்லை. அவளிடமிருந்து ஒரு நாள் தாயாருக்குத் தந்தி வந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு மாடி வீட்டுக்கு ஓடி வந்தாள் குஞ்சிதம். மலையப்பனிடம் கொடுத்து படிக்கச் சொன்னாள். தந்தியைப் பிரித்த மலையப்பனின் முகம் பிரேதமாக வெளுத்தது. "பார்வதியின் புருஷன் போய் விட்டார்!" என்றான் நிதானமாக. அங்கேயே விழுந்துவிட்டாள் குஞ்சிதம். பிறகு நினைவு வந்தவுடன் புறப்பட்டாள்.

ஒரு மாதம் கழித்துப் பார்வதியை உடனழைத்துக்கொண்டு திரும்பினாள் குஞ்சிதம். பார்வதியுடன் அவள் பெண் குழந்தையும் வந்தது; கண்களிலே உயிரை வைத்துக்கொண்டிருந்த சோனிக்குழந்தை. அந்தத் தெருவே கூடிப் பார்வதிக்காக அழுதது. அழுது என்ன பயன்? அழுகைக்குப் பின் துர் அதிர்ஷ்டம் பிடித்த பெண்ணென்று பார்வதியைத் திட்டிக்கொண்டே கூட்டம் கலைந்தது. பார்வதியின் ஜாதகம் நல்லதா யிருந்தால் அந்த மனிதன் இப்படி உயிரை விடுவானா!

பார்வதி அவளுடைய கூரை வீட்டில் இருந்தாள். மலையப்பன் அவனுடைய மாடி வீட்டில் இருந்தான். எதிர்வீட்டுக்காரியான அவளுக்கும் மலையப்பனுக்கும் மத்தியில் ஒரு கனத்த திரை விழுந்து விட்டது. பயங்கரமான வலிமை பொருந்திய, பாழுந்திரை அது.

எந்நேரமும் மலையப்பனின் கண்கள் அந்தப் பக்கமே அலையத் தொடங்கின. இப்போது அவள் இருக்கும் அலங்கோல நிலையை அவன் பார்த்தான். அவளுக்குப் பூ இல்லை; பொட்டில்லை; நகை இல்லை;

வளையல் இல்லை. அவள் சரியாகத் தலைவாரிக் கொள்வதுகூட இல்லை. அவள் சன்னியாசினி போன்ற கோலத்தில் இருந்தாள். நல்ல வேளை; காலம் முன் போல மிக இருண்டதாக இல்லை. இருந்திருந்தால் அவள் தலைமயிர் கழிக்கப்பட்டிருக்கும். ஒற்றை வெள்ளைத் துணி அவளுடைய மடிந்துபோன அழகைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேய்ச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்.—அவளுக்கு இப்போது பூவில்லை; பொட்டில்லை; மஞ்சள் இல்லை; குங்குமம் இல்லை; நல்ல உடை இல்லை; உண்மைதான். ஆனால் அவளுக்கு வயசு இருந்தது; பருவம் இருந்தது; நெஞ்சு இருந்தது; நினைக்கும் சக்தியும் இருந்தது; சிந்தக் கண்ணீரும், பெருமூச்சு விடத் தனிமையும், எண்ணி எண்ணிப் புண்ணாக நீண்ட பொழுதும் அவளுக்கு ஏராளமாக இருந்தன.

அவளுக்கு இருந்த ஒரே ஆறுதலான அந்தச் சிசுவும் ஒரு நாள் தாயைவிட்டுத் தகப்பன்போன இடத்தை நாடியது.

இப்போது அந்தக் கூரைவீட்டில் — வாடகை வீட்டில்—இரண்டு விதவைகள் இருந்தார்கள். தாய் ஒருத்தி; பெண் ஒருத்தி. ஐம்பது வயசான தாய்; இருபது வயசுகூட ஆகாத பெண். இருவரும் பூமிக்குப் பாரமாய், உலகிற்கு நஷ்டமாய், தங்களுக்கும் பிறருக்கும் துன்பமளிக்கும் உயிர்களாய் அங்கே இருந்தார்கள். உயிரும் உணர்வும் அற்ற சடமாக நடமாடினார்கள்.

கதையை நான் இத்துடன்தான் முடித்திருக்க வேண்டும். ஒரே தெருவில் எதிர் எதிர் வீட்டில் ஒரே வேளையில் பிறந்த இருவர்களது கதை இது. இதில் பெண்ணின் கதை முடிந்துவிட்டது. இருபது வயசுக்குள் அவள் பெரியவளானாள்; கல்யாணம் செய்து கொண்டு மனைவி என்ற பெருமையுடன் புருஷன்

வீட்டை அலங்கரித்தாள். ஒரு செல்லக் குழந்தைக் கும் தாயானாள்........புருஷனை இழந்தாள்; அனைத்தும் இழந்தாள்; தாய்வீடு திரும்பினாள்; குழந்தையையும் பறி கொடுத்தாள்.

இனி அவளும் தாயும் எங்காவது உறவினர் வீட்டுக்குப் போய்ப் பாரமாக இருக்கலாம். அல்லது படித்து உபாத்தியாயினியாகவோ, நர்ஸாகவோ போய்ப் பார்வதி சேவை செய்யலாம். ஆனால் அவள் பெண். அவளுடைய பெருங்குறை அவள் உள்ள மட்டும் தீரப் போவதில்லை. தீராத குறை உடைய அவள் யாருக்கும் எவ்வித உருப்படியான உதவியும் செய்ய முடியாது.

பெண் செடி மளமளவென வளர்ந்து, பூச் சொரிந்து, மகரந்தத்தில் மயங்கிக் கனி குலுங்கி, வெகு சீக்கிரமாகவே காய்ந்து, இலை உதிர்ந்து, பட்டுப் போகும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. ஆனால் அதன் பக்கத்தில் உள்ள ஆணுக்கோ இனிமேல் தான் உலகம் இருக்கிறது; வாழ்வு இருக்கிறது; இன்பம் இருக்கிறது.

முடிவுக்குப் பின்

'தடிப்பயல்' என்று பிறந்தவுடனேயே பெயர் வாங்கின மலையப்பன்தான் இந்தக் கதையின் முடி வுக்குக் குறுக்கே நின்றவன். அவன் குறுக்கிடா விட்டால் இது முன்பே முடிந்திருக்கும். தடித்தனம் என்று மற்றவர்கள் சொல்லும்படியாக அவன் ஒரு காரியம் செய்துவிட்டான்.

குஞ்சிதம் வெளியே போயிருக்கும் சமயம் பார்த்து அவன் ஒருநாள் பார்வதியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். மலையப்பனின் வரவுகண்டு பார்வதி திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றாள். "வா, நாழியாகிறது;

கொல்லேக் கிணற்றருகே வா; உன்னிடம் ஒன்று பேசவேண்டியிருக்கிறது" என்றான்.

"அங்கே எதற்காக வரவேண்டும்? இங்கேயே சொல்லேன்" என்றாள் பார்வதி.

"வருவாயா, முடியாதா?" என்றான்.

"முடியாது!"

கையைப் பிடித்துப் பரபரவென்று இழுத்துக் கொண்டு போனான். கிணற்று மேட்டில் செடிப் பத்தைகளை ஒட்டி அவளை உட்காரவைத்தான். அவளிடம் மூச்சுவிடாமல் என்னென்னமோ அவசரமாகக் கூறினான்.

"முடியாது; முடியவே முடியாது!" என்று கத்தினாள் பார்வதி.

"கத்தாதே!-முடியாது என்று இன்னொருதரம் சொன்னால் உன்னை இந்தக் கிணற்றுக்குள் பிடித்துத் தள்ளிவிடுவேன், தெரியுமா" என்றான்.

"தள்ளேன்; தாராளமாகத் தள்ளு........ இந்தா, தள்ளு; எனக்கும் அதுதான் வேண்டும்" என அவனருகில் வந்தாள்.

"தள்ளிவிட்டுச் சும்மா இருக்கமாட்டேன்; நானும் விழுவேன். இது பொய்யில்லை! சரியா? உன் கண்ணாலேயே நான் விழுவதைப் பார்க்கப் போகிறாய்" என்றான், அவள் கையை மெல்லப் பிடித்துக்கொண்டே.

மடை திறந்த கண்ணீர் வெள்ளத்துடன் அவள் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவனும் பார்த்தான். "நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். இனிமேல் பின் வாங்கப் போவதில்லை. சொல்!" என்றான்.

"சரி."

பார்வதியின் தாயார் அவளைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே கிணற்றருகில் வந்தாள். நாலு எட்டில் ஓடிப்போய்க் குட்டிச்சுவரைத் தாண்டி மறைந்துவிட்டான் மலையப்பன்.

மறுநாள் முதல் அந்த ஊரில் இருவரையும் காணவில்லை. வடக்கத்திப் பத்திரிகை ஒன்றில் அவன் போடும் படங்கள் வெளிவருகின்றன. பார்வதியின் தாயாரைக் கண்டபடி பேசி வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டார்கள் மலையப்பனின் பெற்றோர்கள். குஞ்சிதம் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய், இருந்த சாமான்களையெல்லாம் விற்றுவிட்டு, பத்திரிகை நடக்கும் அந்த ஊருக்கு ஒரு டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு ரயிலில் ஏறி உட்கார்ந்தாள். ★

முற்றும்.